

Comentarii de Ellen G. White ale studiilor Școlii de Sabat

ianuarie – februarie – martie 2023

Administratori pentru adevăratul Proprietar

**Citate din Spiritul Profetic,
aranjate pentru studiul zilnic**

**Școala de Sabat și Lucrarea Personală
Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea**

© 2022 Editura Viață și Sănătate

Toate drepturile rezervate pentru ediția în limba română.

Titlul în original: *E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons*

Traducere: Alina Badea

Tehnoredactare: Irina Toncu

Corectură: Angela Sava

Notă: În această ediție, numărul paginii indicat la sfârșitul fiecărui citat este cel din ediția în original, care se regăsește în ediția digitală în limba română, iar în edițiile tipărite, între paranteze pătrate, în text.

Cartea *Hristos, Lumina lumii* este menționată cu acest titlu (deși este cunoscută cititorilor noștri și ca *Viața lui Iisus* sau *Cel așteptat de veacuri*), cu care apare și pe site-ul Ellen G. White Writings, unde, sub titlul *Viața lui Iisus*, este o altă lucrare.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WHITE, ELLEN GOULD HARMON

Administratori pentru adevăratul Proprietar : citate din Spiritul

Profetic, aranjate pentru studiul zilnic / comentarii de Ellen G. White
ale studiilor Școlii de Sabat. - Pantelimon : Viață și Sănătate, 2022

ISBN 978-606-087-267-2

I. White, Ellen Gould Harmon (coment.)

Cuprins

1. Parte din familia lui Dumnezeu.....	5
2. Legământul lui Dumnezeu cu noi	14
3. Legământul zecimii.....	23
4. Daruri pentru Isus	32
5. Gestionarea datoriilor.....	41
6. Strângerea de comori în cer.....	50
7. „Acești foarte neînsemnați frați ai Mei”	59
8. Planificarea succesului.....	68
9. Atenție la lăcomie!	77
10. Să oferim înapoi!.....	86
11. Administrarea banilor în perioade dificile	95
12. Răsplata pentru credincioșie	104

31 decembrie – 6 ianuarie

Parte din familia lui Dumnezeu

Sabat după-amiază, 31 decembrie

În această lume învățați cum să vă purtați în familia lui Hristos, în ceruri. Nu pierdeți vremea pentru a cunoaște mai bine principiile pe care trebuie să le urmeze copiii lui Dumnezeu. Noi suntem aici ca să copiem caracterul lui Hristos, să ne obișnuim cu delicatetea Lui, cu smerenia Lui. Acestea ne vor face să ajungem ca, în dreptul nostru, raportul să fie: „Voi aveți totul deplin în El” (Coloseni 2:10; în engl.: În El, voi sunteți desăvârșiți, întregi). Prin răbdare, bunătate, stăpânire de sine, noi trebuie să arătăm că nu suntem din lumea aceasta, ci zi după zi învățăm lecțiile care ne vor califica să intrăm în școala aceea mai înaltă. – *The Upward Look*, p. 248

„Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu” (1 Ioan 3:1). Iar Domnul Hristos spune: „Cum M-ai trimis Tu pe Mine în lume, așa i-am trimis și Eu pe ei în lume” (Ioan 17:18), pentru a împlini „ce lipsește suferințelor lui Hristos, pentru trupul Lui, care este biserica” (Coloseni 1:24). Fiecare suflet pe care l-a salvat Domnul Hristos este chemat să lucreze în Numele Său pentru salvarea celor pierduți. Această lucrare fusese neglijată în poporul Israel. Dar oare nu este ea neglijată și astăzi de aceia care pretind a fi urmașii lui Hristos? – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 191

Privilegiile noastre sunt cu mult mai mari decât au fost privilegiile poporului lui Dumnezeu din vechime. Noi nu avem doar lumina care i-a fost încredințată poporului Israel, ci și dovada înaltă cu privire la mântuirea cea mare care ne-a fost adusă prin Domnul Hristos. Ceea ce pentru iudei a fost reprezentat prin tipuri și simboluri, pentru noi este realitate. Iudeii au avut istoria Vechiului Testament, noi o avem atât pe cea a Vechiului,

cât și pe cea a Noului Testament. Noi avem asigurarea cu privire la un Mântuitor care a venit, a fost răstignit, a înviat și, ieșind din mormântul împrumutat de Iosif, a proclamat: „Eu sunt Învierea și Viața.” Prin faptul că Îl cunoaștem pe Domnul Hristos și dragostea Sa, Împărăția lui Dumnezeu este chiar în mijlocul nostru. Domnul Hristos ne este descoperit în predici și în cântări. Ospățul spiritual este așezat în fața noastră cu mare îmbelșugare. Haina de nuntă, pentru care s-a plătit un preț infinit, îi este oferită în dar fiecărui suflet. ... Ce ar fi putut face Dumnezeu pentru noi și nu a făcut, pentru a ne oferi marea cină, ospățul ceresc? – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 317

Tatăl vostru ceresc are anumite cerințe de la voi, căci El vă dă darurile harului Său fără să ceară ceva sau fără ca voi să aveți vreun merit și, mai mult decât atât, El a dat pentru voi tot cerul într-un singur dar, acela al Fiului Său preaiubit. Pentru acest dar infinit, El vă cere să-L ascultați. Fiindcă a plătit un preț pentru voi, însuși sângele prețios al Fiului lui Dumnezeu, El vă cere să folosiți în mod potrivit privilegiile de care vă bucurați. Capacitățile voastre intelectuale și morale sunt daruri, sunt talanți pe care vi i-a încredințat Dumnezeu ca să-i puneți la schimbător în mod înțelept și nu aveți voie să-i îngropați, nefolosindu-i corespunzător, sau să îngăduiți să se micșoreze sau să se denatureze prin inactivitate. Va trebui să vă hotărâți dacă vă veți achita cu credincioșie de responsabilitățile grele pe care le aveți și dacă eforturile voastre vor fi sau nu bine călăuzite, făcând tot ce puteți mai bine. – *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 85

Duminică, 1 ianuarie

Suntem parte din familia lui Dumnezeu

Dumnezeu îi cere poporului Său să facă o schimbare. Unirea cu Hristos și unul cu altul este unica noastră siguranță în aceste zile din urmă. Să nu facem posibil ca Satana să poată spune: „Iată, oamenii aceștia care stau sub stindardul lui Hristos se urăsc unul pe altul. Nu avem a ne teme de ei atâta timp cât ei își consumă mai multă putere luptând unul cu altul decât în lupta cu puterile mele.” După coborârea Duhului Sfânt, ucenicii au pornit să vestească un Mântuitor înviat, având o singură dorință – salvarea de suflete. Ei se bucurau în armonia părtășiei cu sfinții. Erau atenți unul cu altul, preocupați, gata să renunțe la ei înșiși, dornici să facă orice sacrificiu de dragul adevărului. În relațiile lor zilnice, dovedeau iubirea pe care Domnul Hristos le spusese să o aibă unul față de altul. Prin

cuvinte și fapte în care nu exista nicio urmă de egoism, ei se străduiau să aprindă această iubire și în inimile celorlalți. – *The Upward Look*, p. 358

„Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Isus. ... Nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob, nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus” (Galateni 3:26,28).

Secretul pentru a fi una se găsește în egalitatea dintre cei ce cred în Hristos. Cauza tuturor divizărilor, discordiilor și deosebirilor este despărțirea de Hristos. Hristos este centrul către care ar trebui să fie atrași toți, deoarece, cu cât suntem mai aproape de centru, cu atât vom fi mai aproape și unul de altul în simțăminte, în simpatie și în iubire, crescând tot mai asemenea caracterului și chipului lui Isus. La Dumnezeu nu există ierarhii între oameni. – *That I May Know Him*, p. 99

Simpatia față de oameni ar trebui să fie cultivată în inima fiecăruia. Ea este un atribut al lui Dumnezeu și nu trebuie să fie neglijată niciodată. „Voi toți sineți frați” (Matei 23:8). Dumnezeu le-a încredințat oamenilor răspunderea de a arăta simpatie față de semenii lor, de a-i ajuta pe cei în nevoie, pe cei răniți, pe cei asupriți. Mulți sunt demoralizați din cauza felului lor de a acționa, dar cine, din familia omenească, poate să înțeleagă așa cum înțelege Dumnezeu cauza nenorocirii lor?

În lumea noastră de astăzi există multe inimi rănite și întristate, care au nevoie de alinare. Domnul are mijloace pentru învierea acestor nemângâiați. Fiecare dintre noi poate să își pună talanții la schimbător, îndepărtând norii și lăsând să pătrundă în aceste inimi lumina soarelui speranței și a credinței în Acela care „atât de mult a iubit ... lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16). – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 183 (23 iunie)

Cel care i-a dat-o pe Eva ca ajutor lui Adam a făcut prima Sa minune la o nuntă. Hristos Și-a început lucrarea publică în sala unde se sărbătorea și unde prietenii și rudele se veseleau împreună. În felul acesta, El a aprobat căsătoria, recunoscând-o ca instituție pe care El Însuși o stabilise. El a hotărât ca bărbații și femeile să fie uniți prin căsătorie sfântă, pentru a forma familii ai căror membri, încununați cu cinste, să fie recunoscuți ca membri ai familiei de sus.

Hristos a onorat relația de căsătorie, făcând-o și un simbol al unirii dintre El și cei răscumparați ai Săi. El Însuși este Mirele; mireasa este biserica, despre care, ca aleasă a Sa, El spune: „Ești frumoasă de tot, iubito,

și n-ai niciun cusur” (Cântarea cântărilor 4:7). – *Divina vindecare*, p. 356

Luni, 2 ianuarie

Dumnezeu este Stăpânul tuturor lucrurilor

Dumnezeu ne vorbește în natură. Când privim la frumusețea și bogăția lumii naturale, auzim glasul lui Dumnezeu. Vedem gloria Sa în lucrurile minunate făcute de mâinile Sale. Noi stăm și privim lucrările Sale fără să existe vreun vâl între noi și ele.

Dumnezeu ne-a dat toate aceste lucruri pentru ca, privind la lucrările mâinilor Sale să învățăm despre El. Dumnezeu ne-a dat aceste lucruri prețioase ca o expresie a iubirii Sale. Domnul iubește frumosul și, pentru a ne face plăcere și ca să ne simțim mulțumiți, el a răspândit în fața noastră frumusețile naturii, așa cum un părinte pământesc caută să pună lucruri frumoase înaintea copiilor săi pe care îi iubește. Lui Dumnezeu îi place întotdeauna să ne vadă fericiți. Așa plin de păcat și de imperfecțiuni cum este acest pământ, Dumnezeu a răspândit pe el cu mare dărnicie lucruri frumoase și folositoare. Florile atât de frumos colorate ne vorbesc despre delicatețea și iubirea Lui. Ele au un limbaj al lor, amintindu-ne de Cel care ni le-a dat. – *The Upward Look*, p. 327

Dacă oamenii ar vrea să-și deschidă mintea ca să înțeleagă relația dintre natură și Dumnezeul naturii, ar putea auzi și primi o recunoaștere corectă a puterii Creatorului. Fără viața de la Dumnezeu, natura ar muri. Lucrările pe care le-a făcut El depind de El. El a pus proprietăți dătătoare de viață în toate lucrurile pe care le produce natura. Noi trebuie să privim pomii plini de fructe ca pe niște daruri de la Dumnezeu, ca și cum El ar pune fructele în mâinile noastre. – *Comentariile Ellen G. White în CBAZȘ*, vol. 1, p. 1081

Chiar de la începutul domniei lui, unul dintre planurile cele mai îndrăgite ale lui David fusese înălțarea unui templu pentru Domnul. Cu toate că nu-și îngăduise să-și realizeze planul, nu dovedise mai puțină râvnă și stăruință în favoarea lui. Adunase din belșug materiale prețioase – aur, argint, pietre de onix și pietre de felurite culori, marmură și lemn din cel mai scump. ...

... David își simțise nevrodnicia când adunase materialele pentru Casa lui Dumnezeu, iar dovezile de credincioșie arătate prin grabnicul răspuns al fruntașilor împărăției sale, când ei l-au consacrat Domnului cu inimă voioasă comorile lor și s-au predat în slujba Lui, l-au umplut de bucurie.

Dar Dumnezeu era Cel care îi dăduse poporului Său această bunăvoință. El trebuia să fie proslăvit, nu omul. El le dăduse oamenilor bogățiile pământului, iar Duhul Sfânt îi făcuse binevoitori de a dărui comorile lor pentru templu. Toate erau ale Domnului; dacă iubirea Lui nu ar fi mișcat inimile oamenilor, zadarnice ar fi fost toate străduințele împăratului și templul nu s-ar fi putut zidi niciodată.

Tot ce primește omul din bogăția lui Dumnezeu este și mai departe al lui Dumnezeu. Tot ce a dăruiat Dumnezeu prin lucruri frumoase și prețioase care sunt pe pământ le sunt date oamenilor pentru a-i pune la încercare, pentru a sonda adâncimea iubirii lor pentru El și a aprecierii lor față de îndurările Lui. Indiferent că sunt comori ale bogăției sau ale intelectului, ele trebuie să fie depuse ca un dar de bunăvoie la picioarele lui Isus, Dătătorul, spunând la fel ca David: „Totul vine de la Tine și din mâna Ta primim ce-Ți aducem.” – *Patriarhi și profeți*, p. 750-753

Marți, 3 ianuarie

Resurse pentru familia lui Dumnezeu

În Scriptură Domnul Hristos este reprezentat ca fiind un dar. El este un dar, însă numai pentru aceia care I se consacră lui Dumnezeu cu tot sufletul, trupul și cugetul lor, fără nicio rezervă. Noi trebuie să ne dăruim lui Hristos dorind să trăim o viață de ascultare de toate cerințele Sale. Tot ce suntem, toate talentele și toate capacitățile pe care le avem Îi aparțin Domnului și trebuie consacrate în slujba Sa. Când ne dăruim cu totul lui Hristos, El ni Se dăruiește nouă cu toate comorile cerului. Astfel, obținem mărgăritarul de mare preț. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 116

Oh, noi nu înțelegem valoarea ispășirii! Dacă am înțelege-o, am vorbi mai mult despre ea. Darul lui Dumnezeu oferit în Fiul Său preaiubit a fost expresia unei iubiri de nepătruns. A fost tot ce a putut să facă Dumnezeu pentru a păstra onoarea Legii Sale și a-l salva totuși pe păcătos. De ce nu studiază omul subiectul acesta al răscumpărării? Este cel mai important și mai mare subiect care poate fi cercetat de o minte omenească. Dacă oamenii ar contempla iubirea lui Hristos arătată la cruce, credința lor ar fi întărită pentru a-și însuși meritele sângelui Său vărsat pentru noi, iar ei ar fi curățiți de păcat și salvați. – *Comentariile Ellen G. White în CBAZȘ*, vol. 5, p. 1132

Isus nu a căutat să-i atragă pe oameni la Sine, satisfăcând dorința care vizează belșugul. Pentru acea mare mulțime de oameni obosiți și

înfometati în urma unei zile lungi și pline de emoții, hrana cea simplă a constituit o asigurare atât a puterii Sale, cât și a delicatei Sale purtări de grijă față de ei, în nevoile obișnuite ale vieții. Mântuitorul nu le-a fâgăduit urmașilor Săi o viață de abundență; soarta lor poate sta sub semnul sărăciei, însă cuvântul Său stă cheazășie că nevoia lor va fi satisfăcută și El a promis ceva mai bun decât binele pământesc – mângâierea constantă a prezenței Sale. – *Divina vindecare*, p. 47

„Dumnezeul meu să îngrijească (în engl.: va îngriji) de toate treburile voastre, după bogăția Sa, în slavă, în Isus Hristos” (Filipeni 4:19).

Toate binecuvântările sunt revărsate asupra acelor care au o legătură vitală cu Isus Hristos. Domnul Isus îi cheamă la Sine nu pentru a-i înviora prin harul și prezența Sa pentru câteva ore și apoi să îi trimită departe de lumina Sa, să meargă despărțiți de El în tristețe și amărăciune. Nu, nu. El ne spune că noi trebuie să rămânem în El și El în noi. Să ne încredem în El continuu și să nu ne îndoim de iubirea Sa. El cunoaște toate slăbiciunile noastre și știe de ce avem nevoie. El ne va da har îndeajuns pentru toată ziua. ... Fiecare lucrător care urmează exemplul lui Hristos va fi pregătit să primească și să folosească puterea pe care Dumnezeu i-a promis-o bisericii Sale pentru coacerea recoltei și secerișul pământului. În fiecare dimineață, când vestitorii Evangheliei îngenunchează înaintea Lui și își reînnoiesc consacrarea față de El, Domnul le va asigura prezența Spiritului Său, cu puterea Sa înviorătoare și sfințitoare. Când pornesc la lucrul lor zilnic, ei au asigurarea că intervențiile nevăzute ale Duhului Sfânt îi fac în stare să fie „împreună-lucrători cu Dumnezeu” (1 Corinteni 3:9). – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 117 (19 aprilie)

Miercuri, 4 ianuarie

Responsabilitățile familiei lui Dumnezeu

Noi trebuie să-L iubim pe Dumnezeu nu numai cu toată inima, cu mintea și cu sufletul nostru, ci și cu toată puterea noastră. Aceasta implică folosirea deplină și rațională a puterilor fizice.

Domnul Hristos a fost conștiincios atât în domeniul lucrurilor trecătoare, cât și în domeniul lucrurilor spirituale și, în toate activitățile Sale, a manifestat o hotărâre fermă de a împlini voia Tatălui Său. Sub conducerea Domnului Hristos, lucrurile din cer și cele de pe pământ sunt într-o legătură directă, mai strânsă decât înțeleg mulți oameni. ...

Dumnezeu dorește ca toți lucrătorii Săi să-L considere Dătătorul tuturor posesiunilor lor. Toate invențiile și inovațiile bune își au sursa în Acela

al cărui plan este minunat și a cărui înțelepciune este mare. Atingerea iscusită a mâinii medicului, puterea lui asupra nervilor și mușchilor, cunoștințele lui cu privire la organismul delicat al omului constituie înțelepciunea puterii divine, care trebuie folosită pentru a veni în ajutorul celor suferinzi. Îndemânarea cu care tâmplarul folosește ciocanul și puterea cu care fierarul face să răsună nicovala vin de la Dumnezeu. El i-a înzestrat pe oameni cu talente și așteaptă de la ei să-L caute pentru a primi sfat. Indiferent ce facem și indiferent de domeniul în care ne desfășurăm activitatea, Dumnezeu dorește să ne conducă mintea în așa fel, încât să putem realiza o lucrare desăvârșită. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 348-349

Ioan declară: „Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele” (1 Ioan 5:3). Prin nașterea din nou, inima este adusă în armonie cu Dumnezeu și este pusă în acord cu Legea Sa. Când această schimbare categorică a avut loc în cel păcătos, el a trecut din moarte la viață, de la păcat la sfințenie; de la călcarea Legii și răzvrătire, la ascultare și la credincioșie. Viața veche, de înstrăinare de Dumnezeu, a luat sfârșit și a început viața nouă, de împăcare, de credință și iubire. Atunci, „dreptatea Legii” va fi „împlinită în noi, care nu mai umblăm după îndemnul firii pământești, ci după îndemnul duhului” (Romani 8:4). Iar limbajul sufletului va fi: „Cât de mult iubesc Legea Ta! Toată ziua mă gândesc la ea” (Psalmii 119:97). – *Tragedia veacurilor*, p. 468

Acela care încearcă să devină sfânt prin faptele lui de păzire a Legii, încearcă ceva imposibil. Tot ce poate face omul fără Dumnezeu este mândrit de egoism și păcat. Numai harul Domnului Hristos, prin credință, ne poate face sfinți. ...

... Ascultarea nu este numai o simplă supunere formală, ci o slujire din iubire. Legea lui Dumnezeu este însăși expresia naturii Sale. Ea este întruparea marelui principiu al iubirii și deci este temelia guvernării Sale în cer și pe pământ. Dacă inima noastră este reînnoită după chipul lui Dumnezeu, dacă iubirea divină este implantată în suflet, atunci nu va fi oare Legea lui Dumnezeu împlinită în viața noastră? Când principiul iubirii este sădit în inimă, când păcătosul este reînnoit după chipul Celui care l-a creat, atunci este împlinită făgăduința noului legământ: „Voi pune Legile Mele în inimile lor și le voi scrie în mintea lor” (Evrei 10:16). Și dacă Legea este scrisă în inimă, atunci nu va modela ea oare viața?

Ascultarea – slujirea și supunerea loială din iubire – acesta este adevăratul semn al faptului că suntem ucenicii Săi. – *Calea către Hristos*, p. 59-60

Joi, 5 ianuarie

Comoară în cer

Adevăratele bucurii și mângâieri ale creștinului trebuie să fie și chiar sunt în cer. Sufletele pline de dor ale acelor care au gustat din puterile lumii ce va veni și s-au desfătat cu bucurii cerești nu vor fi satisfăcute de lucruri care aparțin acestui pământ. Asemenea oameni vor găsi destule de făcut în momentele lor de răgaz. Sufletele lor vor fi atrase de Dumnezeu. Unde este comoara, acolo va fi și inima, într-o dulce comuniune cu Dumnezeu pe care-L iubesc și căruia I se închină. Desfătarea lor va fi cea de a-și contempla comoara – cetatea cea sfântă, pământul cel nou, căminul lor veșnic. Și, în timp ce meditează la aceste lucruri care sunt pline de măreție, curate și sfinte, cerul va fi adus mai aproape și ei vor simți puterea Duhului Sfânt, iar aceasta va avea tendința de a-i dezobișnui tot mai mult de lume și de a face ca mângâierea și cea mai mare bucurie să fie în lucrurile cerului, căminul lor scump. Puterea de atracție către Dumnezeu și cer va fi atunci atât de mare, încât nimic nu le mai poate distra atenția de la marele obiectiv de a-și asigura mântuirea, de a-L onora pe Dumnezeu și de a-I da slavă. – *Scrieri timpurii*, p. 112

Dacă ochiul este sincer, dacă este îndreptat spre cer, lumina cerului va umple sufletul și lucrurile de pe pământ vor apărea ne semnificative și neatractive. Scopurile inimii vor fi schimbate și va fi urmat sfatul lui Isus. Comoara voastră trebuie să fie în cer. Atunci, gândurile voastre vor fi îndreptate spre marea răsplătire a veșniciei. Toate planurile voastre vor fi făcute având în vedere viitorul, viața veșnică. Inima voastră va fi atrasă spre locul unde se află comoara voastră. Nu vă veți mai căuta interesele pământești, ci, în toate ocupațiile și preocupările voastre, întrebarea tainică va fi: „Doamne, ce vrei să fac?” (Faptele 9:6). Religia Bibliei va fi întrețesută în viața voastră de zi cu zi. – *That I May Know Him*, p. 222

Luați seama la aceste cuvinte ale Marelui Învățător care a vorbit așa cum nu a mai vorbit niciun om. El pune înaintea voastră calea de urmat dacă vreți să vă serviți cel mai bine interesele în viața aceasta și vă arată și cum să adunați o comoară veșnică. „Nu vă strângeți comori pe pământ.” Este un mare pericol să pierzi totul în alergarea după un câștig lumesc,

pentru că, în această febră a căutării de câștig pentru lumea aceasta, sunt uitate interese mai înalte. ...

Această lucrare de transferare a posesiunilor în lumea de sus merită concentrarea tuturor energiilor voastre. Este de cea mai mare importanță și implică interesele voastre veșnice. Ceea ce investiți în cauza lui Dumnezeu nu este pierdut. Tot ce este dat pentru salvarea sufletelor și gloria lui Dumnezeu este investit în cea mai de succes întreprindere din viața de acum și cea viitoare. Talanții voștri de aur și argint, dacă sunt puși la schimbător, își cresc valoarea continuu și aceasta va fi înregistrată în dreptul vostru în Împărăția cerurilor. Voi trebuie să fiți vase în care este pusă comoara veșnică ce a crescut în mâinile schimbătorilor. Când dați pentru lucrarea Domnului, voi depuneți pentru propria comoară din cer. Tot ce strângeți acolo sus nu poate fi atins de dezastră sau pierderi și crește, devenind o comoară care va dura veșnic. – *That I May Know Him*, p. 223

Vineri, 5 ianuarie

Studiu suplimentar

Astăzi cu Dumnezeu, „Sfințenia inimii”, p. 146 (17 mai).

Legământul lui Dumnezeu cu noi

Sabat după-amiază, 7 ianuarie

Dumnezeu dăruiește întotdeauna. Și asupra cui sunt revărsate darurile Sale? Asupra celor care au caractere fără pată? „El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei dreți și peste cei nedreți” (Matei 5:45). În ciuda păcătoșeniei naturii umane, în ciuda faptului că noi întristăm atât de des inima lui Hristos și ne dovedim atât de nevrednici, când cerem iertarea Sa, El nu ne respinge. Dragostea Sa ne este dată fără plată și El ne poruncește și nouă: „Să vă iubiți unii pe alții cum v-am iubit Eu” (Ioan 13:34). – *Mărturii*, vol. 6, p. 284

În timp ce mulțimile Îl urmau prin câmpiile întinse, Hristos le descoperea frumusețile lumii naturale. Căuta să deschidă ochii minții oamenilor, ca ei să poată vedea cum mâna lui Dumnezeu susține lumea. Pentru ca ascultătorii Săi să aprecieze bunătatea și îndurarea lui Dumnezeu, El le atrăgea atenția la roua delicată, la picurarea liniștită a ploii și la lumina strălucitoare a soarelui, care erau date deopotrivă și celor buni, și celor răi. El dorea ca oamenii să înțeleagă mai bine grija pe care Dumnezeu o arată față de ființele omenești create de El. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 524

Prin păzirea poruncilor Sale, Dumnezeu este onorat și glorificat în aleșii Săi. De aceea fiecare suflet căruia Dumnezeu i-a dat facultăți intelectuale are obligația față de Dumnezeu să cerceteze Cuvântul și să se convingă de tot ce ni se cere, pentru că noi suntem proprietatea Sa răscumpărată. Ar trebui să căutăm să înțelegem tot ce ne este cerut în Cuvânt. ... Noi putem să-L onorăm cel mai bine pe Dumnezeu, căruia Îi aparținem prin faptul că ne-a creat și ne-a răscumpărat, dând mărturie

înaintea ființelor cerești și înaintea lumilor necăzute și a oamenilor căzuți că ascultăm în mod sârguincios de toate poruncile Lui, care sunt legile după care este guvernată împărăția Lui.

Trebuie să studiem sârguincios ca să putem obține o bună cunoaștere a legilor lui Dumnezeu. Cum putem noi să fim supuși ascultători dacă nu reușim să pricepem legile care guvernează împărăția lui Dumnezeu? Deschideți Biblia și căutați orice lucru care vă va aduce lumină cu privire la principiile lui Dumnezeu și, când găsiți un AȘA ZICE DOMNUL, nu mai cereți părerea oamenilor, ci, cu price preț, ascultați cu dragă inimă. Atunci, binecuvântarea lui Dumnezeu se va odihni asupra voastră. – *Letter 82*, 1895

Întrebarea cea mai importantă pentru fiecare ar trebui să fie: Corespund eu cerințelor Legii lui Dumnezeu? Legea aceasta este sfântă, dreaptă și bună și Dumnezeu dorește ca noi să ne comparăm zilnic faptele cu această lege care este marele Său standard pentru dreptate. Numai printr-o examinare atentă a noastră în lumina Cuvântului lui Dumnezeu putem să descoperim devierile de la regula sfântă a ceea ce este drept și bine.

Iubirea este principiul care stă la baza guvernării lui Dumnezeu în cer și pe pământ și iubirea trebuie să fie strâns împletită cu viața creștinului. Iubirea lui Hristos nu este spasmodică, ci este adâncă, largă și deplină. Cel care o are nu va spune: „Îi voi iubi și eu pe cei care mă iubesc.” Inima care este sub influența acestui principiu sfânt va fi ridicată deasupra a tot ce este de natură egoistă. – *That I May Know Him*, p. 298

Duminică, 8 ianuarie

Legământul mântuirii

... Să nu crezi că drumul care urcă este greu, iar drumul care coboară este ușor. Pe întregul parcurs al căii ce duce la moarte există dureri și pedepse, necazuri și dezamăgiri, avertismente care te previn să nu mergi înainte. Iubirea lui Dumnezeu a făcut ca această cale să fie dificilă pentru aceia care sunt neascultători și încăpățânați și își provoacă singuri distrugerea. Este adevărat că drumul lui Satana este făcut să pară atrăgător, dar totul este o amăgire. ...

Drumul poate fi stâncos și urcușul, abrupt; la stânga și la dreapta poate fi prăpastie; pe parcursul călătoriei noastre poate că vom fi nevoiți să trudim, iar când vom fi obosiți și vom dori cu disperare odihna, vom fi nevoiți totuși să mergem înainte; când vom simți că ne prăbușim, vom fi

nevoiți să luptăm, iar când vom fi descurajați, vom fi nevoiți să sperăm, dar, în cele din urmă, călăuziți de Hristos, vom ajunge cu siguranță în patria cerească mult dorită. Hristos Însuși a străbătut calea aspră înaintea de noi și a netezit cărarea pentru picioarele noastre. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 139-140

Dacă vei continua să faci binele, vei fi condus prin această lume a durerii și strădaniei la glorie cinste și viață veșnică. Să Îl ai pe Dumnezeu în inima ta și El să fie mai presus de orice și nu trebuie să te temi de nimic. Biblia este o lumină pentru aceia care se află în întuneric. În așteptarea unei vieți veșnice fericite păstrată pentru aceia care vor răbda până la sfârșit, tu vei găsi o putere înălțătoare, forța de care ai nevoie pentru te împotrivi răului. Fii statornic în ceasul încercării și la sfârșit vei câștiga o cunună care nu se poate veșteji.

Ai nevoie de călăuzire de sus. Încrede-te în Domnul din toată inima ta și El nu îți va trăda niciodată încrederea. Dacă vei cere ajutor de la Dumnezeu, nu vei cere în zadar. Ca să ne încurajeze să avem încredere, El vine lângă noi prin Cuvântul Său Sfânt și prin Duhul Sfânt și caută în mii de feluri să ne câștige încrederea. Dar în nimic nu găsește mai mare plăcere decât în a-l primi pe cel slab care vine la El pentru a primi putere. Dacă vom avea inimă și glas să ne rugăm, cu siguranță El va avea o ureche care ascultă și un braț care să ne salveze. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 194 (4 iulie)

„Căutați cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră, căci, dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată. În adevăr, în chipul acesta vi se va da din belșug intrare în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 1:10,11).

Iată documentul cu asigurarea voastră de viață. Nu este o poliță de asigurare a cărei valoare o va încasa altcineva după moartea voastră, ci este o poliță care vă asigură vouă o viață care se măsoară cu viața lui Dumnezeu – viața veșnică. O, ce asigurare! Ce speranță! Să spunem lumii că noi suntem în căutarea unei patrii mai bune, o patrie cerească. Cerul a fost făcut pentru noi și noi vrem să fim parte din el. Nu putem permite niciunui lucru să ne despartă de Dumnezeu și de cer. În viața aceasta noi trebuie să devenim părtași naturii divine. Frați și surori, nu aveți decât o viață de trăit. Faceți să fie o viață de calitate, o viață ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. – *In Heavenly Places*, p. 29

Luni, 9 ianuarie

A asculta cu adevărat

Cartea Deuteronomul ar trebui să fie studiată cu atenție de cei care trăiesc astăzi pe pământ. Ea conține un raport al instrucțiunilor date lui Moise pentru a le da mai departe, copiilor lui Israel. În ea este repetată legea.

Lui Israel i-a fost repetată legea de multe ori. Pentru ca preceptele ei să nu fie uitate, trebuia să fie păstrată înaintea poporului și mereu înălțată și onorată. Părinții aveau datoria să le citească legea copiilor lor, și să-i învețe cuprinsul ei, rând cu rând, precept cu precept. Și, în ocaziile de adunări publice, legea trebuia să fie citită în auzul întregului popor.

De ascultarea de lege depindea prosperitatea lui Israel. Dacă aveau să fie ascultători, legea avea să le aducă israeliților viața, dacă erau neascultători, moartea. ... Dacă Israel ar fi ascultat de îndrumările date prin Moise, niciunul dintre cei care au plecat din Egipt nu ar fi căzut în pustiu pradă bolii și morții. Ei erau conduși de o Călăuză sigură. Hristos Însuși le promisese că îi va conduce în siguranță în țara promisă, dacă ei aveau să asculte de îndrumările Sale. – Comentariile Ellen G. White, în *CBAZȘ*, vol. 1, p. 1117-1118

Credința care duce la mântuire nu este o credință ocazională, nu este un simplu consimțământ intelectual, ci este credința înrădăcinată în inimă, care îl primește pe Hristos ca Mântuitor personal, cu asigurarea că El poate să-i mântuiască în mod desăvârșit pe toți cei care vin la Dumnezeu prin El. Dacă tu crezi că El îi va mântui pe alții, dar nu te va mântui pe tine, aceasta nu este o credință adevărată; dar, dacă sufletul se bazează pe Hristos ca fiind singura lui speranță de mântuire, aceasta este credința adevărată. Credința aceasta îl determină pe cel ce o are să își îndrepte toate simțămintele inimii spre Hristos. Gândirea lui este sub controlul Duhului Sfânt, iar caracterul lui este modelat după chipul divin. Credința lui nu este o credință moartă, ci o credință care lucrează prin dragoste și îl conduce să contemple frumusețea lui Hristos și să ajungă asemenea caracterului divin. [Deuteronomul 30:11-14 citat.] „Domnul, Dumnezeul tău, îți va tăia împrejur inima ta și inima seminței tale și vei iubi pe Domnul, Dumnezeul tău, din toată inima ta și din tot sufletul tău, ca să trăiești” (Deuteronomul 30:6). – *Solii alese*, cartea 1, p. 391

Acela care are iubirea lui Dumnezeu revărsată larg în inima sa va reflecta curăția și iubirea care există în Iehova și pe care Hristos le-a reprezentat în lumea noastră. Cel care are iubirea lui Dumnezeu în inima sa nu

are nicio vrăjmășie față de Legea lui Dumnezeu, ci ascultă de bunăvoie de toate poruncile Sale – aceasta înseamnă să fii creștin. Acela care are o iubire supremă pentru Dumnezeu îi va iubi și pe semenii săi, care îi aparțin lui Dumnezeu atât prin creațiune, cât și prin răscumpărare. Iubirea este împlinirea Legii și este datoria fiecărui copil al lui Dumnezeu să asculte de poruncile Sale.

Legea lui Dumnezeu, care este sfințenia desăvârșită, este singurul și adevăratul standard al caracterului. Iubirea este exprimată în ascultare și iubirea desăvârșită înlătură frica. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 51 (14 februarie)

Marți, 10 ianuarie

Cinstește pe Domnul

„Cinstește pe Domnul cu averile tale și cu cele dintâi roade din tot venitul tău, căci atunci grânarele îți vor fi pline de belșug și teascurile tale vor geme de must” (Proverbele 3:9,10).

Acest cuvânt din Scriptură ne învață că Domnul, ca dătător al tuturor bunurilor de care ne bucurăm, are o cerință de la noi toți, că această cerință a Sa trebuie să fie pe primul loc pentru noi și că toți cei care o vor onora vor avea parte de o binecuvântare deosebită. ...

Tot ce avem este al Domnului și noi răspundem înaintea Lui pentru felul în care folosim ce ne-a dat. Din felul în care folosim fiecare bănuț se va vedea dacă Îl iubim pe Dumnezeu mai mult decât pe oricine și orice și pe aproapele nostru ca pe noi înșine. Banii au o mare valoare, pentru că ei pot face mult bine. În mâinile copiilor lui Dumnezeu, ei sunt hrană pentru cei flămânzi, băătură pentru cei însetați și îmbrăcăminte pentru cei goi. – *The Faith I Live By*, p. 160

Unii dau din belșugul lor și nu simt nicio lipsă. Ei nu practică tăgăduirea de sine pentru cauza lui Hristos. Ei dau în mod liber și din toată inima și au totuși tot ce le poate dori sufletul. Dumnezeu vede aceasta. Faptele și motivele care le determină sunt notate de El și acești oameni nu își vor pierde răsplata. Dar cei care au mai puține mijloace materiale nu trebuie să se scuze că ei nu pot face atât de mult ca alții. Fă ce poți tu! Renunță la un lucru fără care poți trăi și oferă banii pentru cauza lui Dumnezeu! La fel ca văduva, dăruiește cei doi bănuți! În felul acesta, tu dai de fapt mai mult decât cei care dau din prisosul lor și vei vedea cât de bine te simți când renunți la tine pentru a da celui în nevoie, când oferi pentru adevăr și îți strângi astfel o comoară în cer. ...

Dă acum ce poți și, pentru că lucrezi cu Hristos, mâna ta va fi deschisă ca să ofere și mai mult. Iar Dumnezeu îți va umple mâinile, pentru ca minunata comoară a adevărului să poată fi primită de mulți. El îți va da ca să poți să dai altora. – *Our High Calling*, p. 199

Mântuitorul nostru ne amintește de păsările cerului, care nici nu seamănă, nici nu seceră și nici nu strâng nimic în grânare, și totuși Tatăl cerească le hrănește. Apoi, El spune: „Oare nu sunteți voi cu mult mai de preț decât ele? ... Și de ce vă îngrijorați de îmbrăcăminte? Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii de pe câmp: ei nici nu torc, nici nu țes; totuși, vă spun că nici chiar Solomon, în toată slava lui, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre ei.” ... „Așa că, dacă astfel îmbracă Dumnezeu iarba de pe câmp, care astăzi este, dar mâine va fi aruncată în cuptor, nu vă va îmbrăca El cu mult mai mult pe voi, puțin credincioșilor?” Nu poți să te încrezi în Tatăl tău cerească? „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate celelalte lucruri vi se vor da pe deasupra.” Prețioasă făgăduință! Nu ne putem încrede în ea? Nu putem avea încredere absolută, știind că Acela care a făcut făgăduința este credincios? Te îndemn stăruitor să-ți lași credința tremurândă să se prindă din nou de făgăduințele lui Dumnezeu. Lasă-te cu toată greutatea pe ele, cu o credință neșovăitoare; pentru că ele nu vor da greș, nu pot să dea greș. – *Mărturii*, vol. 2, p. 496

Miercuri, 11 ianuarie

Contractul zecimii

Acela a cărui inimă arde de iubire pentru Hristos va privi nu numai ca o datorie, ci și ca o plăcere să ajute la înaintarea celei mai înalte și mai sfinte lucrări încredințate omului – lucrarea de a înfățișa lumii bogățiile bunătății, ale milei și adevărului.

Spiritul lăcomiei îi face pe oameni să păstreze pentru o satisfacere egoistă mijloacele care de drept îi aparțin lui Dumnezeu și spiritul acesta este o scârbă pentru El acum, așa cum a fost și atunci când, prin profetul Său, îi muștra cu asprime pe cei din poporul Său, zicând: „Se cade să înșele un om pe Dumnezeu, cum Mă înșelați voi? Dar voi întrebați: «Cu ce Te-am înșelat?» Cu zecimile și darurile de mâncare. Sunteți blestemați, câtă vreme căutați să Mă înșelați, tot poporul în întregime!” (Maleahi 3:8,9).

Spiritul dărnicii este spiritul Cerului. – *Faptele apostolilor*, p. 338-339

Dumnezeu își revarsă darurile din abundență asupra noastră. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru

ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” Toate binecuvântările pe care le avem vin prin Domnul Hristos. Prin urmare, nu ar trebui să ne însuflețim și să ne facem datoria față de Dumnezeu, de care depindem pentru viață și sănătate și pentru binecuvântarea câmpului, a recoltelor, a vitelor, a turmelor și a viilor noastre? Avem asigurarea că, dacă dăruim pentru vistieria lui Dumnezeu, vom primi iarăși de la El, dar, dacă reținem bunurile noastre, El va Își reține binecuvântările de la noi și va trimite un blestem asupra celor necredincioși.

Dumnezeu a spus: „Puneți-Mă astfel la încercare... și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgăzurile cerurilor și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare.” Ce perspectivă minunată ne prezintă El în binecuvântările făgăduite! Cine poate îndrăzni să-L înșele pe Dumnezeu în zecime și daruri, când există o astfel de făgăduință?! „Și voi muștra pentru voi pe cel ce mănâncă (lăcusta) și nu vă va nimici roadele pământului, și vița nu va fi neroditoare în câmpiile voastre, zice Domnul oștirilor. Toate neamurile vă vor ferici atunci, căci veți fi o țară plăcută, zice Domnul oștirilor.” – *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, p. 307-308

Planul lui Dumnezeu prin sistemul de zecime este minunat în simplitatea și în echitatea lui. Toți îl pot adopta cu credință și curaj, deoarece este de origine divină. În el sunt îmbinate simplitatea și utilitatea și nu este nevoie de o studiere aprofundată, pentru a-l înțelege și aplica. Toți au posibilitatea să simtă că pot lua parte la înaintarea prețioasei lucrări a mântuirii. Orice bărbat, femeie și tânăr poate deveni un trezorer pentru Domnul și un agent care să satisfacă cererile adresate acestei trezorerii. Apostolul spune: „Fiecare din voi să pună deoparte acasă ce va putea, după câștigul lui.”

Prin intermediul acestui sistem sunt realizate obiective mărețe. Dacă toți l-ar adopta, fiecare ar deveni un trezorer vigilent și credincios pentru Dumnezeu și nu ar fi lipsă de mijloace prin care să fie dusă mai departe marea lucrare de a transmite lumii ultima solie de avertizare. – *Mărturii*, vol. 3, p. 388-389

Joi, 12 ianuarie

„Căutați mai întâi...”

Aceia care Îl cred pe Hristos pe cuvânt și își predau ființa lor purtării Sale de grijă și viața lor, ca El să o conducă, vor afla pace și liniște. Nimic din lume nu poate să-i întristeze când Isus îi înveselește cu prezența Sa. În supunere desăvârșită este odihnă desăvârșită. Domnul zice: „Celui cu

inima tare, Tu-i chezășuiești pacea, da, pacea, căci se încrede în Tine” (Isaia 26:3). Viața poate părea încurcată, dar, predându-ne înțeleptului Maestru-lucrător, El va scoate de acolo o viață și un caracter-model, spre mărirea Lui. Și caracterul care ajunge să se asemene cu caracterul slăvit al lui Hristos va fi primit în Paradisul lui Dumnezeu. O omenire nouă va umbla împreună cu El în alb, căci este vrednică. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 331

Exemplele de adevărată pocăință și umilință pe care le găsim în Cuvântul lui Dumnezeu evidențiază un spirit al mărturisirii în care nu există nicio scuză pentru păcat și nicio încercare de îndreptățire de sine. Apostolul Pavel nu a încercat să se apere; el își descrie păcatul în cele mai întunecate culori, fără a încerca să-și atenueze vinovăția. El spune: „Am aruncat în temniță pe mulți sfinți – căci am primit puterea aceasta de la preoții cei mai de seamă – și, când erau osândiți la moarte, îmi dădeam și eu votul împotriva lor. I-am pedepsit adesea în toate sinagogile și îmi dădeam toate silințele ca să-i fac să hulească. În pornirea mea nebună împotriva lor, îi prigoneam până și în cetățile străine” (Faptele 26:10,11). El nu a ezitat să declare că „«Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși», dintre care cel dintâi sunt eu” (1 Timotei 1:15).

Inima smerită și zdrobită, supusă printr-o pocăință adevărată, va înțelege iubirea lui Dumnezeu și prețul Golgotei și va fi plină de recunoștință. Ca un fiu care își mărturisește vina înaintea unui tată iubitor, tot așa cel care se căiește cu adevărat va aduce toate păcatele sale înaintea lui Dumnezeu. Este scris: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:9). – *Calea către Hristos*, p. 41

Pentru Israelul lovit de nenorocire exista o singură scăpare – întoarcerea de la păcatele care aduseseră asupra lui mânia pedepsitoare a Celui Atotputernic și o întoarcere la Domnul din toată inima. Poporului i se dăduse asigurarea: „Când voi închide cerul și nu va fi ploaie, când voi porunci lăcustelor să mănânce țara, când voi trimite ciuma în poporul Meu, dacă poporul Meu, peste care este chemat Numele Meu, se va smeri, se va ruga și va căuta Fața Mea și se va abate de la căile lui rele, îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatul și-i voi tămădui țara” (2 Cronici 7:13,14). Ca să se obțină acest rezultat binecuvântat, Dumnezeu a oprit mai departe de la ei roua și ploaia, până când avea să aibă loc o reformă hotărâtă. – *Profeți și regi*, p. 128

Fiecare suflet are un cer de câștigat și un iad de evitat. Slujitorii îngerești sunt gata să vină în ajutorul sufletului încercat și ispitit. Fiul Dumnezeului celui infinit a suportat pentru noi încercarea. Crucea de pe Golgota stă cu claritate înaintea fiecărui suflet. Când cazul fiecărui om va fi judecat și cei pierduți vor fi trimiși să sufere pentru faptul că l-au disprețuit pe Dumnezeu și că au desconsiderat onoarea Sa prin neascultarea lor, nimeni nu va avea scuză și nimeni nu va fi în situația de a fi fost nevoit să piară. Fiecare a avut posibilitatea de a alege personal cine să-i fie priet, Hristos sau Satana. În marea încercare, fiecare om poate să primească ajutorul pe care l-a primit Domnul Hristos. Crucea este o garanție că nimeni nu trebuie să fie pierdut, pentru că a fost pregătit ajutor abundant pentru fiecare suflet. – *Solii alese*, cartea 1, p. 96

Vineri, 13 ianuarie

Studiu suplimentar

Sfaturi privind administrarea creștină a vieții, cap. „Valabilă în ambele sisteme religioase: cel iudaic și cel creștin”, p. 67, și „Cei care primesc permanent să dăruiască permanent”, p. 18.

Legământul zecimii

Sabat după-amiază, 14 ianuarie

Domnul i-a dat poporului Său un mesaj pentru acest timp. Acesta este prezentat în capitolul 3 din cartea Maleahi. Cum ar fi putut Domnul să-Și prezinte cerințele mai clar și mai categoric decât o face în acest capitol?

Toți trebuie să-și aducă aminte că cerințele lui Dumnezeu sunt mult mai importante decât orice altă cerință. El ne dă cu îmbelșugare și contractul pe care l-a făcut cu omul este ca a zecea parte din tot ce are acesta să Îi fie înapoiată lui Dumnezeu. Domnul le-a încredințat cu generozitate administratorilor Săi comorile Sale, dar, despre zecime, El spune: Aceasta este a Mea. Exact în măsura în care Dumnezeu îi dă omului din ceea ce este proprietatea Sa, omul trebuie să-I înapoieze lui Dumnezeu cu credincioșie o zecime din tot ce are. Această rânduială clară a fost stabilită de Isus Hristos Însuși. – *Mărturii*, vol. 6, p. 384

Toate lucrurile bune pe care le avem ne sunt date cu împrumut de Mântuitorul nostru. El ne-a făcut administratori. Cele mai mici daruri ale noastre, cele mai umile servicii, dacă sunt oferite cu credință și cu dragoste, pot deveni daruri consacrate pentru a câștiga suflete în slujba Stăpânului și pentru a vesti slava Sa. Interesele și prosperitatea Împărăției lui Hristos trebuie să fie puse mai presus de orice alte considerente. Cei care fac din plăcerile și din interesele lor egoiste obiectivele principale ale vieții lor nu sunt ispravnici credincioși.

Cei care își tăgăduiesc eul pentru a le face bine altora și care se consacră pe ei și tot ce au în slujba lui Hristos vor cunoaște acea fericire pe care omul egoist o caută în zadar. ...

Creștinii uită că sunt slujitorii Stăpânului, că ei înșiși, timpul lor și tot ce au Îi aparțin Lui. – *Mărturii*, vol. 3, p. 397-398

În timp ce oamenii caută binele pământesc, Domnul Isus le îndreaptă atenția spre o răsplată cerească. Dar El nu plasează totul într-o viață viitoare, ci răsplata începe aici. În vremurile străvechi, Domnul i S-a arătat lui Avraam și i-a spus: „Eu sunt scutul tău și răsplata ta cea foarte mare” (Geneza 15:1). Aceasta este răsplata tuturor celor care Îl urmează pe Hristos. Pe măsură ce inima noastră se deschide, Dumnezeu Emanuel – Cel „în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei”, în care „locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii” (Coloseni 2:3,9) – ne oferă privilegiul de a stabili o relație plină de iubire cu El, de a-L cunoaște, de a-L avea, de a primi atributele Lui, posibilitatea de a cunoaște iubirea și puterea Lui, de a deține bogățiile de necuprins ale lui Hristos, de a înțelege tot mai mult „care sunt lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu” (Efeseni 3:18,19) – „aceasta este moștenirea robilor Domnului, așa este mântuirea care le vine de la Mine», zice Domnul” (Isaia 54:17). – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 34

Fiecare suflet convertit trebuie să aibă lumina cu privire la cerința lui Dumnezeu legată de zecimi și daruri. Toate lucrurile de care se bucură oamenii sunt primite de la Domnul și El este mulțumit când aceia care sunt moștenitorii Lui beneficiază de bunurile Sale, dar Domnul a făcut o înțelegere specială cu toți aceia care se află sub steagul însângerat al Prințului Emanuel, și anume, ca ei să-și arate dependența de Dumnezeu și responsabilitatea față de El, înapoind în vistieria Sa o parte din ce este al Său. Această parte este rânduită pentru a fi investită în susținerea lucrării ce trebuie să fie făcută pentru a împlini misiunea dată de Fiul lui Dumnezeu ucenicilor Săi chiar înainte de a Se înălța la cer. – *Evangelizare*, p. 249

Duminică, 15 ianuarie

Zecimea, a zecea parte

Dar rânduiala zecimii nu a început cu evreii. Din cele mai vechi timpuri Domnul a cerut zecimea pentru Sine, iar cererea aceasta a fost recunoscută și onorată. Avraam i-a plătit zecime lui Melhisedec, preotul Dumnezeului Celui Preaînalt (Geneza 14:20; 28:22). ... Când israeliții erau pe punctul de a se constitui ca națiune, li s-a reafirmat legea zecimii ca o rânduială poruncită de Dumnezeu, iar de ascultarea de ea depindea bunăstarea lor.

Rânduiala zecimii și a darurilor a fost dată pentru a întipări în mintea oamenilor marele adevăr că Dumnezeu este izvorul tuturor binecuvântărilor pentru ființele pe care le-a creat și că Lui I se cuvine recunoștința oamenilor pentru darurile bune ale providenței Sale. – *Patriarhi și profeți*, p. 525

Iacov s-a trezit din somnul său în tăcerea adâncă a nopții. Înfățișările strălucitoare din viziunea sa au dispărut. Numai contururile neclare ale dealurilor singuratice și, deasupra lor, cerul înstelat, strălucitor, întâmpinau acum privirea lui. Dar avea sentimentul solemn că Dumnezeu era cu el. ... Iacov a ridicat un monument al îndurării lui Dumnezeu, pentru ca, ori de câte ori avea să treacă pe acolo, să se oprească în acel loc sfânt pentru a I se închina lui Dumnezeu. El a numit locul acela Betel, sau „Casa lui Dumnezeu”. Cu profundă recunoștință, el a repetat făgăduința: „dacă va fi Dumnezeu cu mine și mă va păzi în timpul călătoriei pe care o fac, dacă-mi va da pâine să mănânc și haine să mă îmbrac și dacă mă voi întoarce cu bine în casa tatălui meu, atunci Domnul va fi Dumnezeul meu; piatra aceasta, pe care am pus-o ca stâlp de aducere aminte, va fi casa lui Dumnezeu și Îți voi da a zecea parte din tot ce-mi vei da.”

În acest caz, Iacov nu căuta să Îi pună condiții lui Dumnezeu. Domnul făgăduise deja prosperitate, iar acest vot a fost revărsarea unei inimi pline de recunoștință pentru asigurarea iubirii și îndurării lui Dumnezeu. Iacov înțelegea că Dumnezeu are asupra lui drepturi pe care trebuie să le recunoască și că dovezile speciale ale bunătății divine acordate lui cer un răspuns. – *Patriarhi și profeți*, p. 187

Este o parte a lucrării voastre aceea de a-i învăța pe cei pe care îi aduceți la adevăr să aducă zecimea la casa vistieriei ca o recunoaștere a dependenței lor de Dumnezeu. Ei trebuie să fie pe deplin iluminați cu privire la datoria lor de a-I înapoia Domnului ceea ce este al Lui. Porunca de a da zecime este atât de clară, încât nu există niciun fel de scuză pentru a nu asculta de ea. Dacă neglijați să îi învățați pe cei nou-converțiți cu privire la acest lucru, lăsați nefăcută una dintre cele mai importante părți ale lucrării voastre. – *Letter 51*, 1902

„Orice zeciuală ... este a Domnului.” Aici se folosește aceeași expresie ca în porunca privitoare la Sabat. „Ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău” (Exodul 20:10). Domnul a reținut pentru Sine o anumită parte din timp și din veniturile oamenilor și niciun om nu poate, fără a păcătui, să rețină pentru propriul interes fie una, fie alta. – *Patriarhi și profeți*, p. 525

Luni, 16 ianuarie

Unde este „casa vistieriei”?

Mi s-a arătat că se reține zecimea care ar trebui să fie adusă cu credincioșie în tezaurul Domnului pentru susținerea pastorilor și a misionarilor care deschid Scripturile în fața oamenilor și care lucrează din casă în casă. Lucrarea de evanghelizare a lumii a fost, în mare parte, împiedicată de egoismul personal. Unii, chiar printre aceia care se declară creștini, nu sunt în stare să vadă că lucrarea Evangheliei trebuie să fie susținută prin mijloacele pe care Hristos li le-a dat lor. Este nevoie de bani pentru ca lucrarea care se desfășoară în întreaga lume să poată fi dusă mai departe. Mii și mii pier în păcat, iar lipsa de mijloace împiedică proclamarea adevărului, care trebuie să fie dus la toate neamurile, seminițiile, limbile și popoarele. Sunt oameni gata să meargă ca soli ai Domnului, dar, din cauza lipsei de mijloace în tezaur, ei nu pot fi trimiși în acele locuri unde oamenii așteaptă ca cineva să vină și să-i învețe adevărul.

Sunt mulți în lumea noastră care tânjesc să audă cuvântul vieții. Dar cum l-ar putea ei auzi, dacă nu are cine să li-l predice? Și cum ar putea să trăiască fără niciun mijloc de susținere aceia care sunt trimiși să-i învețe? Dumnezeu dorește ca viața lucrătorilor Săi să fie susținută cu grijă. Ei sunt proprietatea Lui și El este dezonorat atunci când ei sunt obligați să muncească într-un mod care le afectează sănătatea. El este dezonorat și atunci când, din lipsă de mijloace, nu pot fi trimiși lucrători în câmpurile lipsite. – *Mărturii*, vol. 9, p. 52

Când oamenii nu iau seama la cerințele lui Dumnezeu, prezentate clar înaintea lor, Domnul le permite să urmeze calea pe care și-au ales-o și să culeagă roadele faptelor lor. Oricine reține pentru propriul folos partea pe care Dumnezeu a rezervat-o pentru Sine se dovedește un administrator necredincios. El nu va pierde numai ce a reținut de la Domnul, ci și ce și-a păstrat pentru sine ca fiind al său. – „A Test of Gratitude and Loyalty”, *Review and Herald*, February 4, 1902

Problema darurilor nu este lăsată în seama imboldurilor noastre. Dumnezeu ne-a dat învățături clare în această privință. El a prevăzut zecimile și darurile ca pe o măsură a responsabilității noastre și dorește să I le oferim cu regularitate și sistematic. ... Fiecare să-și examineze cu regularitate venitul, care este în întregime o binecuvântare de la Dumnezeu, și să pună deoparte zecimea ca un fond special, sacru, pentru Domnul. Acest fond nu trebuie în niciun caz să fie destinat vreunui alt scop; el

trebuie destinat numai susținerii lucrării Evangheliei. După ce este pusă deoparte zecimea, să fie hotărâte și darurile, fiecare „după câștigul” lui. ...

Această solie nu și-a pierdut deloc puterea. Este la fel de actuală și importantă ca darurile lui Dumnezeu, care sunt mereu noi și neîntrerupte. Nu este greu să ne înțelegem responsabilitatea în lumina acestei solii date prin sfântul profet al lui Dumnezeu. Nu suntem lăsați să ne poticnim în întuneric și neascultare. Adevărul este afirmat precis și poate fi înțeles clar de toți cei care doresc să fie cinstiți înaintea lui Dumnezeu. O zecime din tot venitul nostru este a Domnului. El Își așază mâna peste partea pe care a specificat să I-o restituim și ne spune: *Îți voi permite să folosești bunătățile Mele după ce vei pune deoparte zecimea și după ce vei veni înaintea Mea cu daruri. – Sfaturi pentru administrarea creștină a vieții, p. 80, 82*

Marți, 17 ianuarie

Scopul zecimii

Aducerea zecimii era doar o parte din planul lui Dumnezeu pentru sprijinirea lucrării Sale. Numeroase daruri și jertfe erau rânduite de Dumnezeu. În dispensațiunea iudaică, poporul era învățat să nutrească un spirit de dărnicie, atât în scopul susținerii lucrării lui Dumnezeu, cât și pentru împlinirea nevoilor celor în lipsă. La anumite ocazii speciale, se făceau daruri de bunăvoie. Cu ocazia secerișului sau la culesul viilor, primele roade ale câmpului – cereale, vin, untdelemn – erau consacrate ca un dar Domnului. Culegerea spicelor rămase în urma secerătorilor și a colțurilor terenurilor era rezervată pentru săraci. Pârga lânii, atunci când se tundeau oile, sau a boabelor, atunci când grâul era treierat, era pusă deoparte pentru Dumnezeu. Tot la fel era și cu întâii născuți ai tuturor animalelor, iar pentru fiul cel întâi născut se plătea un preț de răscumpărare. Primele roade trebuiau prezentate înaintea Domnului la sanctuar și după aceea erau date să fie folosite de preoți.

Prin această rânduială, de dovedire a bunăvoinței, Domnul căuta să-i învețe pe israeliți că El trebuia să fie primul în toate. În felul acesta, li se reamintea că Dumnezeu era stăpânul câmpurilor, al turmelor și cirezilor lor, că El era Acela care le trimitea soarele și ploaia care făceau să crească și să se coacă recolta. Tot ce aveau ei era al Său; ei nu erau decât administratorii bunurilor Sale. – *Faptele apostolilor, p. 336-337*

Dumnezeu i-a făcut pe oameni administratori ai Săi. Bunurile pe care li le-a încredințat sunt mijloacele pe care El le-a prevăzut pentru

răspândirea Evangheliei. Acelora care se dovedesc administratori credincioși El le va încredința bunuri și mai mari. Domnul zice: „Voi cinști pe cine Mă cinstește” (1 Samuel 2:30). „Pe cine dă cu bucurie îl iubește Dumnezeu” (2 Corinteni 9:7), iar atunci când copiii Săi își aduc darurile și jertfele cu inimă recunoscătoare, „nu cu părere de rău sau de silă”, binecuvântarea Lui va fi cu ei așa cum a făgăduit: „Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielile ca să fie hrană în Casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare” (Maleahi 3:10). – *Patriarhi și profeți*, p. 529

În măsura în care dragostea lui Hristos ne umple inima și ne controlează viața, lăcomia, egoismul și iubirea de confort vor fi învinse și va fi plăcerea noastră să facem voia lui Hristos, ai Cărui slujitori pretindem că suntem. Atunci, fericirea noastră va fi proporțională cu faptele noastre altruiste, motivate de dragostea lui Hristos.

În cadrul planului de mântuire, înțelepciunea divină a stabilit legea cauzei și a efectului, făcând ca fapta de binefacere, în toate aspectele ei, să fie de două ori binecuvântată. Cel care îi dă celui nevoiaș îi binecuvântează pe alții și este binecuvântat el însuși într-o și mai mare măsură. Dumnezeu ar fi putut să-Și atingă obiectivul de a-i mântui pe păcătoși fără ajutorul omului, dar El știa că omul nu putea să fie fericit fără să ia parte la această măreață lucrare, în cadrul căreia avea să cultive sacrificiul de sine și generozitatea.

Pentru ca omul să nu piardă rezultatele binecuvântate ale generozității, Mântuitorul nostru a făcut un plan prin care să-l înroleze ca împreună-lucrător cu El. Printr-un lanț de împrejurări care să-i solicite dărnicia, El revarsă asupra omului cele mai bune mijloace de a cultiva mărinimia și de a-și forma obiceiul de a-i ajuta pe cei săraci și de a contribui la înaintarea cauzei Sale. – *Mărturii*, vol. 3, p. 382

Miercuri, 18 ianuarie

Zecime din venitul brut sau din cel net?

Credința înseamnă să nu te îndoiești de Dumnezeu, ci să crezi că El ne iubește și știe cel mai bine ce este spre binele nostru. Astfel, ea ne determină să alegem calea Sa, în loc să o alegem pe a noastră. ...

Ar trebui să fie clarificat modul în care trebuie să ne exercităm credința. Fiecare făgăduință a lui Dumnezeu are condiții. Dacă suntem dispuși să-I împlinim voia, beneficiem de toată puterea Lui. Orice dar promis

de El se află chiar în promisiunea respectivă. „Sămânța este Cuvântul lui Dumnezeu” (Luca 8:11). După cum stejarul se află în ghindă, la fel de sigur darul lui Dumnezeu se află în făgăduința Sa. Dacă primim făgăduința, avem deja darul. – *Educație*, p. 253

„El dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile” (Faptele 17:25). Domnul declară: „Ale Mele sunt toate dobitoacele pădurilor, fiarele munților cu miile lor” (Psalmii 50:10). „Ale Mele sunt aurul și argintul” (Hagai 2:9). Și tot Dumnezeu le dă oamenilor puterea de a strânge bunuri (vezi Deuteronomul 8:18). Ca recunoaștere că toate acestea vin de la El, Domnul a poruncit ca o parte din belșugul darurilor Sale să Îi fie înapoiată sub formă de daruri și jertfe pentru întreținerea slujbei de preamărire a Sa. – *Patriarhi și profeți*, p. 525

În zilele lui Ilie, israeliții se îndepărtaseră de Dumnezeu. Ei se agățau de păcatele lor și respingeau avertizările date de Duhul prin trimișii Domnului. În felul acesta, ei îndepărtau chiar mijloacele prin care ar fi putut să primească binecuvântările lui Dumnezeu. Domnul a trecut pe lângă casele israeliților și a găsit un adăpost pentru slujitorul Său într-o țară păgână, la o femeie care nu făcea parte din poporul ales. Dar femeia aceasta a fost favorizată pentru că urmase lumina pe care o primise, iar inima îi era deschisă să primească o lumină mai mare, pe care Dumnezeu i-o trimitea prin profetul Său. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 238

Minunată a fost ospitalitatea arătată față de profetul lui Dumnezeu de această femeie feniciană și minunat au fost răsplătite credința și generozitatea ei. „Și multă vreme au avut ce să mănânce ea și familia ei și Ilie. Făina din oală n-a scăzut și untdelemnul din urcior nu s-a împutinat, după cuvântul pe care-l rostise Domnul prin Ilie. După aceea, fiul femeii, stăpâna casei, s-a îmbolnăvit. Și boala lui a fost atât de cumplită, încât n-a mai rămas suflare în el. ... El [Ilie] a i-a răspuns: «Dă-mi încoace pe fiul tău.» ... Și ... a chemat pe Domnul ... Domnul a ascultat glasul lui Ilie și sufletul copilului s-a întors în el și a înviat. Ilie a luat copilul, l-a coborât jos, în casă, din odaia de sus, și l-a dat mamei sale. Și Ilie a zis: «Iată, fiul tău este viu.» Și femeia a zis lui Ilie: «Cunosc acum că ești un om al lui Dumnezeu și cuvântul Domnului în gura ta este adevăr!»” (vers. 15-24). ... „Cine primește un proroc în numele unui proroc va primi răsplata unui proroc” (Matei 10:41). – *Mărturii*, vol. 6, p. 346

Joi, 19 ianuarie

O zecime corectă

Nu este intenția lui Dumnezeu ca astăzi, creștinii, ale căror privilegii le întrec cu mult pe acelea ale națiunii iudaice, să dăruiască mai puțin decât aceia. „Cui i s-a dat mult”, a spus Mântuitorul, „i se va cere mult” (Luca 12:48). Dărnicia cerută evreilor, în cea mai mare măsură, avea să fie spre binele neamului lor; astăzi, lucrarea lui Dumnezeu se întinde pe tot pământul. Hristos a pus comorile Evangheliei în mâinile urmașilor Săi și a așezat asupra lor răspunderea de a duce lumii vestea cea bună a mântuirii. Cu siguranță, obligațiile noastre sunt mult mai mari decât au fost cele ale vechiului Israel. – *Faptele apostolilor*, p. 337

... Orice binecuvântare revărsată asupra noastră cere un răspuns pe care trebuie să-l dăm Autorului tuturor îndurărilor. Creștinul trebuie să-și cerceteze adesea trecutul vieții și să-și amintească cu recunoștință prețioasele izbăviri pe care Dumnezeu le-a lucrat – și le lucrează – pentru el, susținându-l în încercări, deschizând căi înaintea lui atunci când totul pare întunecos și potrivnic, înviorându-l atunci când totul pare să se prăbușească. El ar trebui să recunoască toate aceste dovezi ale grijii ocrotitoare a îngerilor cerești. Având în vedere aceste nenumărate binecuvântări, el ar trebui să întrebe adesea cu o inimă supusă și recunoscătoare: „Cum voi răsplăti Domnului toate binefacerile Lui față de mine?” (Psalmii 116:12). – *Patriarhi și profeți*, p. 187

Fiecare ispravnic trebuie să înțeleagă că, atunci când face eforturi pentru slava lui Dumnezeu în lumea aceasta, fie că stă înaintea unor necredincioși, fie că stă înaintea unor prinți, el trebuie să arate că, pentru el, Dumnezeu este cel dintâi, cel din urmă și cel mai bun în toate. Adevăratul creștin va înțelege că el are dreptul să se numească așa numai dacă Îl înalță pe Hristos cu o putere constantă, perseverență și mereu crescândă.

„Ce se cere de la ispravnici este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui” (1 Corinteni 4:2). Când suntem credincioși în a-L face pe Dumnezeu cunoscut, impulsurile noastre vor fi sub controlul lui Dumnezeu și vom avea o creștere spirituală și intelectuală constantă. Dar, când se asociază pentru a-l înalța pe om și au puțin de spus despre Dumnezeu, oamenii sunt slăbiciunea însăși. Dumnezeu îi va părăsi pe aceia care nu Îl recunosc în fiecare efort făcut pentru a ridica omenirea. Numai puterea lui Hristos poate să refacă mașinăria omenească distrusă.

Peste tot și în orice loc lăsați-i pe cei din jurul vostru să vadă că voi îi aduceți slavă lui Dumnezeu! Omul să fie pus în umbră și Dumnezeu să Se vadă ca singura speranță pentru omenire. Fiecare om trebuie să își zidească pe Stânca cea veșnică, Isus Hristos, casa și atunci ea va rezista în orice furtună. – *The Upward Look*, p. 81

Dumnezeu pregătește mintea ca să-L recunoască pe El ca fiind singurul care poate să-i vină în ajutor sufletului care se luptă. El îi va învăța pe toți aceia care stau sub steagul Său să fie administratori credincioși ai harului Său. Omul nu poate să fie mai slab decât atunci când se gândește că va fi mai bine văzut de oameni dacă îl lasă pe Dumnezeu deoparte când se întâlnește cu ei. Dumnezeu trebuie să fie pus mai presus de orice. Înaintea Lui, înțelepciunea celui mai mare om este nebunie.

Dumnezeu i-a dat omului principii nemuritoare, în fața cărora, într-o zi, orice putere omenească va trebui să se plece. Nouă ne-a fost încredințat adevărul. Prețioasele raze de lumină nu trebuie să fie ascunse sub obroc, ci trebuie să-i lumineze pe toți cei ce sunt în casă. – „Give Unto the Lord the Glory Due Unto His Name”, *Manuscript 21*, March 8, 1899

Vineri, 20 ianuarie

Studiu suplimentar

Slujitorii Evangheliei, cap. „Efectul primirii Duhului Sfânt”;
Mărturii, vol. 9, cap. „Administratori credincioși”.

Daruri pentru Isus

Sabat după-amiază, 21 ianuarie

Dumnezeu nu primește darurile nimănui pentru că ar avea nevoie de ele sau pentru că nu ar putea să aibă slavă și bogății fără ele, ci pentru că este în interesul slujitorilor Săi să Îi înapoieze lui Dumnezeu ceea ce este al Lui. El primește darurile de bunăvoie ale celor cu inima smerită și plină de pocăință și îl va răsplăti pe dătător cu cele mai bogate binecuvântări. Le primește ca pe o jertfă a ascultării pline de recunoștință. El cere și acceptă aurul și argintul nostru ca pe o dovadă că tot ce avem Îi aparține Lui. El pretinde și acceptă folosirea eficientă a timpului și a talentelor noastre, ca pe niște roade ale iubirii Sale în inimile noastre. Ascultarea este mai bună decât jertfa. Fără o dragoste curată, chiar și darul cel mai scump este prea sărac pentru ca Dumnezeu să-l accepte. – *Mărturii*, vol. 2, p. 652

Dărnicia neegoistă a umplut prima biserică de o bucurie entuziastă, căci credincioșii știau că strădaniile lor ajutau la aducerea soliei Evangheliei la cei aflați în întuneric. Generozitatea lor mărturisea că ei nu primiseră în zadar harul lui Dumnezeu. Ce altceva putea da naștere la o asemenea dărnicie decât sfințirea lucrată de Spiritul Sfânt? Atât în ochii credincioșilor, cât și ai necredincioșilor, aceasta era o minune a harului.

Creșterea spirituală este strâns legată de dărnicia creștină. Urmașii lui Hristos trebuie să se bucure de privilegiul de a dovedi în viața lor spiritul de binefacere al Răscumpărătorului lor. Dând Domnului, ei au asigurarea că această comoară a lor merge înaintea lor în curțile cerești. – *Faptele apostolilor*, p. 344

Noi trebuie să fim reprezentanții lui Hristos pe pământ, curați, buni, drepecți, plini de milă, compasiune și altruism în cuvânt și faptă. Zgârcenia și lăcomia sunt vicii pe care Dumnezeu le urăște. Ele sunt lăstare ale egoismului și păcatului și distrug orice lucrare în care sunt implicate.

Asprimea și grosolănia caracterului sunt nedesăvârșiri pe care Scriptura le condamnă în mod hotărât, pentru că Îl dezonorează pe Dumnezeu. În atitudine și obiceiuri, „să nu fiți iubitori de bani. Mulțumiți-vă cu ce aveți, căci El Însuși a zis: «Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi»” (Evrei 13:5). „După cum sporiiți în toate lucrurile: în credință, în cuvânt, în cunoștință, în orice râvnă și în dragostea voastră pentru noi, căutați să sporiiți și în această binefacere” (2 Corinteni 8:7). „Și să nu dați uitării binefacerea și dărnicia, căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea Îi plac” (Evrei 13:16). – *Lucrarea misionară medicală*, p. 184

Desăvârșirea caracterului creștin este obținută atunci când îndemnul de a ajuta și a fi o binecuvântare pentru alții izvorăște continuu dinăuntru. Atmosfera acestei iubiri care învăluie sufletul credinciosului face din el o mireasmă de viață spre viață și Îi permite lui Dumnezeu să binecuvânteze lucrarea lui.

Iubirea supremă față de Dumnezeu și iubirea neegoistă unul față de celălalt – acesta este darul cel mai bun pe care îl poate revărsa Părintele nostru ceresc. Iubirea aceasta nu este un impuls, ci un principiu divin, o putere permanentă. Inima neconsacrată nu o poate genera sau produce. Iubirea aceasta se găsește numai în inima în care domnește Isus. „Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi.” În inima renăscută prin harul divin, iubirea este principiul conducător al faptelor. Ea schimbă caracterul, stăpânește impulsurile, controlează pasiunile și înobilează simțămintele inimii. Această iubire nutrită în suflet îndulcește viața și răspândește în jur o influență purificatoare. – *Faptele apostolilor*, p. 551

Duminică, 22 ianuarie

Motivație pentru dăruire

Este în interesul fiecăruia să-și cerceteze inima și să își perfecționeze fiecare capacitate pe care i-a dat-o Dumnezeu. Să nu uităm, niciunul dintre noi, că nu există în inima niciunui om un motiv pe care Dumnezeu să nu-l vadă foarte clar. Motivele fiecăruia sunt cântărite cu atât de mare grijă, ca și cum destinul omului ar depinde de aceasta. Noi trebuie să fim conectați la puterea divină ca să avem o lumină mereu crescândă și o înțelegere clară ca să știm cum să gândim de la cauză la efect. Trebuie să ne cultivăm puterea de a înțelege, devenind părtași naturii dumnezeiești după ce am fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă. Fiecare dintre noi să ia seama cu mare atenție la adevărul solemn că Dumnezeu din cer există cu adevărat și nu este scop, oricât de încâlcit, nici motiv, oricât de bine

ascuns, pe care El să nu îl înțeleagă clar. El citește planurile secrete ale fiecărei inimi. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 3, p. 1160

Dacă ați nutrit un spirit rău, alungați-l din suflet. Este datoria voastră să eradicați din inimă orice lucru care poate pângări. Orice rădăcină de amărăciune trebuie să fie smulsă, altfel vor fi contaminați și alții prin influența ei dăunătoare. Nu permiteți să rămână în solul inimii voastre nicio plantă otrăvitoare. Cercetați în fiecare clipă și îndepărtați-o și semănați în loc planta iubirii. Isus să fie păstrat cu sfințenie în suflet. Hristos este exemplul nostru. El mergea din loc în loc și făcea bine. El a trăit ca să fie o binecuvântare pentru alții. Iubirea a sfințit și a înnobilit toate acțiunile Sale și nouă ni se poruncește să mergem pe urmele Lui. – *That I May Know Him*, p. 187

Creștinii nu ar trebui să își îngăduie să fie tulburați de grijă și de neliniște cu privire la lucrurile necesare vieții. Dacă Îl iubesc și Îl ascultă pe Dumnezeu și dacă își fac partea, El va avea grijă de nevoile lor. Chiar dacă va trebui să vă câștigați existența cu sudoarea frunții, nu trebuie să renunțați la încrederea în Dumnezeu, căci, în marele plan al providenței Sale, El vă va oferi zi după zi tot ce aveți nevoie. Această lecție dată de Hristos este o muștrare pentru gândurile de neliniște, pentru problemele și îndoielile inimii neîncrezătoare. Nimeni nu poate adăuga nici măcar un cot la statura lui, oricât de mult și-ar dori acest lucru. Tot atât de absurd este să vă îngrijorați pentru ziua de mâine și nevoile ei. Faceți ce sunteți datori și puneți-vă încrederea în Dumnezeu, căci El știe de ce aveți nevoie. – *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, p. 227

Parabola despre semănarea seminței ne învață să fim generoși, atât în privința lucrurilor materiale, trecătoare, cât și a celor spirituale. Domnul spune: „Ferice de voi, care semănați pretutindeni de-a lungul apelor” (Isaia 32:20). „Să știți: cine seamănă puțin, puțin va secera, iar cine seamănă mult, mult va secera” (2 Corinteni 9:6). A semăna de-a lungul apelor înseamnă a răspândi continuu darurile primite de la Dumnezeu. Înseamnă a oferi orice ajutor ni se cere pentru cauza lui Dumnezeu sau pentru împlinirea nevoilor omenirii. Această dăruire nu va conduce la sărăcie. „Cine seamănă mult, mult va secera.” Tot așa este și cu aceia care împart darurile lui Dumnezeu cu credincioșie. Dăruindu-le altora, ei își sporesc propriile binecuvântări. „Dați și vi se va da; ba încă vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătinată, care se va vărsa pe deasupra. Căci, cu ce măsură veți măsura, cu aceea vi se va măsura” (Luca 6:38).

În parabola despre semănat și secerat sunt cuprinse mult mai multe învățături. Pe măsură ce le oferim altora binecuvântările materiale pe care ni le-a dat Dumnezeu, exprimarea iubirii și a simpatiei noastre îi inspiră celui care le primește mulțumire și recunoștință față de Dumnezeu. În acest fel, solul inimii este pregătit pentru a primi semințele adevărului spiritual. Iar Acela care i-a încredințat semănătorului sămânța va face ca aceasta să germineze și să aducă roade pentru viața veșnică. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 85-86

Luni, 23 ianuarie

Ce măsură pentru daruri?

„Fiecare să dea ce va putea, după binecuvântarea pe care i-o va da Domnul, Dumnezeul tău” (Deuteronomul 16:17). ...

În sistemul biblic al zecimii și darurilor, sumele plătite de diverse persoane vor fi foarte diferite, întrucât sunt proporționale cu venitul. Zecimea unui om sărac va fi, comparativ cu altele, o sumă mică, iar darurile vor fi după posibilitățile lui. ...

Cel căruia Dumnezeu i-a încredințat un capital mare, dacă Îl iubește pe Dumnezeu și se teme de El, va simți ca o obligație să îndeplinească ce îi pretinde o conștiință luminată, potrivit cu cerințele lui Dumnezeu. ...

Toți cei care au spiritul lui Hristos se vor grăbi cu bucurie să aducă darurile lor în vistieria Domnului. – *In Heavenly Places*, p. 304

Când i-a trimis pe cei doisprezece în prima lor misiune de binefacere, Isus i-a înputernicit să propovăduiască Împărăția lui Dumnezeu și să îi vindece pe bolnavi (Luca 9:2). Și pe drum, le-a spus El, „propovăduiți și ziceți: «Împărăția cerurilor este aproape!» Vindecați pe bolnavi, înviați pe morți, curățiți pe leproși, scoateți afară draci. Fără plată ați primit, fără plată să dați” (Matei 10:7,8). Și când ei „au plecat și au mers din sat în sat, propovăduind Evanghelia și săvârșind pretutindeni tămăduiri” (Luca 9:6), binecuvântarea lui Dumnezeu a însoțit lucrările lor. Îndeplinirea de către ucenici a mandatului încredințat de Mântuitorul făcea din solia lor puterea lui Dumnezeu pentru salvare și, prin efortul lor, mulți erau aduși la cunoașterea lui Mesia.

Mandatul încredințat ucenicilor de Mântuitorul îi cuprinde pe toți credincioșii, până la sfârșitul timpului. Toți cei la care a ajuns inspirația cerească sunt investiți să vestească Evanghelia. Toți cei care primesc viața lui Hristos sunt chemați să lucreze pentru mântuirea semenilor lor. Pentru această lucrare a luat ființă biserica și toți cei care preiau asupra

lor angajamentele ei sacre sunt, prin acesta, invitați să fie conlucrători cu Hristos. – *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, p. 465-466

Nu trebuie să așteptați fiecare binecuvântare a lui Dumnezeu pentru voi și să nu dați înapoi nimic. Prin Hristos, noi avem toate lucrurile, fără Hristos nu am fi avut decât sărăcie, mizerie și disperare. Vom răspunde noi oare acestei iubiri pe care Isus a revărsat-o peste noi? A fi copii ai lui Dumnezeu înseamnă a avea toate lucrurile. Ce ați putea să doriți mai mult? Dacă un creștin nu este mulțumit cu o asemenea moștenire, nu există nimic care să-l facă să fie mulțumit. Îi suntem datori Domnului pentru tot ce avem. Atunci să-I înapoiem Dătătorului tot ce pretinde ca fiind al Său. Să nu furăm de la Dumnezeu!

Acela care l-a iubit atât de mult pe om, încât a venit din cerurile slăvite, de pe tronul Său regal și S-a smerit îmbrăcându-Și divinitatea în natură omenească, ne-a dat dovezi mai presus de orice îndoială ale iubirii Sale și ale prețului nespus de mare pe care îl are omul pentru El. Acela care a făcut pentru noi acest sacrificiu infinit ne cere să estimăm valoarea unui suflet, să punem în balanță câștigul pământesc și pierderea cerului, succesul vremelnic și pierderea veșnică. – *In Heavenly Places*, p. 305

Marți, 24 ianuarie

Dăruirea și închinarea

„Pe cine dă cu bucurie îl iubește Dumnezeu”, iar cei care Îl iubesc vor dăruia de bunăvoie și cu bucurie atunci când, prin aceasta, pot contribui la înaintarea cauzei Sale și la proclamarea slavei Sale. ... Fie ca ascultarea de bunăvoie și dragostea curată să însoțească orice dar adus pe altar lui Dumnezeu, deoarece astfel de jertfe Îi plac, în timp ce acelea care sunt aduse cu părere de rău sunt o ofensă pentru El. Când bisericile sau oamenii, individual, nu dăruiesc din toată inima, ci vor să limiteze cheltuielile făcute pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu și le măsoară după vederile lor înguste, arată în mod clar că nu au nicio legătură vie cu Dumnezeu. – *Mărturii*, vol. 5, p. 269

A-L lăuda pe Dumnezeu cu sinceritate și din toată inima este o datorie la fel de importantă ca rugăciunea. Noi trebuie să arătăm lumii și tuturor ființelor cerești că prețuim iubirea minunată a lui Dumnezeu față de omenirea căzută și că ne așteptăm să primim binecuvântări din ce în ce mai mari din bogăția Sa infinită. ...

Dumnezeu ne oferă darurile Sale pentru ca noi să le putem oferi altora și, în felul acesta, să facem cunoscut lumii caracterul Său. În timpul

dispensațiunii iudaice, jertfele și darurile alcătuiau o parte esențială a închinării aduse lui Dumnezeu. Israelii erau învățați să consacre a zecea parte din venitul lor în slujba sanctuarului. Pe lângă aceasta, ei trebuiau să aducă jertfe pentru păcat, daruri de bunăvoie și jertfe de mulțumire. Toate acestea constituiau mijloacele de susținere a lucrării Evangheliei din acel timp. Dumnezeu nu așteaptă de la noi mai puțin decât a așteptat de la poporul Său din vechime. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 299-300

Casa de închinare în care ne adunăm poate să fie foarte modestă, dar aceasta nu o face să fie mai puțin recunoscută de Dumnezeu. Dacă noi ne închinăm în spirit și în adevăr și în frumusețea sfințeniei, ea va fi pentru noi poarta cerului. Când sunt repetate lecțiile lucrărilor minunate ale lui Dumnezeu și când recunoștința inimii este exprimată în rugăciune și cânt, îngerii din cer preiau melodia și se unesc în laudă și mulțumiri aduse lui Dumnezeu. Aceste practici dau înapoi puterea lui Satana. Ele alungă murmurările și plângerile și Satana pierde teren. – *In Heavenly Places*, p. 288

Psalmistul spune: „Dați Domnului slava cuvenită Numelui Lui! Închinați-vă înaintea Domnului îmbrăcați cu podoabe sfinte! ... Cântați Domnului ... , măriți prin laudele voastre Numele Lui cel sfânt!”

În binecuvântările pline de îndurare pe care Tatăl nostru le-a revărsat asupra noastră, putem discerne nenumărate dovezi ale iubirii infinite și o milă duioasă care întrece atașamentul fierbinte al unei mame față de copilul ei îndărătnic. ... Putem exclama la fel ca Ioan: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl: să ne numim copii ai lui Dumnezeu!” – *Asemenea lui Hristos*, p. 284 (27 septembrie)

Miercuri, 25 ianuarie

Dumnezeu ține cont de darurile noastre

Fapta văduvei care a aruncat în vistierie doi bănuți – tot ce avea – este amintită pentru încurajarea aceluia care, luptându-se cu sărăcia, doresc totuși să ajute lucrarea lui Dumnezeu prin darurile lor. Hristos le-a atras atenția ucenicilor la această femeie care dăduse „tot ce avea” (Marcu 12:44). El a prețuit darul ei ca fiind de mai mare valoare decât darurile bogate ale aceluia care milostenii nu cereau niciun sacrificiu de sine. Din belșugul lor, ei nu dăduseră decât o mică părticică. Pentru a-și aduce darul, văduva s-a lipsit pe sine chiar de cele mai trebuincioase lucruri ale vieții, încrezătoare că Dumnezeu avea să Se îngrijească de nevoile ei de a

doua zi. Despre ea, Mântuitorul a spus: „Adevărat vă spun că această văduvă săracă a dat mai mult decât toți cei ce au aruncat în vistierie” (vers. 43). Astfel, El a dat o lecție, arătând că valoarea darului este prețuită nu după mărimea lui, ci după proporția în care este dat și ținându-se seama de motivul care l-a determinat pe dăruitor să facă aceasta. – *Faptele apostolilor*, p. 342

Adesea, cei care primesc adevărul sunt din rândul celor săraci în această lume, dar ei nu trebuie să facă din acest fapt o scuză pentru a neglija îndatoririle care le revin, datorită luminii prețioase pe care au primit-o. Ei nu trebuie să îngăduie ca sărăcia să-i împiedice să-și adune o comoară în ceruri. Bindecuvântările aflate la îndemâna celor bogați se află și la îndemâna lor. Dacă sunt credincioși în ce privește folosirea puținului pe care îl au, comoara lor din ceruri va spori după măsura credincioșiei lor. Motivația cu care lucrează este cea care face darurile lor valoroase în ochii Cerului, nu cantitatea.

Toți trebuie să fie învățați să facă tot ce pot pentru Domnul și să-I dea înapoi în conformitate cu măsura în care au fost binecuvântați de El. Domnul pretinde ca drept al Său o zecime din venitul lor, indiferent dacă este mare sau mic, iar cei care rețin această parte Îl jefuiesc și nu se pot aștepta ca mâna Sa, care îi face să prospere, să fie cu ei. Chiar dacă biserica este alcătuită în cea mai mare parte din credincioși săraci, subiectul dăruirii sistematice trebuie să le fie explicat pe deplin și planul de dăruire să fie adoptat cu toată inima. Dumnezeu este în stare să-Și împlinească făgăduințele. Resursele Sale sunt infinite și El le folosește pentru a-Și aduce la îndeplinire voința. Iar când vede o împlinire conștiințioasă a datoriei în ce privește plățirea zecimii, adesea, în providența Sa înțeleaptă, Dumnezeu deschide căi prin care aceasta să crească. Cel care respectă rânduiala lui Dumnezeu cu puținul care i-a fost dat va primi aceeași răsplată ca acela care oferă din bogăția lui. – *Slujitorii Evangheliei*, p. 222

Unii nu sunt evlavioși din fire și de aceea trebuie să-și încurajeze și să-și cultive obiceiul de a-și analiza îndeaproape viața și motivele și, mai ales, de a-și dezvolta preferința pentru exercițiul religios și pentru rugăciunea în taină. – *Mărturii*, vol. 2, p. 513

Joi, 26 ianuarie

Proiectele speciale

În mila Sa, Isus îi iertase păcatele, îl ridicase la viață pe fratele ei iubit și inima Mariei era plină de recunoștință. ... Cu mari sacrificii personale,

cumpărase un vas de alabastru „cu mir de nard de mare preț”, cu care să-I ungă corpul. ... Spărgând vasul cu mir, ea a vărsat conținutul pe capul și picioarele lui Isus; apoi, a îngenuncheat plângând, a umezit picioarele Lui cu lacrimile ei și le-a șters cu părul ei lung și despletit. ...

Maria a auzit cuvintele de critică. Inima îi tremura în piept. Ea se temea că sora ei o va certa că a făcut lucruri extravagante. Și Învățătorul putea să creadă despre ea că este nechibzuită. Fără să se apere sau să se scuze, era să se retragă, când se auzi glasul Domnului ei: „Lăsați-o în pace, de ce îi faceți supărare?” El văzuse că era încurcată și tulburată. Știa că în actul acesta de servire ea își arătase recunoștința pentru iertarea păcatelor și El i-a liniștit temerile. Ridicându-Și glasul mai presus de murmurul criticii, El a zis: „Ea a făcut un lucru frumos față de Mine, căci pe săraci îi aveți totdeauna cu voi și le puteți face bine oricând voiți, dar pe Mine nu Mă aveți totdeauna. Ea a făcut ce a putut; Mi-a uns trupul mai înainte, pentru îngropare.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 559-560

În lucrarea lui în biserici, apostolul Pavel era neobosit în străduințele sale de a insufla în inimile noilor convertiți dorința de a face lucruri mari pentru cauza lui Dumnezeu. Deseori, el îi îndemna să fie darnici. Vorbindu-le prezbiterilor din Efes despre începuturile lucrării sale printre ei, el a spus: „În toate privințele v-am dat o pildă și v-am arătat că, lucrând astfel, trebuie să ajutați pe cei slabi și să vă aduceți aminte de cuvintele Domnului Isus, care Însuși a zis: «Este mai fericit să dai decât să primești»”. „Cine seamănă puțin”, le scria el corintenilor, „puțin va secera, iar cine seamănă mult mult va secera. Fiecare să dea după cum a hotărât în inima lui: nu cu părere de rău sau de silă, căci, pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu” (Faptele 20:35; 2 Corinteni 9:6,7).

Aproape toți credincioșii macedoneni erau săraci în bunuri pământești, însă inimile lor prisoseau de iubire pentru Dumnezeu și adevărul Său și ei au dăruit cu bucurie pentru sprijinirea Evangheliei. Când în bisericile dintre neamuri s-au strâns colecte generale pentru ajutorarea credincioșilor dintre iudei, dărnicia convertiților din Macedonia a fost dată ca exemplu pentru celelalte biserici. Scriindu-le credincioșilor corinteni, apostolul le-a atras atenția la „harul pe care l-a dat Dumnezeu în bisericile Macedoniei. În mijlocul multelor necazuri prin care au trecut, bucuria lor peste măsură de mare și sărăcia lor lucie au dat naștere la un belșug de dărnicie din partea lor.” ...

Spiritul de sacrificiu dovedit de credincioșii macedoneni a venit ca o urmare a consacrării lor din toată inima. Mișcați de Spiritul lui Dumnezeu

„s-au dat mai întâi pe ei înșiși Domnului” (2 Corinteni 8:5), iar după aceea au fost dispuși să dea cu dărnicie din avutul lor pentru sprijinirea Evangheliei. – *Faptele apostolilor*, p. 342-343

Vineri, ianuarie 27

Studiu suplimentar

Sfaturi pentru administrarea creștină a vieții, cap. „Daruri oferite cu bucurie la încheierea lucrării”, p. 40-41.

28 ianuarie – 3 februarie

Gestionarea datoriilor

Sabat după-amiază, 28 ianuarie

Unii nu au adus nimic și nu s-au alăturat planului de dăruire sistematică, aducând ca scuză faptul că aveau datorii. Ei susțineau că, mai întâi, trebuiau să ajungă să „nu mai datoreze nimic vreunui om”. Dar faptul că aveau datorii nu era o scuză. Am văzut că ei trebuiau să-i dea cezarului ce este al cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu. Unii consideră ca o datorie aceea de a „nu datora nimănui nimic” și se gândesc că Dumnezeu nu poate aștepta nimic de la ei până când nu-și plătesc toate datoriile. În această privință se înșală. Ei nu-I dau lui Dumnezeu ceea ce Îi aparține. Orice om trebuie să-I aducă Domnului o jertfă corespunzătoare. Cei care au datorii trebuie să și le plătească din ceea ce este al lor și să dea o parte din ce rămâne. – *Sfaturi pentru administrarea creștină a vieții*, p. 258

Nu există situație în viață, nici vreo etapă în experiența umană pentru care Biblia să nu conțină instrucțiuni valoroase. Conducător și supus, stăpân și slujitor, cumpărător și vânzător, cel care dă cu împrumut și cel care ia cu împrumut, părinți și copii, profesori și elevi, toți pot găsi în Cuvântul lui Dumnezeu lecții de o neprețuită valoare.

Însă, mai presus de orice altceva, Cuvântul lui Dumnezeu prezintă planul de mântuire; el arată cum omul păcătos poate fi împăcat cu Dumnezeu, expune marile principii ale adevărului și datoriei care ar trebui să guverneze viețile noastre și ne făgăduiește ajutor divin în împlinirea lor. El pătrunde dincolo de viața aceasta trecătoare, dincolo de istoria scurtă și plină de necazuri a neamului omenesc. El deschide vederii noastre panorama măreață a veacurilor veșnice – veacuri neîntunecate de păcat, neumbrite de necaz și suferință. El ne învață cum putem avea parte de locașurile celor binecuvântați și ne cere să ne ancorăm nădejdea și să ne îndreptăm sufletul într-acolo. – *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 542

Înțeleptul i se adresează celui nepăsător cu următoarele cuvinte: „Du-te la furnică, leneșule; uită-te cu băgare de seamă la căile ei și înțelepțește-te! Ea nu are nici căpetenie, nici priveghetor, nici stăpân, totuși își pregătește hrana vara și strânge de ale mâncării în timpul secerișului” (Proverbele 6:6-8). Locuințele pe care și le fac furnicile dovedesc îndemânare și perseverență. Ele duc câte un singur bob o dată, dar, prin răbdare și perseverență, fac minuni.

Solomon arată spre hărnicia furnicii ca un reproș pentru aceia care își irosec timpul în trândăvie sau în practici care degradează sufletul și trupul. Furnica se pregătește pentru anotimpul care urmează, dar mulți dintre cei dăruiți cu rațiune nu reușesc să se pregătească pentru viitorul unei vieți veșnice. – *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, p. 190

Duminică, 29 ianuarie

Problema datoriilor

A dori să vă duceți propria povară și a nu mânca pâinea dependenței de alții este un lucru drept. Este o ambiție nobilă, generoasă care arată voința de a se întreține singur. În vederea acestui lucru, sunt necesare hărnicia și chibzuința.

Mulți, foarte mulți, nu s-au educat să-și poată menține cheltuielile în limita veniturilor lor. Ei nu învață să se adapteze împrejurărilor și împrumută și iar împrumută, până când ajung copleșiți de datorii și, în cele din urmă, descurajați și deprimați. ...

Toți trebuie să învețe să facă și să țină socotelile casei. Unii cred că nu este esențial acest lucru, însă greșesc. Toate cheltuielile trebuie notate cu strictețe. – *Căminul adventist*, p. 374

Urmașii lui Hristos nu trebuie să disprețuiască bogăția; ei trebuie să o considere talantul încredințat lor de Domnul. Printr-o întrebuintare înțeleaptă a darurilor, urmașii lui Hristos pot fi binecuvântați veșnic, dar nu trebuie să uităm că Dumnezeu nu ne-a dat bogățiile pentru a le folosi după bunul plac, pentru a da frâu liber oricărui imbold sau pentru a dărui sau nu după cum considerăm de cuviință. Nu trebuie să folosim bunurile materiale în mod egoist, îndreptându-le doar spre satisfacerea personală. Aceasta nu este atitudinea corectă față de Domnul și față de semenii noștri și vom culege în final numai confuzie și necazuri. ...

... Atât cei bogați, cât și cei săraci își hotărăsc singuri destinul veșnic și se dovedesc potriviți sau nu pentru a primi moștenirea sfinților în lumină. Aceia care întrebuintează bogățiile în mod egoist în această lume

manifestă niște trăsături de caracter care arată ce ar face ei dacă ar avea avantaje mai mari și dacă ar deține comorile nepieritoare ale Împărăției lui Dumnezeu. Principiile egoiste cultivate pe pământ nu sunt principiile care vor domni în cer. Toți oamenii sunt egali în cer. – *Sfaturi pentru administrarea creștină a vieții*, p. 133

Dacă aveți deprinderi extravagante îndepărtați-le din viața voastră fără întârziere! Dacă nu faceți acest lucru, veți fi falimentari pentru veșnicie. Deprinderile de a fi econom, harnic și sobru sunt chiar în lumea aceasta o parte mai bună pentru voi și pentru copiii voștri decât o zestre bogată.

Noi suntem străini și călători pe pământ. Să nu ne cheltuim mijloacele pentru a satisface dorințele pe care Dumnezeu ne cere să le reprimăm. Să căutăm să ne reprezentăm bine credința, restrângându-ne dorințele. – „Carrying Forward the Lord’s Work”, *Review and Herald*, 24 decembrie 1903

Cât de adesea venim în contact cu oameni care nu sunt niciodată fericiți! Ei nu reușesc să se bucure de mulțumirea și de pacea pe care le poate da Isus. Ei spun că sunt creștini, dar nu sunt de acord cu condițiile pe baza cărora este împlinită făgăduința lui Dumnezeu. Isus a spus: „Veniți la Mine... Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11:28-30). Mulți au o stare de neliniște din cauză că nu învață în școala Învățătorului. Un copil al lui Dumnezeu, supus și gata să facă sacrificii de sine, înțelege din experiență ce înseamnă să ai pacea lui Hristos.

Lucrurile cele mai bune în viață – simplitatea, onestitatea, sinceritatea, puritatea, o integritate nemânjită – nu pot fi cumpărate, nici vândute. Ele sunt oferite gratuit celui neștiutor de carte și omului educat, omului alb și omului negru, săracului și regelui care stă pe tron. – *That I May Know Him*, p. 85

Luni, 30 ianuarie

Urmarea sfaturilor lui Dumnezeu

Unii nu au tact să-și administreze înțelept treburile vremelnice. Ei nu sunt calificați așa cum ar trebui, iar Satana profită de pe urma lor. Când se întâmplă astfel, unii ca aceștia nu ar trebui să rămână ignoranți cu privire la ceea ce au de făcut. Înainte de a pune în aplicare anumite planuri, ar trebui să fie suficient de smeriți pentru a se sfătui cu frații lor,

în a căror judecată se pot încrede. Am fost îndreptată spre acest text: „Purtați-vă sarcinile unii altora” (Galateni 6:2). Unii nu sunt suficient de umili pentru a-i lăsa pe cei care au experiență să chibzuiască pentru ei; își urmează propriile planuri și se trezesc în dificultate. Atunci văd că ar fi trebuit să apeleze la sfatul și judecata fraților lor, însă atunci sarcina este mult mai grea decât la început. Frații nu ar trebui să facă apel la lege dacă acest lucru poate fi evitat, pentru că aceasta îi dă vrăjmașului un mare avantaj – îi pune în încurcătură și ei nu mai știu ce să facă. Este mai bine să se ajungă la învoială, chiar cu ceva pierderi. – *Mărturii*, vol. 1, p. 200

Dumnezeu ne numește slujitori ai Săi, ceea ce înseamnă că suntem angajați de El să facem o anumită lucrare și să purtăm anumite răspunderi. El ne-a dat cu împrumut capital pentru investiție. Acesta nu este proprietatea noastră, și noi Îl nemulțumim pe Dumnezeu dacă păstrăm bunurile Domnului sau le cheltuim după cum ne place. Noi suntem răspunzători pentru folosirea sau abuzarea de cele pe care ni le-a împrumutat Dumnezeu. Dacă acest capital pe care l-a pus Dumnezeu în mâinile noastre zace adormit sau dacă îl îngropăm în pământ, chiar dacă este numai un talant, vom fi trași la răspundere de Stăpân. El ne cere cu dobândă nu ceva ce este al nostru, ci ceea ce este al Lui. – *Mărturii*, vol. 2, p. 668

„Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni” (Matei 6:24). Domnul Hristos nu spune că omul nu va sluji sau că nu trebuie să slujească la doi stăpâni, ci spune că omul nu poate face aceasta. Interesele lui Dumnezeu și interesele lui Mamona nu se pot asocia și nu pot fi în armonie. Acolo unde creștinul este îndemnat de conștiință să rabde, să renunțe la sine, să se oprească din drumul său, exact acolo omul lumesc încalcă hotarul pentru a-și îngădui satisfacerea dorințelor și înclinațiilor lui egoiste. De o parte a hotarului, se află urmașul lui Hristos care renunță la sine, iar de partea cealaltă, este iubitorul de lume, care își îngăduie plăcerile proprii, se conformează modei, are o purtare frivolă și ușuratică și se complace în plăceri interzise. Creștinul nu poate trece de această parte a hotarului.

Nimeni nu se poate așeza într-o poziție neutră; nu există o cale de mijloc, o categorie de oameni care nici nu Îl iubesc pe Dumnezeu, nici nu îi slujesc vrăjmașului neprihănirii. Domnul Hristos trebuie să trăiască în inima slujitorilor Lui și să lucreze prin ei, folosindu-Se de aptitudinile și talentele lor. Voința lor trebuie să fie supusă voinței Lui, ei trebuie să lucreze conduși de Duhul Său. Astfel că nu mai trăiesc ei, ci Hristos trăiește în ei. Cel care nu se consacră întru totul lui Dumnezeu se află

sub controlul unei alte puteri, se supune unui alt glas, ale cărui sugestii au un caracter total diferit. Slujirea pe jumătate îl așază pe om de partea vrăjmașului, făcându-l să fie un aliat plin de succes al oștirilor întinericului. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 93-94

Marti, 31 ianuarie

Cum să scapi de datorii

Toți trebuie să practice economia. Niciun lucrător nu ar trebui să-și administreze treburile într-un mod în care să facă datorii. Practica de a lua bani din vistierie înainte de a-i câștiga constituie o cursă. În acest fel, resursele sunt limitate, astfel că lucrătorii nu pot fi susținuți în lucrarea misionară. Când cineva, prin voia lui, face datorii, intră singur în una dintre plasele întinse de Satana pentru a prinde suflete. ...

Obiceiul de a împrumuta bani pentru a rezolva o problemă urgentă, fără a lua în calcul posibilitatea de a nu face datorii, oricât de comun ar fi, este demoralizator. Domnul dorește ca toți cei care cred adevărul să se pocăiască de aceste obiceiuri înșelătoare pentru propria persoană. Ei trebuie să aleagă mai degrabă să sufere decât să facă vreo faptă necinstită. Dacă cei care au adevărul în față nu își schimbă caracterul coresponsuzător cu influența sfințitoare a adevărului, vor fi o mireasmă de la moarte spre moarte. Ei vor reprezenta greșit adevărul, vor aduce ocară asupra lui și Îl vor dezónora pe Hristos, care este adevărul. – *Evanghelizarea prin literatură*, p. 93, 96

Oameni care s-ar fi descurcat bine dacă s-ar fi consacrat lui Dumnezeu și dacă și-ar fi dorit să lucreze cu smerenie, extinzând afacerea treptat și refuzând să se îndatoreze, au dat faliment din cauză că nu au lucrat în mod cinstit. Și, când dau de necaz, vând totul, dovedind că nu sunt capabili să continue. Ei și-au dorit să scape de presiunile financiare și nu s-au gândit la urmări.

Cei care îi ajută pe aceștia să iasă din situația de criză sunt tentați să îi oblige să semneze anumite angajamente, din cauza cărora se vor simți după aceea ca niște sclavi. Le va merge numele că nu au condus bine instituția și au ajuns la faliment. Rareori vor putea să mai scape de acest lucru.

Am fost instruită să le spun celor care au făcut împrumuturi: Nu renunțați dacă acționați pe căi corecte. Lucrați cu toată puterea pentru a ieși din această situație. Nu adăugați și instituția voastră la povara grea a unei alte asociații, aflată deja în dificultăți financiare. Cel mai bine este ca

fiecare sanatoriu să își asume responsabilitatea. – *Sfaturi pentru administrarea creștină a vieții*, p. 273-274

Oricât de răspândită ar fi practica de a împrumuta bani pentru a acoperi o anumită nevoie urgentă, fără să se încerce amânarea intrării în datorii, este un obicei care slăbește moralul. Domnul Și-ar dori ca toți cei care cred adevărul să renunțe la acest obicei de amăgire de sine. Ar fi mai bine să îndure lipsuri decât să comită un act de necinste. Niciunul dintre cei care recurg la minciună sau la fapte necinstite în folosirea bunurilor Domnului nu poate fi nevinovat înaintea Lui. Toți aceștia Îl tăgăduiesc pe Hristos prin fapte, deși pretind că ascultă și propovăduiesc poruncile lui Dumnezeu. Ei nu susțin principiile Legii lui Dumnezeu. Dacă nu-și schimbă caracterul în conformitate cu influența sfințitoare a adevărului, cei care înțeleg adevărul vor fi o mireasmă de la moarte spre moarte. Ei vor reprezenta adevărul în mod greșit, Îl vor înjosi și Îl vor dezonora pe Hristos, care este adevărul. – *Sfaturi pentru administrarea creștină a vieții*, p. 255

Fă un legământ cu Dumnezeu ca, prin binecuvântarea Sa, să îți plătești datoriile și să nu mai datorezi nimănui nimic, chiar dacă ar trebui să trăiești doar cu terci și pâine. Este atât de ușor când îți pregătești de mâncare să mai arunci din buzunar încă douăzeci și cinci de cenți pentru ceva pe deasupra. Ai grijă de mărunțiș, căci banii vor avea ei înșiși grijă de ei. Doi, trei bănuți cheltuiți pe una, pe alta și sumele cheltuite se transformă în bani. Ține-ți dorințele egoiste în frâu cel puțin atât cât ești limitat de datorii! Nu te poticni, nu te descuraja și nu da înapoi! Abține-te de a-ți face gusturile, nu-ți îngădui pofta, strânge bănuții și plătește-ți datoriile! Rezolvă cu acestea cât de repede poți! Când vei putea sta din nou pe picioarele tale ca un om liber, fără să mai datorezi cuiva ceva, vei dobândi o mare biruință. – *Căminul adventist*, p. 393

Miercuri, 1 februarie

Persoanele garante și schemele de îmbogățire rapidă

Dorința oamenilor de a acumula averi nu este ceva păcătos, dacă ei nu Îl uită pe Dumnezeu în eforturile de a-și atinge obiectivul și dacă nu calcă ultimele șase porunci, care dictează datoria omului față de semenii, așezându-se într-o poziție în care le este imposibil să-I dea slavă lui Dumnezeu în trupul și sufletul lor, care Îi aparțin Lui. Dacă, în graba lor de a fi bogați, își suprasolicitează energiile și calcă legile sănătății, ei se așază

într-o situație în care nu pot să-I aducă lui Dumnezeu o slujire deplină și, astfel, merg pe o cale a păcatului. Proprietățile obținute în felul acesta sunt câștigate cu un sacrificiu imens. – *Solii alese*, cartea 2, p. 429

Am văzut că Dumnezeu a fost dezonorat de poporul Său pentru că a acceptat să fie garant, chezaș pentru necredincioși. Am fost îndreptată spre aceste texte: Proverbele 22:26: „Nu fi printre cei ce pun chezășii, printre cei ce dau zălog pentru datorii.” Proverbele 11:15: „Cui se pune chezaș pentru altul îi merge rău, dar cine se teme să se pună chezaș este liniștit.” ... Ei pun chezășie ceva ce aparține altuia, Tatălui lor ceresc, iar Satana este pregătit să-i ajute pe agenții lui să le smulgă aceasta din mâini. Păzitorii Sabatului nu ar trebui să se asocieze cu necredincioșii. Copiii lui Dumnezeu se încred prea mult în cuvintele străinilor și le cer sfatul și părerea, când nu ar trebui să facă acest lucru. – *Mărturii*, vol. 1, p. 200

Mi-a fost arătat că este un experiment periculos ca membrii noștri să se angajeze în speculă. În felul acesta, ei se așază singuri pe terenul dușmanului și se supun unor mari ispite, dezamăgiri, încercări și pierderi. Apoi apare o neliniște febrilă, o dorință aprinsă de a obține bani mai repede decât ar permite circumstanțele prezente. Își schimbă anturajul, în speranța de a face mai mulți bani. Dar, adesea, așteptările lor nu se realizează și ei se descurajează și dau înapoi, în loc să meargă înainte. ... Dacă Domnul i-ar fi ajutat pe unii dintre scumpii noștri frați să prospere în speculațiile lor, aceasta s-ar fi dovedit spre ruina lor veșnică. Dumnezeu Își iubește poporul și îi iubește pe cei nefericiți și dezavantajați. Dacă aceștia vor învăța lecțiile pe care El dorește să li le predea, înfrângerea lor se va dovedi, în cele din urmă, o prețioasă biruință. – *Mărturii*, vol. 4, p. 617

Există o categorie de frați sărmani care nu sunt scutiți de ispită. Ei nu știu să se gospodărească, nu au o judecată înțeleaptă, vor să câștige banii fără să aștepte în acest proces încet, al muncii stăruitoare. Unii se grăbesc atât de mult să-și îmbunătățească starea materială, încât se angajează în diverse treburi fără să se consulte cu oameni cu judecată sau cu experiență. Așteptările lor sunt rareori împlinite; în loc să câștige, ei pierd și atunci vine ispita de a-i invidia pe cei bogați. Ei vor de fapt să beneficieze de bogăția fraților lor și simt că sunt încercați pentru că nu pot. Însă astfel de oameni nu merită să primească un ajutor special. Este evident că munca lor s-a irosit. Ei au fost nestatornici în afaceri și plini de

neliniște și griji, ceea ce aduce beneficii mici. Astfel de oameni ar trebui să asculte de sfatul celor cu experiență. Însă, de regulă, ei sunt ultimii care caută sfat. Socotesc că au o judecată superioară și că nu trebuie să fie învățați. ...

... Ei nu iau în seamă îndemnul dat de Pavel lui Timotei: „Negreșit, evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig” (1 Timotei 6:6). – *Mărturii*, vol. 1, p. 480-481

Joi, 2 februarie

Scadențele și termenii împrumuturilor

Ținerea anului sabatic trebuia să fie atât spre binele pământului, cât și spre binele poporului. Dacă pământul rămânea nelucrat un an, aducea apoi rod și mai bogat. Oamenii erau eliberați de munca grea a câmpului și, chiar dacă anumite lucrări tot mai puteau fi făcute în cursul aceluși an, se bucurau totuși toți de mai mult timp liber, se oferea prilej pentru refacerea forțelor corpului și acest lucru îi făcea mai în stare pentru eforturile anului următor. Aveau mai mult timp pentru meditație și rugăciune, pentru a face cunoștință mai îndeaproape cu învățăturile și cerințele Domnului și pentru a da învățături familiilor lor. ...

Pentru cei săraci, anul al șaptelea era un an de iertare a datorilor. Evreilor le era poruncit să-i ajute pe frații lor nevoiași în orice timp, împrumutându-le bani fără dobândă. Era cu desăvârșire interzis să se ia camătă de la un sărac... . Dacă datoria rămânea neplătită până în anul iertării, nici chiar suma inițială nu mai putea fi încasată. Poporului i se atrăgea atenția să nu refuze să dea ajutor fraților pe motivul acesta. „Dacă va fi la tine vreun sărac între frații tăi ... să nu-ți împietrești inima și să nu-ți închizi mâna înaintea fratelui tău lipsit... . Vezi să nu fii așa de rău ca să zici în inima ta: «Ah! se apropie anul al șaptelea, anul iertării.» Vezi să n-ai un ochi fără milă pentru fratele tău cel lipsit și să nu-i dai! Căci atunci el ar striga către Domnul împotriva ta și te-ai face vinovat de un păcat.” – *Patriarhi și profeți*, p. 532

Luați seama la cheltuielile mărunte! Pierderile mici sunt cele care, în cele din urmă, au un cuvânt greu de spus. Aveți grijă de ce rămâne, adunați firimiturile, ca să nu se piardă nimic, pentru că mulți care se uită după lucruri mari nu au învățat să păstreze și să economisească mărunțișul. Nu irosiți minutele, pentru că acestea ciuntesc orele. Hărnicia stăruitoare și lucrul făcut cu seriozitate vor fi întotdeauna încununat de succes. Unii oameni consideră că este sub demnitatea lor să se îngrijească de lucrurile

mărunte. Consideră că este o dovadă de îngustime de minte și de spirit de zgârcenie să fie atenți la lucrurile mici. Aveți grijă de cheltuielile mici, economisiți câștigurile mici! Nimic din ce ar servi scopurilor cuiva nu ar trebui să fie îngăduit să se risipească. Lipsa de economie va atrage fără îndoială datoriile asupra instituțiilor. Chiar dacă s-ar primi mulți bani, ei vor fi pierduți în micile risipe ale fiecărei ramuri de lucrare. Economia nu este avariție. – *The Publishing Ministry*, p. 331

În rugăciunea pe care le-a prezentat-o ca model ucenicilor, Domnul Hristos a zis: „Și ne iartă greșelile noastre precum și noi iertăm greșiților [în engl.: datornicilor] noștri” (Matei 6:12). Prin aceasta, Domnul nu a vrut să spună că, pentru a fi iertați de păcatele noastre, nu trebuie să mai pretindem să ne fie restituite datoriile pe care avem dreptul să le primim de la datornicii noștri. Dacă nu pot plăti, deși acest fapt ar putea fi urmarea unei administrări neînțelepte din partea lor, ei nu trebuie aruncați în închisoare, persecutați și nici tratați cu asprime. Dar parabola nu ne învață să încurajăm indolența. Cuvântul lui Dumnezeu declară că acela care nu lucrează nici nu trebuie să mănânce (2 Tesaloniceni 3:10). Domnul nu pretinde ca omul harnic și muncitor să-i susțină pe cei leneși. Mulți ajung în sărăcie și lipsuri, deoarece își irosesc timpul și nu depun niciun efort. Dacă aceia care se complac într-o asemenea stare nu își corectează aceste greșeli, tot ce s-ar putea face în privința lor ar fi ca și cum ai pune o comoară într-un sac rupt. Totuși există și o sărăcie care nu poate fi evitată și trebuie să manifestăm delicatețe și milă față de cei nefericiți. Noi trebuie să-i tratăm pe alții exact așa cum am dori să fim tratați noi dacă am fi într-o situație asemănătoare. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 247

Vineri, 3 februarie

Studiu suplimentar

Solii alese, cartea 2, „Pregătire pentru zilele când veniturile vor fi reduse”, p. 329-330; *Divina vindecare*, „Principii în afaceri”, p. 187-188.

Strângerea de comori în cer

Sabat după-amiază, 4 februarie

Lucrarea de a vă transfera posesiunile în lumea de sus merită să vă folosiți pentru ea toată energia. Este de cea mai mare importanță și implică interesele voastre eterne. Ce investiți în cauza lui Dumnezeu nu este pierdut. Tot ce este dat pentru cauza lui Dumnezeu nu este pierdut. Tot ce este dat pentru salvarea sufletelor și slava lui Dumnezeu este investit în cea mai de succes întreprindere pentru viața aceasta și viața care va veni. Talanții de aur și argint, dacă sunt dați la schimbător își cresc valoarea, care va fi trecută în dreptul vostru în împărăția cerurilor. Voi trebuie să fiți recipiente pentru bogăția eternă a cărei valoare a crescut în mâinile schimbătorilor. Atunci când dați pentru lucrarea lui Dumnezeu vă strângeți comori în cer. Tot ce strângeți sus este la adăpost de dezastre sau pierderi și sporește căpătând o natură durabilă, veșnică. – „The Treasure and the Heart”, *Review and Herald*, January 24, 1888

Fiecare creștin este un ispravnic, un administrator al lui Dumnezeu, căruia îi sunt încredințate bunurile Sale. Toți cei care spun că sunt creștini să lucreze cu înțelepciune cu bunurile Domnului. Dumnezeu ține evidența banilor pe care vi i-a încredințat și a avantajelor spirituale pe care vi le-a oferit. Ca buni administratori veți ține și voi cu grijă evidența lor? Veți verifica să știți dacă folosiți cu înțelepciune tot ce v-a încredințat Dumnezeu sau dacă risipiți bunurile Sale în cheltuieli egoiste, pentru etalare? Fie ca tot ce este cheltuit fără să fie necesar să fie mai degrabă adunat ca o comoară în cer! ...

Dumnezeu îi va susține pe administratorii Săi credincioși care sunt gata să-și folosească în modul cel mai potrivit, spre cel mai mare folos, toate energiile și darurile cu care i-a înzestrat Dumnezeu. Când toți învață lecția despre datoria de a-I da Domnului ce Îi datorează, prin providența Sa, El îi va face pe unii în stare să aducă daruri princiare. El le va da altora posibilitatea să aducă daruri mici, însă și darurile mici, și cele mari sunt

plăcute înaintea Lui dacă sunt date cu singura intenție de a fi pentru slava Lui. – *That I May Know Him*, p. 220

Cu ce poate fi comparată pierderea unui suflet omenesc? Este o întrebare la care fiecare om trebuie să răspundă pentru sine – dacă să câștige comorile vieții veșnice sau să piardă totul pentru că a neglijat să facă din Dumnezeu și neprihănirea Sa prima și singura lui preocupare. Domnul Isus, Răscumpărătorul lumii, privește cu durere la marele număr al celor care mărturisesc a fi creștini, dar care nu Îi slujesc Lui, ci lor înșiși. Ei de-abia se gândesc la realitățile veșnice, fără să țină seama de apelurile Sale prin care le atrage atenția la bogata răsplătire pregătită pentru credincioșii care Îi vor sluji cu iubire neîmpărțită. El deschide înaintea privirii lor realitățile veșnice. El îi îndeamnă stăruitor să cântărească acum ce înseamnă să fii un urmaș ascultător și credincios al lui Hristos și spune: „Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona” (Matei 6:24). – *Manuscript 45*, 1890

Unde este comoara, acolo este și inima. Cei care dețin talanții resurselor Domnului au o mare responsabilitate. Ei nu trebuie să cheltuiască banii numai pentru satisfacerea dorințelor lor egoiste, întrucât vistieria Domnului este lipsită de tot ce se cheltuiește în felul acesta. Prin bunătatea neîntrecută a lui Dumnezeu, Duhul Sfânt lucrează prin oameni și îi determină să facă investiții mai mari sau mai mici în cauza lui Dumnezeu, pentru slava Lui. – *Asemenea lui Hristos*, p. 266 (9 septembrie)

Duminică, 5 februarie

Noe a găsit har

Noe și familia lui nu erau singurii care se temeau de Dumnezeu și ascultau de El. Dar Noe era cel mai sfânt și mai evlavios dintre toți oamenii de pe pământ, iar Dumnezeu i-a păstrat viața ca să împlinească voia Lui construind corabia și avertizând lumea despre pedeapsa care avea să vină. Metusala, bunicul lui Noe, a trăit până în anul potopului și mai erau și alții care au crezut predicarea lui Noe și l-au ajutat la construirea corabiei, dar care au murit înainte de a veni apele pe pământ. Noe a condamnat lumea prin predicarea și prin exemplul pe care l-a dat, construind corabia. Tuturor celor ce alegeau aceasta, Dumnezeu le-a dat ocazia de a se pocăi și a se întoarce la El. Dar ei nu au crezut predicarea lui Noe. I-au sfidat avertizările și au ridiculizat construirea pe uscat a aceluia vas imens. Eforturile lui Noe de a-i reforma pe semenii săi nu au avut succes.

Însă, mai bine de o sută de ani, el a perseverat în străduințele sale de a-i întoarce pe oameni la pocăință și la Dumnezeu. Fiecare lovitură dată la construirea corabiei era un mesaj adresat oamenilor. Noe conducea lucrările, predica și lucra, în timp ce oamenii, cuprinși de uimire, îl priveau ca pe un fanatic. – *Istoria mântuirii*, p. 63

Geologii susțin că au găsit în pământ dovada faptului că el este mai vechi decât spune raportul mozaic. S-au descoperit și se descoperă oase de oameni și de animale, ca și instrumente de război și copaci pietrificați, mult mai mari decât tot ce există astăzi sau decât a existat cu mii de ani în urmă, și de aici se deduce că pământul a fost populat cu mult înaintea timpului prezentat în raportul creațiunii, de către o rasă de oameni cu mult superioară în statură oricărui om care trăiește astăzi pe suprafața pământului. Un astfel de raționament i-a determinat pe mulți care mărturisesc a crede în Sfânta Scriptură să îmbrățișeze părerea că zilele creațiunii au fost perioade de timp nedefinite.

Dar, în afară de istoria Bibliei, geologia nu poate dovedi nimic. Cei de azi nu cunosc dimensiunile oamenilor, animalelor și ale copacilor de dinainte de potop sau extraordinarele schimbări care au avut loc atunci. Relicvele găsite în pământ sunt, într-adevăr, o dovadă a condițiilor cu totul diferite din multe puncte de vedere față de cele de astăzi, dar timpul când existau aceste condiții este prezentat în raportul inspirat al Bibliei. În istoria potopului, Inspirația a explicat ceea ce geologia singură n-ar fi putut niciodată să pătrundă, să înțeleagă. În zilele lui Noe, oamenii, animalele și copacii, de multe ori mai mari decât cei care există astăzi, au fost îngropați în pământ și păstrați astfel ca o dovadă pentru generațiile viitoare că antediluvienii au pierit printr-un potop. A fost în planul lui Dumnezeu ca descoperirea acestor lucruri să întărească credința în istoria inspirată; dar oamenii, cu raționamentul lor deșert, cad și ei în aceeași greșală în care au căzut cei dinainte de potop, și anume, printr-o greșită folosire a lucrurilor pe care Dumnezeu li le-a dat ca o binecuvântare, ei le transformă în blestem. – *Patriarhi și profeți*, p. 112

Glasul datoriei este glasul lui Dumnezeu – un ghid înnăscut, trimis de cer. Fie că este plăcut sau nu, trebuie să ne facem datoria care se află chiar în calea noastră. Dacă Domnul ar vrea să mergem să ducem un mesaj la Ninive, nu ar fi plăcut înaintea Lui dacă am merge la Iafó sau la Capernaum. Dumnezeu are motivele Sale pentru care ne trimite în locul către care ne conduce pașii. – *In Heavenly Places*, p. 226

Luni, 6 februarie

Avram, părintele credincioșilor

Când a fost chemat să devină un semănător al seminței adevărului, lui Avraam i s-a poruncit: „Ieși din țara ta, din rudenția ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta” (Geneza 12:1). „Și el a plecat fără să știe unde se duce” (Evrei 11:8). Tot astfel și apostolul Pavel, în timp ce se ruga în templu, la Ierusalim, a primit din partea lui Dumnezeu următoarea solie: „Du-te, căci te voi trimite departe, la neamuri” (Faptele 22:21). Prin urmare, cei care sunt chemați să se alăture lui Hristos trebuie să renunțe la orice i-ar împiedica să-L urmeze. Vechile relații trebuie întrerupte, planurile vieții trebuie reconsiderate și deșartele speranțele lumești, abandonate. Sămânța trebuie semănată cu sacrificii, cu trudă și cu lacrimi... . – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 36

„Avraam, părintele nostru, n-a fost el socotit neprihănit prin fapte când a adus pe fiul său, Isaac, jertfă pe altar? Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită” (Iacov 2:21,22).

Există o credință care nu este mântuitoare. Cuvântul declară că și dracii cred și se înfioară (în engl.: tremură). Așa-numita credință care nu lucrează prin fapte făcute din iubire și nu purifică sufletul nu îl va face pe niciun om să fie socotit neprihănit. „Vedeți dar”, spune apostolul, „că omul este socotit neprihănit prin fapte și nu numai prin credință.” Avraam L-a crezut pe Dumnezeu. De unde știm că L-a crezut? Faptele lui au dat mărturie despre natura credinței lui și credința aceasta i-a fost socotită ca neprihănire.

În zilele noastre avem nevoie de credința lui Avraam ca să lumineze întunericul care se adună în jurul nostru oprind razele plăcute ale iubirii lui Dumnezeu și împiedicând creșterea spirituală. Credința noastră trebuie să fie rodnică în fapte bune, deoarece credința fără fapte este moartă. Fiecare datorie împlinită, fiecare sacrificiu făcut în numele lui Isus aduce o răsplătă nespus de mare. În fiecare poruncă pe care o dă, Dumnezeu vorbește și dă binecuvântarea Sa. – „Faith and Good Works”, *Signs of the Times*, May 19, 1898

Noi am așteptat multă vreme revenirea Mântuitorului nostru. Însă aceasta nu înseamnă că făgăduința este mai puțin sigură. Curând vom fi în căminul promis. Acolo, Domnul Isus ne va conduce la râul de viață care izvorăște din tronul lui Dumnezeu și ne va explica providența prin

care ne-a călăuzit pe acest pământ ca să ne desăvârșim caracterele. Acolo, noi vom privi cu ochii limpezi frumusețile Edenului restabilit. Așezînd la picioarele Mântuitorului coroanele pe care El le-a pus pe capul nostru și atingînd harfele de aur, vom umple cerul întreg de laudă pentru Acela care stă pe tron.

Fie ca tot ce este frumos în căminul nostru de pe pământ să ne amintească de râul de cristal și de câmpiile cele verzi, de pomii care se unduiesc și de fântânile vii, de cetatea strălucitoare și de cântăreții îmbrăcați în haine albe, să ne amintească de căminul nostru din ceruri – acea lume de o frumusețe pe care niciun artist nu o poate înfățișa și nicio limbă nu o poate descrie. „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.” – *Căminul adventist*, p. 544-545

Marti, 7 februarie

Deciziile greșite ale lui Lot

Lot a ales Sodoma ca să locuiască acolo pentru că a văzut avantajele pe care le oferea din punctul de vedere al lumii. Dar, după ce se stabilise acolo și ajunsese foarte bogat în avuții pământești, a fost convins că făcuse o greșeală pentru că nu ținuse seama de reputația proastă în ce privește moralitatea oamenilor din acel loc unde urma să își așeze căminul. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 1, p. 1092

[Lot] a ales un ținut care avea o poziție frumoasă, care promitea mari recompense. Când s-a dus acolo, Lot era foarte bogat și nu s-a văzut nimic deosebit ca urmare a alegerii sale. Deosebirea se vede când oamenii se așază în poziții în care vor avea cel mai bun ajutor datorită unor influențe corecte sau dacă aleg mai degrabă niște avantaje vremelnice. Sunt multe drumuri care duc la Sodoma. Toți avem nevoie ca ochii noștri să fie unși cu alifie de sus ca să putem discerne care este calea care ne duce la Dumnezeu. – *Letter 109*, 1899

Avraam l-a onorat pe Dumnezeu și Dumnezeu l-a onorat pe Avraam, făcându-l părtaș sfaturilor Sale, descoperindu-i planurile Sale. „Să ascund Eu oare de Avraam ce am să fac?” a spus Domnul.

Și acest bărbat al credinței a mijlocit pentru locuitorii Sodomei. Odată îi salvase cu sabia, acum căuta să-i salveze prin rugăciune. Cu adânc respect și în umilință, el a stăruit în pledoaria sa. El însuși un om păcătos, a pledat în favoarea celui păcătos. Acesta este spiritul pe care ar trebui să îl

aibă toți aceia care se apropie de Dumnezeu. Avraam a manifestat încrederea pe care o are un copil care îi cere ceva tatălui său iubit. El s-a apropiat mai mult de Mesagerul ceresc și a stăruit cu feroare în cererea sa. ...

Ruga lui Avraam era inspirată de iubirea pentru sufletele gata să piară. Deși nu era de acord cu păcatele acelei cetăți pline de corupție, el dorea ca păcătoșii să poată fi salvați. Interesul său profund pentru Sodoma arată preocuparea pe care ar trebui să o avem și noi pentru cei nepocăiți. Noi ar trebui să cultivăm ura față de păcat, dar milă și iubire pentru păcătos. – *Conflict and Courage*, p. 51

Parabola cu bogatul și săracul Lazăr arată cum sunt evaluate în lumea nevăzută cele două clase de oameni reprezentate prin aceste personaje. Dacă bogățiile nu sunt dobândite prin nedreptate, nu este niciun păcat să fii bogat. Niciun bogat nu este condamnat pentru că are bogății, dar va fi condamnat dacă folosește în mod egoist bunurile încredințate. ...

Banii nu pot fi duși în viața viitoare. Acolo nu sunt necesari, dar faptele bune făcute prin câștigarea de suflete pentru Domnul Hristos sunt purtate în curțile cerești. Cei care irosesc în mod egoist darurile Domnului folosindu-le pentru ei înșiși, în timp ce îi lasă pe semenii lor fără ajutor și nu fac nimic pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu în lume, Îl dezonoarează pe Creatorul lor. În cărțile cerului, în dreptul numelui lor, este scris că L-au jefuit pe Dumnezeu. ...

Domnul Hristos a ridicat cortina, prezentându-le preoților, conducătorilor, cărturarilor și fariseilor această scenă. Priviți la ea, voi cei care sunteți bogați în privința bunurilor lumii acesteia, dar nu sunteți bogați înaintea lui Dumnezeu! Sunteți voi dispuși să contemplați această scenă? Lucrurile care se bucură de înalta prețuire a oamenilor sunt respingătoare în ochii lui Dumnezeu. Domnul Hristos întreabă: „Și ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă-și pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său?” (Marcu 8:36,37). – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 266-267

Miercuri, 8 februarie

De la înșelător la prinț

Rebeca s-a pocăit cu amărăciune pentru sfatul rău dat lui Iacov, deoarece acesta a fost mijlocul prin care a fost despărțită pentru totdeauna de el. Iacov a fost forțat să fugă de mânia lui Esau pentru a-și salva viața, iar mama lui nu l-a mai văzut niciodată. Isaac a trăit mulți ani după ce i-a dat lui Iacov binecuvântarea și s-a convins, după modul de comportare

al celor doi fii ai săi, că binecuvântarea îi aparținea de drept lui Iacov. – *Istoria mântuirii*, p. 89

Greșeala pe care a făcut-o Iacov primind prin înșelăciune binecuvântarea fratelui său i-a fost adusă din nou înaintea ochilor în mod convingător, iar el se temea că Dumnezeu îi va permite lui Esau să-i ia viața. În frământarea lui, s-a rugat Domnului toată noaptea. Mi-a fost prezentat un înger stând înaintea lui Iacov și punându-i în față adevăratul lui caracter. ...

Iacov s-a luptat cu îngerul toată noaptea, cerând stăruitor o binecuvântare. Îngerul părea să se opună rugăciunii lui, amintindu-i mereu păcatele și căutând în același timp să plece de la el. Iacov era hotărât să-l țină, nu prin tărie fizică, ci prin puterea credinței vii. Frământat, Iacov a spus despre pocăința sufletului lui, despre adâncă umilință pentru greșelile făcute. ...

Dar, când a văzut că nu-l poate birui pe Iacov, ca să-l convingă de puterea lui supranaturală, [îngerul] i-a atins coapsa care i-a sărit imediat din încheietură. Însă durerea fizică nu l-a determinat pe Iacov să renunțe la eforturile lui stăruitoare. ... Până la revărsatul zorilor, credința i-a devenit tot mai zeloasă și mai perseverentă. El n-a vrut să-i dea drumul îngerului până când acesta nu l-a binecuvântat. – *Istoria mântuirii*, p. 94-95

A te preda lui Dumnezeu înseamnă un sacrificiu, dar este un sacrificiu al lucrurilor de jos pentru cele cerești, al celor pământești pentru cele spirituale, al lucrurilor pieritoare pentru cele veșnice. Nu este intenția lui Dumnezeu să distrugă voința noastră, pentru că numai prin exercitarea ei putem îndeplini ceea ce dorește El. Voința noastră trebuie să-I fie încredințată Lui ca să o putem primi înapoi purificată și înnobilită și, astfel, aflați într-o legătură plină de iubire cu Dumnezeu, El să poată revărsa prin noi valurile iubirii și ale puterii Sale. Oricât de dureroasă și de amară ar putea să i se pară inimii îndărătnice și încăpățânate această consacrare, totuși este în beneficiul ei.

Iacov nu a cunoscut biruința credinței și nu a primit titlul de luptător cu Dumnezeu până când nu a căzut, lovit și lipsit de putere, în brațele Îngerului legământului. Numai atunci când Iacov „șchiopăta din coapsă” (Geneza 32:31) trupele înarmate ale lui Esau s-au liniștit înaintea lui. Iar faraonul, mândrul moștenitor de neam împărătesc, a încetat să se răzvrătească și a cerut binecuvântarea numai după ce a simțit cea mai adâncă

durere. Tot astfel, Cel ce este Căpetenia mântuirii noastre a fost făcut „desăvârșit prin suferințe” (Evrei 2:10), iar copiii credinței „au fost viteji în războaie” și „au pus pe fugă oștirile vrăjmașe” (Evrei 11:34). Așa „împart ologii prada” (Isaia 33:23) și cel slab ajunge „ca David”, iar „casa lui David ... , ca îngerul Domnului” (Zaharia 12:8). – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 62

Joi, 9 februarie

Moise în Egipt

Moise era un om inteligent. În providența lui Dumnezeu, i s-a oferit ocazia de a fi pregătit pentru o lucrare deosebit de importantă. El a primit o educație înaltă pentru a fi general. Când a ieșit în fruntea armatei să lupte cu inamicul a fost biruitor și, la întoarcerea de la luptă, toată armata îi aducea laude. Cu toate acestea, el își amintea mereu că Dumnezeu plănuise ca prin el să îi elibereze pe copiii lui Israel. – *The Youth's Instructor*, 28 ianuarie 1903

Puterea lui Moise era legătura lui cu Dumnezeu, Sursa oricărei puteri, Domnul, Dumnezeul oștirilor. El s-a ridicat mult deasupra oricărei ispite pământești și s-a încrezut cu totul în Dumnezeu. El considera că Îi aparține Domnului. Deși era implicat în chestiunile oficiale ale împăratului Egiptului, el studia continuu legile guvernării lui Dumnezeu și astfel credința lui creștea. Credința aceea era de preț pentru Moise. El era perfect înrădăcinat în pământul învățăturilor primite în copilărie și educația sa avea ca scop să-l pregătească pentru marea lucrare de eliberare a lui Israel din sclavie. El se gândea la aceste lucruri, el asculta constant de chemarea și porunca lui Dumnezeu. După ce l-a omorât pe acel egiptean, a văzut că nu înțelesese planul lui Dumnezeu, a fugit din Egipt și a ajuns cioban. De-acum nu mai plănuia să facă o lucrare mare, ci a devenit foarte smerit; ceața care îi întuneca mintea a fost îndepărtată și el și-a disciplinat gândurile ca să caute refugiu în Dumnezeu. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 1, p. 1098

Credința l-a condus pe Moise să vadă lucrurile nevăzute, care sunt veșnice. El a lăsat atracțiile pline de splendoare ale vieții de la curtea faraonului, deoarece acolo era păcatul. A renunțat la prezent și la ceea ce părea bun, care încânta doar pentru a ruina și a distruge. Pentru el aveau valoare atracțiile adevărate, veșnice. În realitate, sacrificiile făcute de Moise nu au fost sacrificii. Pentru el, toate acestea au însemnat să

renunțe în prezent la un bine aparent atrăgător pentru un bine sigur, mai înalt, nemuritor.

Moise a îndurat ocară lui Hristos, considerând că aceasta era o bogăție mai mare decât toate comorile Egiptului. El a crezut ce spusese Dumnezeu și niciuna dintre ocările lumii nu l-a putut face să se abată de la integritatea lui. El a trăit liber pe pământ, ca un om al lui Dumnezeu. A avut în sufletul său dragostea lui Hristos, care nu numai că a făcut din el un om cu demnitate, dar a adăugat la demnitatea umană strălucirea și distincția adevăratelor virtuți creștine. Moise a mers pe o cale aspră și periculoasă, dar a văzut lucrurile nevăzute și nu a ezitat. Perspectiva răsplătirii era atrăgătoare pentru el și poate fi și pentru noi. El îl cunoștea bine pe Dumnezeu.

Lucrarea care stă în fața voastră este aceea de a vă folosi restul vieții pentru a vă reforma și înnobila caracterul. O viață nouă începe într-un suflet înnoit. Hristos este Mântuitorul care locuiește înăuntru. Trebuie să vă supuneți toate acele lucruri la care vi se pare greu să renunțați. Cuvintele arogante și dictatoriale trebuie să rămână nerostite. Atunci va fi obținută o mare biruință. Adevărata fericire va fi urmarea fiecărei renunțări la sine, al fiecărei răstigniri a eului. O victorie câștigată va face ca următoarea să fie mai ușor de câștigat. Dacă ar fi neglijat ocaziile și privilegiile care i-au fost oferite de Dumnezeu, Moise ar fi nesocotit lumina venită din cer și ar fi ajuns un om dezamăgit, nenorocit. ... Omului îi sunt puse la dispoziție lumină și ocazii și, dacă le folosește, poate să fie biruitor. Voi puteți arăta prin viața voastră puterea biruitoare a harului lui Dumnezeu. – *Mărturii*, vol. 4, p. 345

Vineri, 10 februarie

Studiu suplimentar

Astăzi cu Dumnezeu, „Stabilitate în mântuire”, p. 95 (27 martie);
Istoria mântuirii, „Credința triumfătoare”, p. 95-96.

„Acești foarte neînsemnați frați ai Mei”

Sabat după-amiază, 11 februarie

Metodele de a-i ajuta pe cei nevoiași trebuie să fie analizate cu grijă și cu rugăciune. Trebuie să căutăm înțelepciune la Dumnezeu, deoarece El știe mai bine decât muritorii limitați cum trebuie să fie îngrijite făpturile create de El. ...

Ar trebui să-i ajutăm pe aceia care, având de întreținut familii numeroase, au de luptat continuu cu neputința și cu sărăcia. De multe ori, o mamă văduvă, cu copiii orfani de tată, lucrează peste puterile ei ca să-și țină copiii cu ea și să le asigure hrana și îmbrăcăminte. Multe astfel de mame au murit de epuizare. Orice văduvă merită mângâierea unor cuvinte de speranță, de încurajare, și sunt foarte multe care ar trebui să primească un ajutor substanțial.

Oameni ai lui Dumnezeu, bărbați și femei, persoane cu discernământ și cu înțelepciune, trebuie să fie desemnați să se îngrijească de cei săraci și nevoiași, mai întâi de cei din comunitatea credincioșilor. Aceștia trebuie să dea un raport bisericii și să sfătuiască ce ar trebui făcut. – *Mărturii*, vol. 6, p. 277-278

Maiestatea cerului Își identifică interesele cu acelea ale omenirii suferinde. Prietenii și tovarășii noștri au nevoie de o bunătate sinceră și de o compasiune delicată. Este imposibil să creștem în Hristos, Capul nostru cel viu, dacă nu punem în practică lecțiile de compasiune și iubire pe care El ni le-a dat. Este imposibil să reflectăm chipul lui Hristos dacă această iubire, care este de origine cerească, nu este în suflet. Niciunul dintre cei care nu reflectă acest atribut nu va intra pe porțile cetății lui Dumnezeu. – *Fii și fice ale lui Dumnezeu*, p. 148 (21 mai)

O religie care nu prețuiește ființele omenesti cărora Domnul Hristos le-a acordat o valoare atât de mare, încât S-a jertfit pentru ele, o religie care ne face să fim indiferenți față de nevoile și suferințele oamenilor sau să neglijăm drepturile lor este o religie falsă. Dacă ignorăm cererile celor sărmani, suferinzi și plini de păcate, ne dovedim a fi niște trădători ai lui Hristos. Creștinismul are atât de puțină putere în lume, tocmai pentru că oamenii își atribuie Numele lui Hristos, în timp ce viața lor constituie o negare a caracterului Său. Din acest motiv, Numele Domnului este dezonorat.

Despre biserica apostolică din acele zile luminoase, când slava lui Hristos cel înviat strălucea peste credincioși, este scris că niciunul nu spunea că „averile sunt ale lui”. „Nu era niciunul printre ei care să ducă lipsă.” „Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus. Și un mare har era peste toți.” „Toți împreună erau nelipsiți de la templu în fiecare zi, frângeau pâinea acasă și luau hrana cu bucurie și curăție din inimă. Ei laudau pe Dumnezeu și erau plăcuți înaintea întregului norod. Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți” (Faptele 4:32,34,33; 2:46,47).

Chiar dacă cercetezi cerul și pământul, nu vei găsi un adevăr care să se descopere cu mai multă putere ca adevărul manifestat în faptele de bunățate față de cei care au nevoie de simpatia și de ajutorul nostru. Acesta este adevărul, așa cum este el în Isus. Când cei care mărturisesc Numele lui Hristos vor aplica principiile regulii de aur, lucrarea Evangheliei va fi însoțită de o putere la fel de mare ca în timpul apostolilor. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 136-137

Duminică, 12 februarie

Viața și lucrarea lui Isus

Puțini și-au dat seama de însemnătatea cuvintelor rostite de Hristos atunci când, în sinagoga din Nazaret, El S-a anunțat ca fiind Cel Uns. El Și-a făcut cunoscută misiunea Sa, aceea de a mângâia, de a binecuvânta și de a-i mântui pe cei întristați și păcătoși; și, apoi, văzând că mândria și necredința stăpâneau inimile ascultătorilor Săi, El le-a reamintit că, în trecut, Dumnezeu Se îndepărtase de copiii lui Israel, de poporul Său ales, din cauza necredinței și a răzvrătirii lor și Se descoperise celor din țările păgâne care nu au respins lumina cerului. Văduva din Sarepta și Naaman sirianul trăiseră potrivit întregii lumini pe care o avuseseră, de aceea ei au fost socotiți neprihăniți mai degrabă decât poporul ales al lui

Dumnezeu, care se abătuse de la El și sacrificase principiile pentru o viață ușoară și onoare lumească.

Hristos le-a spus iudeilor din Nazaret un adevăr înspăimântător când a declarat că, datorită apostaziei lui Israel, acolo nu era loc sigur pentru Solul credincios al lui Dumnezeu. Ei nu aveau să-L prețuiască și nici să aprecieze lucrarea Lui. În timp ce pretindeau că au o mare râvnă pentru onoarea lui Dumnezeu și binele lui Israel, conducătorii lui Israel erau vrăjmași față de amândouă. Prin învățatură și exemplu, ei duceau poporul mai departe și tot mai departe de ascultarea de Dumnezeu, conducându-l acolo unde El nu putea să-i fie apărare în ziua strâmtorării. – *Faptele apostolilor*, p. 416-417

În Hristos, nu este nici iudeu, nici grec, nici rob, nici slobod. Toți au fost apropiați prin sângele Său prețios (Galateni 3:28; Efeseni 2:13).

Oricare ar fi deosebiri în ce privește credința religioasă, strigătul de ajutor al omenirii suferinde trebuie să fie auzit și trebuie să primească răspuns. Acolo unde există resentimente amare din cauza deosebirilor religioase, poate fi făcut mult bine printr-o lucrare personală. Slujirea iubitoare va sfărâma barierele prejudecății și va câștiga suflete pentru Dumnezeu.

Noi ar trebui să venim în întâmpinarea necazurilor, dificultăților și grijilor altora. Trebuie să luăm parte la bucuriile și la grijile tuturor, atât ale celor de sus, cât și ale celor de jos, atât ale celor bogăți, cât și ale celor săraci. „Fără plată ați primit”, spune Domnul Hristos, „fără plată să dați” (Matei 10:8). Pretutindeni în jurul nostru sunt oameni săraci, care trec prin încercări și au nevoie de simpatie și ajutor. Sunt văduve, care au nevoie de înțelegere și sprijin. Sunt orfani, pe care urmașii Domnului au fost îndemnați să-i primească la ei ca pe o moștenire din partea lui Dumnezeu. Prea adesea, aceștia sunt trecuți cu vederea și neglijați. Poate că sunt îmbrăcați în zdrențe, lipsiți de educație și par respingători din toate punctele de vedere, totuși ei sunt proprietatea lui Dumnezeu. Ei au fost cumpărați cu un preț și sunt la fel de scumpi în ochii Săi ca și noi. Ei sunt membri ai marii familii a lui Dumnezeu, iar creștinii, ca administratori ai Săi, sunt răspunzători pentru ei. „Sufletele lor”, spune El, „le voi cere din mâna voastră.” – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 386

Religia curată și neîntinată înaintea Tatălui este aceasta: „Să-i cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să ne păzim neîntinați de lume.” Faptele bune reprezintă roadele pe care ne cere Domnul Hristos

să le aducem: cuvinte amabile, fapte de binefacere, de grijă și de afecțiune față de cei săraci, lipsiți și nefericiți. Atunci când inima manifestă simpatie față inimile împovărate de descurajare și de durere, când mâna se întinde pentru a oferi celor în nevoie, când cei goi sunt îmbrăcați, când străinului i se oferă un scaun în casa ta și un loc în inima ta, îngerii vin foarte aproape și în cer vibrează o coardă care răspunde armonios. Fiecare faptă de dreptate, de milă și de bunăvoință produce o melodie în cer. De pe tronul Său, Tatăl privește către cei care fac aceste fapte de milă și îi consideră printre comorile Sale de mare preț. ... Atunci când îi ajuți pe săraci, când manifesti simpatie față de cei îndurerăți și asupriți, când îi ești prieten orfanului, te afli într-o relație mai apropiată cu Isus. – *Mărturii*, vol. 2, p. 25

Luni, 13 februarie

Dumnezeu Se îngrijește de săraci

Deși Dumnezeu făgăduise să-l binecuvânteze foarte mult pe poporul Său, nu era totuși în planul Lui ca sărăcia să fie ceva cu totul necunoscut printre copiii lui Israel. El le-a arătat că nu vor înceta să fie săraci în țară. Totdeauna vor fi în poporul Său persoane care vor avea nevoie de compătimire, bunătate și bunăvoință. ...

Legea lui Dumnezeu le dădea săracilor dreptul la o parte din produsele pământului. Dacă cineva era flămând, avea dreptul să intre în ogorul, livada sau via aproapelui său și să ia din cereale sau din fructe pentru a-și potoli foamea. Pe temeiul acestor rânduieli, când au trecut în Sabat printre lanurile de grâu, ucenicii Domnului au smuls spice și au mâncat.

Tot ce se putea aduna în urma recoltării holdelor, livezilor și viilor era al săracilor. „Când îți vei secera ogorul și vei uita un snop pe câmp”, le-a spus Moise, „să nu te întorci să-l iei. ... Când îți vei culege via, să nu culegi a doua oară ciorchinii care rămân în urma ta; ei să fie ale străinului, ai orfanului și ai văduvei. Adu-ți aminte că ai fost rob în țara Egiptului” (Deuteronomul 24:19; Leviticul 19:9,10). – *Patriarhi și profeti*, p. 530-531

Noi ar trebui să învățăm cum să copiem Modelul, pentru ca spiritul care era în Hristos să poată locui și în noi. Salvatorul lumii nu era găsit printre oamenii înălțați și onorați de lume. El nu Și-a petrecut timpul printre aceia care căutau o viață ușoară și plăceri. El mergea din loc în loc făcând bine. Lucrarea Sa era aceea de a-i ajuta pe cei care aveau nevoie de ajutor, de a-i salva pe cei pierduți și gata să piară, de a-i ridica pe cei căzuți la pământ, de a sfărâma jugul opresiunii care îi apăsa pe cei care

erau robi, de a-i vindeca pe suferinzi și de a le spune cuvinte de simpatie și mângâiere celor întristați și cu inima zdrobită. Nouă ni se cere să facem la fel. Să ne ridicăm și să lucrăm, căutând să aducem binecuvântare celor aflați în nevoie și mângâiere celor întristați. Cu cât ne împărtășim mai mult de spiritul lui Hristos, cu atât vom vedea mai bine ce putem să facem pentru semenii noștri. Atunci vom fi umpluți cu iubire pentru sufletele care pier și vom fi plini de bucurie când călcăm pe urmele Maiestății cerului. – *Our High Calling*, p. 180

Viața multora este o luptă dureroasă; ei își cunosc defectele și lipsurile și se simt decăzuți și necredincioși; ei cred că nu au niciun motiv de mulțumire. Pentru mulți dintre acești oameni singuri, părăsiți și frământați, un cuvânt amabil, o privire care exprimă simpatie și înțelegere, o expresie de apreciere ar fi ca un pahar cu apă rece pentru un om însetat. Un cuvânt de simpatie, un gest de bunătate ar ușura povara care apasă greu pe umerii oboșiți. Fiecare cuvânt sau faptă de bunătate, în care nu este egoism, constituie o expresie a iubirii lui Hristos față de omenirea pierdută.

... În sufletul celui milos se așterne o pace plăcută. Viața de slujire a celui care uită de sine pentru binele altora este însoțită de un simțământ de satisfacție binecuvântată. Duhul Sfânt, care locuiește în suflet și Se manifestă în viață, va sensibiliza inimile aspre și va trezi simpatie, duioșie și amabilitate. Noi culegem ce am semănat. „Ferice de cel ce îngrijește de cel sărac! Căci în ziua nenorocirii Domnul îl izbăvește, Domnul îl păzește și-l ține în viață! El este fericit pe pământ și nu-l lași la bunul plac al vrăjmașilor lui. Domnul îl sprijină când este pe patul de suferință: îi ușurezi durerile în toate bolile lui” (Psalmii 41:1-3). – *Cugetări de pe Muntele Ferișilor*, p. 23

Marți, 14 februarie

Tânărul bogat

Nu știți că, atunci când tânărul a venit la Domnul Hristos și L-a întrebat ce trebuie să facă pentru a avea viața, Hristos i-a spus să păzească poruncile? El a zis: „Toate aceste porunci le-am păzit.” Atunci, Domnul a dorit să conducă învățătura în punctul în care trebuia. „Ce-mi mai lipsește? Sunt desăvârșit” (Matei 19:20). El nu înțelegea că exista un lucru care îi lipsea și nu înțelegea nici de ce nu va avea viața veșnică. „Le-am păzit”, a spus el. Prin urmare, Domnul Hristos atinge locul dureros din inima lui. El îi spune: „Vino după Mine și vei avea viața.”

Ce a făcut tânărul? A plecat foarte întristat, pentru că avea bogății mari.
– *Credința și faptele*, p. 70

Bogatul care a avut atât de multe privilegii ar fi trebuit să-și dezvolte darurile așa încât faptele lui să ajungă dincolo de lumea aceasta, ducând cu ele beneficiile spirituale obținute. Scopul mântuirii nu este doar acela de a șterge păcatul, ci și de a-i readuce omului darurile spirituale pierdute din cauza puterii degradatoare a păcatului. Bani nu pot fi duși în viața viitoare. Acolo nu sunt necesari, dar faptele bune făcute prin câștigarea de suflete pentru Domnul Hristos sunt purtate în curțile cerești. Cei care irotesc în mod egoist darurile Domnului, folosindu-le pentru ei înșiși, în timp ce îi lasă pe semenii lor fără ajutor și nu fac nimic pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu în lume, Îl dezonorează pe Creatorul lor. În cărțile cerului, în dreptul numelui lor este scris că L-au jefuit pe Dumnezeu.

Bogatul a avut tot ce se poate obține cu bani, dar i-au lipsit acele bogății care ar fi putut păstra curat raportul vieții lui înaintea lui Dumnezeu. El a trăit ca și când tot ce avea era proprietatea lui. El a neglijat chemarea lui Dumnezeu și cererile săracilor care sufereau. Dar, în cele din urmă, a venit o chemare pe care nu a putut să o ignore. Printr-o putere pe care nu o putea pune la îndoială și căreia nu i se putea opune, i s-a poruncit să renunțe la toate bunurile asupra cărora încetase să mai fie administrator. Cel care a fost cândva bogat a ajuns într-o sărăcie disperată. Haina neprihănirii Domnului Hristos, țesută în războiul cerului, nu l-a putut acoperi. Cel care a purtat cândva purpura cea mai scumpă, pânza cea mai fină, a ajuns gol. Timpul lui de probă s-a încheiat. El nu a adus nimic în această lume și nu putea lua nimic din ea. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 267

Mulți așa-numiți creștini ar face orice sacrificiu pentru a acumula bogății și, cu cât au mai mult succes în atingerea țintei dorite, cu atât mai puțin le pasă de adevărul prețios și de înaintarea lui pe pământ. Ei își pierd dragostea pentru Dumnezeu și se comportă de parcă și-ar fi pierdut mințile. Cu cât prosperă mai mult în bogățiile materiale, cu atât investesc mai puțin în cauza lui Dumnezeu.

Faptele celor care au o iubire nesănătoasă față de bunurile materiale arată clar că este imposibil să slujești la doi stăpâni, lui Dumnezeu și lui Mamona. Ei îi arată lumii că banii sunt dumnezeul lor. Le elogiază puterea și, prin toate intențiile și scopurile lor, îi slujesc lumii. Iubirea de bani devine o putere călăuzitoare și, de dragul banilor, ei calcă Legea lui Dumnezeu. – *Sfaturi pentru administrarea creștină a vieții*, p. 213-214

Miercuri, 15 februarie

Zacheu

Zacheu a fost copleșit și a rămas mut de uimire, văzând iubirea și bunăvoința lui Hristos, care Se plecaseră spre el, cel atât de nevrednic. Dar acum iubirea și credincioșia față de Învățătorul său de curând găsit îi deschid gura. El dorea să își mărturisească public pocăința.

În fața mulțimii, „Zacheu a stat înaintea Domnului și I-a zis: «Iată, Doamne, jumătate din avuția mea o dau săracilor și, dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, îi dau înapoi împătrit.» ...”

Când tânărul bogat se îndepărtase de Isus, ucenicii rămăseseră uimiți de cuvintele Învățătorului lor: „Cât de anevoie este pentru cei ce se încred în bogății să intre în Împărăția lui Dumnezeu!” Ei ziseseră unii către alții: „Cine poate atunci să fie mântuit?” Acum avea o demonstrație a adevărului din cuvintele lui Hristos: „Ce este cu neputință la oameni este cu putință la Dumnezeu.” (Marcu 10:24,26; Luca 18:27). Ei au văzut cum, prin harul lui Dumnezeu, un bogat poate să intre în Împărăție. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 554-555

Condu-i pe oameni să privească la Isus ca fiind singura lor speranță și singurul lor ajutor. Lasă-I loc Domnului să lucreze asupra minții, să-i vorbească sufletului și să impresioneze înțelegerea. Nu este esențial pentru tine să cunoști și să le dai altora răspunsuri la toate întrebările cu privire la schimbarea inimii sau la poziția la care trebuie și pot să ajungă pentru a nu mai păcătui niciodată. Tu nu ai de făcut o astfel de lucrare.

Nu toți oamenii sunt la fel. Nu toate convertirile sunt la fel. Domnul Isus impresionează inima, iar cel păcătos este născut din nou pentru o viață nouă. Adesea, sufletele au fost atrase la Hristos fără să aibă loc o convingere puternică, o sfâșiere a sufletului și fără să existe teroarea remuşcărilor. Ele au privit la Mântuitorul cel înălțat și au trăit. Oamenii aceștia au înțeles nevoia sufletului, au înțeles că Mântuitorul este totul și au înțeles cerințele Sale, au auzit vocea Lui spunând: „Vino după Mine”, s-au ridicat și L-au urmat. Această convertire a fost adevărată, iar viața religioasă a fost tot atât de hotărâtă, ca și viața aceluia care au suferit toată agonia unui proces dureros. – *Solii alese*, cartea 1, p. 177-178

Temelia speranței noastre în Hristos este faptul că noi recunoaștem că suntem păcătoși și avem nevoie de refacere și răscumpărare. Noi avem curajul de a-I cere să fie Salvatorul nostru pentru că suntem păcătoși. Atunci să fim atenți și să nu cumva să vorbim cu cel care greșește într-un

mod care ar vrea să le spună celorlalți că noi nu avem nevoie de răscumpărare. Să nu-i acuzăm, să nu îi condamnăm sau să îi distrugem pe alții ca și cum noi nu am avea nicio greșeală. Hristos îndreaptă, vindecă, reface. Dumnezeu este iubire. El nu îi dă lui Satana ocazii de a triumfa, făcând să iasă la iveală ce este mai rău sau arătându-le dușmanilor noștri slăbiciunile pe care le avem.

Hristos a venit să aducă mântuirea la îndemâna tuturor. Cel mai greșit și cel mai păcătos nu erau trecuți cu vederea, El a lucrat în mod special pentru aceia care aveau nevoie cel mai mult de salvarea pe care El a venit să o aducă. – *In Heavenly Places*, p. 291

Joi, 16 februarie

„Ai văzut pe robul Meu Iov?”

În orice biserică ar trebui să fie stabilit un fond pentru săraci. Fiecare membru să-I aducă lui Dumnezeu un dar de mulțumire o dată pe săptămână sau o dată pe lună, după cum i se pare cel mai convenabil. Acest dar va exprima recunoștința noastră pentru darul sănătății, al hranei și al îmbrăcămintei. În măsura în care Dumnezeu ne-a binecuvântat cu aceste avantaje, să dăm și noi pentru cei săraci, suferinzi și nefericiți. Aș atrage atenția fraților noștri în special asupra acestui aspect. Nu-i uitați pe cei săraci! Renunțați la o parte din luxul vostru și, da, chiar la confort, și ajutați-i pe cei care nu pot obține decât cea mai săracă hrană și îmbrăcăminte insuficientă. Făcând acest lucru pentru ei, îl faceți pentru Isus în persoana sfinților Săi. El Se identifică cu omenirea suferindă. Nu așteptați până când toate nevoile voastre imaginare sunt satisfăcute. Nu vă încredeți în propriile simțăminte, dând doar atunci când simțiți voi că ar trebui să dați și reținând totul pentru voi atunci când nu simțiți nevoia de a da. Dați cu regularitate zece, douăzeci sau cincizeci de cenți pe săptămână, după cum v-ar plăcea să vedeți notat în registrul ceresc, în ziua judecății lui Dumnezeu.

Vă mulțumim pentru intențiile voastre bune, dar cei săraci nu pot fi ajutați și alinați doar cu intenții bune. Ei au nevoie de dovezi palpabile ale bunății voastre, materializate în mâncare și în îmbrăcăminte. Dumnezeu nu vrea să spună că vreunul dintre urmașii Săi ar trebui să-și cerșească pâinea. El v-a dat vouă din abundență ca să le puteți asigura și lor acel necesar pe care ei nu sunt capabili să-l obțină nici prin hărnicie și nici prin economie. Nu așteptați ca ei să vă atragă atenția asupra lipsurilor lor. Faceți ca Iov. El cerceta ce nu cunoștea. Mergeți să cercetați și

aflați de ce este nevoie și cum puteți ajuta cel mai bine. – *Mărturii*, vol. 5, p. 150-151

Profitați de orice ocazie care vă este oferită pentru a face bine. Măinile leneșe vor secera o recoltă săracă. Pentru ce altceva trăiesc persoanele vârstnice, dacă nu pentru a avea grijă de tineri și pentru a-i ajuta pe cei neajutorați? Dumnezeu ni i-a încredințat nouă, care suntem mai în vârstă și avem experiență, și ne va cere să dăm socoteală dacă ne neglijăm datoria în această privință. ...

Doar foarte puțini înțeleg cu adevărat ce înseamnă cuvântul creștin. El înseamnă să fim asemenea lui Hristos, să le facem bine altora, să ne dezbrăcăm de tot egoismul, iar viața noastră să fie caracterizată de fapte de bunăvoință dezinteresată. ...

... Citește versetul următor și observă bogata răsplată promisă celor care vor face acest lucru. „Atunci lumina ta va răsări ca zorile și vindecarea ta va încolți repede.” Aici este o făgăduință deosebit de prețioasă pentru toți cei care se interesează de cazurile celor ce au nevoie de ajutor. Cum poate Dumnezeu să vină și să le aducă binecuvântare și prosperitate celor care nu au grijă de nimeni altcineva decât de ei înșiși și care nu folosesc ceea ce El le-a încredințat pentru a-I slăvi Numele pe pământ? – *Mărturii*, vol. 2, p. 330-331

Vineri, 17 februarie

Studiu suplimentar

Fii și fiice ale lui Dumnezeu, „În iubire pentru alții”, p. 147 (20 mai).

Planificarea succesului

Sabat după-amiază, 18 februarie

Este o strategie foarte neînțeleaptă încercarea de a căuta să corectezi planul lui Dumnezeu și a inventa, într-o ocazie sau alta, aranjamente improvizate, sub influența bunelor impulsuri. La zecime trebuie să trecem cifrele reale și cu credincioșie și apoi să Îi spunem Domnului: Am făcut așa cum mi-ai poruncit. Dacă Tu mă vei onora încredințându-mi bunurile Tale ca să le pun în negustorie, prin harul Tău, eu voi fi un bun administrator, făcând tot ce pot mai bine ca să fie hrană în Casa Ta.

Oamenii care au răspunderi mari trebuie să se asigure că nu fură de la Dumnezeu nici măcar un strop, dat fiind că sunt în joc interese atât de mari, lucru arătat foarte clar în Maleahi. Aici ni se spune că, pentru o înapoiere credincioasă a zecimii, este dată o binecuvântare, dar reținerea cu lăcomie a banilor care ar trebui să meargă în vistierie este urmată de un blestem. Atunci nu se cuvine să ne asigurăm că suntem de partea cea bună, lucrând în așa fel cu Dumnezeu în ce privește administrarea bunurilor încredințate nouă, ca să nu fie asupra noastră nici măcar o umbră de reproș? Mai este nevoie să întreb dacă îi va binecuvânta Dumnezeu pe cei care sunt credincioși? Avem cuvântul Său ca garanție. – *That I May Know Him*, p. 221

Hristos, în calitatea Sa de Mijlocitor, le dă slujitorilor Săi prezența Duhului Sfânt. Puterea Duhului este cea care îi face capabili pe oameni să fie reprezentanți ai Mântuitorului în lucrarea de mântuire a sufletelor. Ca să ne putem uni cu Hristos în lucrarea aceasta, trebuie să ne așezăm sub influența modelatoare a Duhului Său. Prin puterea transmisă în felul acesta, noi putem colabora cu Domnul în legătura unirii, ca împreună-lucrători cu El la salvarea de suflete. Oricui I se consacră Domnului pentru slujire fără nicio rezervă, i se dă putere pentru a obține rezultate nemărginite.

Domnul Dumnezeu S-a angajat printr-un legământ veșnic să asigure putere și har oricui este sfințit prin ascultare de adevăr. Hristos, căruia I s-a dat toată puterea în cer și pe pământ, cooperează cu simpatie cu uneltele Sale – cu acele suflete pline de zel care zi de zi se împărtășesc din Pâinea vie „care se coboară din cer” (Ioan 6:50). Biserica de pe pământ, unită cu biserica din cer, poate să realizeze orice. – *Mărturii*, vol. 7, p. 30-31

... Afacerea sau chemarea noastră este o parte a marelui plan al lui Dumnezeu și, atâta vreme cât se desfășoară după voia Sa, El Însuși răspunde de rezultate. Fiind „împreună lucrători cu Dumnezeu” (1 Corinteni 3:9), partea noastră este să acceptăm cu credincioșie îndrumările Sale. În acest fel, nu mai există loc pentru griji pline de neliniște. Se cere hărnicie, loialitate, purtare de grijă, economie și discreție. Fiecare calitate trebuie exercitată la capacitatea ei maximă. Dar noi nu trebuie să depindem de succesul eforturilor noastre, ci de făgăduința lui Dumnezeu. Cuvântul care l-a hrănit pe Israel în pustie și l-a susținut pe Ilie în timpul foametei are aceeași putere și astăzi. „Nu vă îngrijorați dar, zicând: «Ce vom mânca?» Sau: «Ce vom bea?»... Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (Matei 6:31-33). – *Educație*, p. 138

Duminică, 19 februarie

În primul și în primul rând

„Dar adu-ți aminte de Făcătorul tău în zilele tinereții tale.” Isus dorește slujirea [tinerilor]. El dorește ca ei să fie moștenitorii veșniciei. Ei pot crește la o bărbăție și maturitate nobilă, cu toate că poluarea morală abundă astfel încât corupe atât de mulți tineri chiar de la o vârstă fragedă. Ei pot fi liberi în Hristos, copii ai luminii, și nu ai întunericului.

Dumnezeu îi cheamă pe fiecare tânăr și tânără să renunțe la orice obicei rău, să fie sânguincioși în muncă, înflăcărați în spirit, slujindu-L pe Domnul. ... La fiecare pas, pot renunța la obiceiuri și asocieri periculoase, crezând că Domnul, prin puterea Spiritului Său, le va da putere să biruie.

Eforturile individuale, constante și unite vor fi recompensate de succes. Cei ce doresc să facă mult bine în lumea noastră trebuie să fie dispuși să facă acest lucru în maniera lui Dumnezeu, îndeplinind cele mai mărunte îndatoriri. ...

Progresul sigur într-o lucrare bună, prin repetarea frecventă a unui gen de serviciu făcut cu credincioșie, este mai valoros înaintea lui

Dumnezeu decât aducerea la îndeplinire a unei lucrări mărețe, iar tinerii vor câștiga un raport favorabil, dând forță și personalitate eforturilor lor. – *Solii pentru tineret*, p. 369

Acela care le dă oamenilor puterea de a strânge avere a legat o obligație de acest dar. El pretinde o anumită parte din tot ce dobândim. Zecimea este a Domnului. „Orice zeciuială din pământ, fie din roadele pământului, fie din rodul pomilor”, „din cirezi și din turme ... să fie o zeciuială închinată Domnului” (Leviticul 27:30,32). Legământul pe care l-a făcut Iacov la Betel arată sfera acestei obligații. „Din tot ce-mi vei da”, spune el, „Îți voi da a zecea parte” (Geneza 28:22).

„Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielele” (Maleahi 3:10) este porunca lui Dumnezeu. Nu se face niciun apel la recunoștința sau generozitatea noastră. Aceasta nu este decât o chestiune de cinste. Zecimea este a Domnului, iar El ne îndeamnă să Îi dăm înapoi ce este al Său.

„Încolo, ce se cere de la ispravnici este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui” (1 Corinteni 4:2). Dacă cinstea este un principiu esențial al vieții de afaceri, nu ar trebui oare să ne recunoaștem obligația față de Dumnezeu – obligația care stă la baza tuturor celorlalte? – *Educație*, p. 138-139

Dumnezeu a făcut din bărbat o femeie care să-i fie tovarăș și ajutor, care să fie una cu el, să-l înveselească, să-l încurajeze, să-i fie o binecuvântare, iar el, la rândul lui, să-i fie un ajutor puternic. Toți aceia care pășesc în relația de căsătorie având un scop sfânt – soțul de a câștiga sentimentele curate ale unei inimi de femeie, iar femeia, de a sensibiliza și îmbunătăți caracterul soțului ei și de a-l desăvârși – îndeplinesc scopul lui Dumnezeu pentru ei. – *Căminul adventist*, p. 99

În legătura de căsătorie se face un pas foarte important – unirea, îmbinarea a două vieți într-una singură. Este în acord cu voia lui Dumnezeu ca bărbatul și femeia să fie uniți în această lucrare pe care să o aducă la îndeplinire cu integritate și sfințenie. Ei pot face acest lucru.

În casa unde va exista această unire, binecuvântarea lui Dumnezeu va fi asemenea razei soarelui ceresc, pentru că este voința hotărâtă a lui Dumnezeu ca soțul și soția să fie uniți prin legături sfinte, în Isus Hristos, care are stăpânirea, iar Duhul Său cel Sfânt, călăuzirea. – *Căminul adventist*, p. 101-102

Luni, 20 februarie

Binecuvântarea muncii (idealul)

Acela care i-a învățat pe Adam și Eva în Eden cum să îngrijească grădina dorește să-i instruiască și pe oamenii de astăzi. Există înțelepciune pentru cel care ține în mâini plugul și care seamănă sămânța. Înaintea celor care se încred în El și Îl ascultă, Dumnezeu va deschide căi pe care ei să înainteze. Să înainteze deci plini de curaj, având încredere că El Se va îngriji de nevoile lor după bogățiile bunătății Sale.

Acela care a hrănit mulțimea cu cinci pâini și doi peștișori este în stare și astăzi să ne dea roadele muncii noastre. Acela care le-a zis pescarilor din Galileea: „Aruncați-vă mrejele pentru pescuire” și care, după ce I-au dat ascultare, le-a umplut năvoadele până s-au rupt, dorește ca poporul Său să vadă în aceasta o dovadă a ceea ce dorește El să facă pentru ei, astăzi. Dumnezeu care le-a dat copiilor lui Israel în pustie mană din cer încă trăiește și domnește. El îi va călăuzi pe cei care formează poporul Său și le va da pricepere și înțelegere pentru lucrarea pe care sunt chemați s-o facă. El le va da înțelepciune celor care se străduiesc să-și împlinească datoria în mod conștiincios și rațional. Stăpânul lumii este bogat în resurse și-i va binecuvânta pe toți cei care caută să aducă binecuvântări altora.

Noi trebuie să privim cu credincioșie către cer. Nu trebuie să fim descurajați din pricina eșecului aparent și nici să fim demoralizați din cauza întârzierii. Ar trebui să lucrăm cu voioșie, având nădejde și fiind recunoscători, crezând că pământul păstrează în sânul său comori bogate care să fie adunate de lucrătorul credincios, comori mai valoroase decât aurul sau argintul. Munții și dealurile sunt în schimbare, pământul se învechește ca o haină, dar binecuvântarea lui Dumnezeu, care întinde o masă în pustie pentru poporul Său, nu va înceta niciodată. – *Divina vindecare*, p. 200

La început, Domnul i-a poruncit omului să cultive pământul. Lucrarea aceasta a fost făcută mult mai grea din cauza călcării Legii lui Dumnezeu. Păcătuiind, omul a lucrat împotriva propriului bine prezent și veșnic. Pământul a fost blestemat pentru că, prin neascultare, omul i-a dat ocazie lui Satana să semene în inima lui semințele răului. Pământul, care la început a produs numai lucruri bune, a început să producă neghină, iar creșterea ei cere o luptă continuă. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 12 (4 ianuarie)

Numele de „slujitor” i se aplică fiecărui om, pentru că suntem cu toții slujitori și ar fi bine să vedem ce model alegem pentru aceasta. Este modelul necredincioșiei sau al loialității?

Este o dispoziție generală printre slujitori de a face cât de mult posibil? Sau mai degrabă predomină moda de a te strecura și a scăpa de lucru cât se poate de repede și de a obține salarii mari cu un efort minim? Scopul lor nu este acela de a fi cât mai muncitori, cât mai serioși cu puțință, ci de a-și primi remunerația. Cei care practică slujirea față de Hristos ar trebui să nu uite îndemnul apostolului Pavel: „Robilor, ascultați în toate lucrurile pe stăpânii voștri pământești; nu numai când sunteți sub ochii lor, ca cei ce caută să placă oamenilor, ci cu curăție de inimă, ca unii care vă temeți de Domnul. Orice faceți, să faceți din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni, ca unii care știți că veți primi de la Domnul răsplata moștenirii. Voi slujiți Domnului Hristos.” – *Solii pentru tineret*, p. 229

Marți, 31 februarie

Anii productivi

Cât de mulți oameni au scăpat de eșec financiar și ruină plecând urechea la aceste avertizări, atât de des repetate și scoase în evidență în Scripturi: „Bogația câștigată fără trudă scade, dar ce se strânge încetul cu încetul crește” (Proverbele 13:11). ...

Acestea sunt principii de care ține bunăstarea societății și a asociațiilor laice și religioase deopotrivă. Aceste principii păstrează în siguranță proprietatea și viața. Pentru toate principiile și regulile care fac să fie posibile încrederea și cooperarea, lumea este datoare Legii lui Dumnezeu, așa cum este dată în Cuvântul Său și cum se întrevede adesea în inimile oamenilor, chiar dacă într-o măsură destul de redusă, pentru că a ajuns aproape ștearsă.

Psalmistul declară un lucru care este adevărat nu doar din punct de vedere religios: „Mai mult prețuiește pentru mine legea gurii Tale decât o mie de lucruri de aur și de argint” (Psalmii 119:72). El afirmă un adevăr absolut, și încă unul recunoscut în lumea afacerilor. Chiar și în această eră a pasiunii după agonisire, când competiția este acerbă și metodele, atât de lipsite de scrupule, încă se acceptă la scară largă faptul că, pentru un tânăr care își începe viața, integritatea, sânguinta, cumpătarea, curăția și economia constituie un capital mai bun decât orice sumă de bani. – *Educație*, p. 136-137

Prin exemplul Său, [Isus] ne-a învățat că avem datoria să fim harnici, că lucrarea noastră trebuie să fie îndeplinită cu precizie și perfecțiune și că o astfel de lucrare este onorabilă. Exercițiul care deprinde mâinile

să fie folositoare și îi formează pe tineri să-și ducă partea din poverile vieții dă putere fizică și dezvoltă orice însușire. Toți trebuie să găsească ceva de făcut care să fie de folos pentru ei înșiși și de ajutor pentru alții. Dumnezeu a rânduit munca pentru a fi o binecuvântare și numai muncitorul harnic găsește adevărata glorie și bucurie a vieții. Aprobarea lui Dumnezeu rămâne cu o iubitoare asigurare asupra copiilor și tinerilor care își îndeplinesc partea cu bucurie, împărțășind poverile tatălui și ale mamei. Astfel de copii vor intra în viață ca membri folositori ai societății.

În tot timpul vieții Sale pe pământ, Isus a fost un lucrător zelos și statornic. El Se aștepta să realizeze mult, de aceea a lucrat mult. ... Isus nu S-a sustras de la griji și răspunderi. ... Încrederea și râvna, statornicia și tăria de caracter manifestate în Hristos trebuie să se dezvolte și în noi, prin aceeași disciplină pe care a suportat-o El. Și harul pe care l-a primit El ne va fi dat și nouă. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 72-73

Există știință în cea mai umilă muncă și, dacă ar vrea să o privească în acest fel, toți ar vedea că există noblețe în muncă. Trebuie să punem suflet în orice fel de muncă; atunci va exista voieșie și se va vedea eficiență. În ocupațiile agricole sau tehnice, oamenii Îi pot dovedi lui Dumnezeu că prețuiesc darul pe care El li l-a dat atât în puterile lor fizice, cât și în facultățile mintale. Fie ca toată iscusința și învățătura să fie folosite pentru a inventa metode mai bune de lucru. Aceasta este ceea ce dorește Domnul. Există noblețe în orice fel de muncă. ... Fie ca Legea lui Dumnezeu să fie standardul de acțiune și ea să înobileze și să sfințească orice muncă. Credincioșia în îndeplinirea tuturor datoriilor face ca munca să fie nobilă și arată un caracter pe care Dumnezeu îl poate aproba. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 5, p. 1112

Miercuri, 22 februarie

Lucrează cu intergritate!

Ceea ce stă la temelia integrității în afaceri și a adevăratului succes este recunoașterea faptului că Dumnezeu este proprietarul. Creatorul tuturor lucrurilor este adevăratul patron. Noi suntem administratorii Săi. Tot ce avem reprezintă un bun pe care ni l-a încredințat pentru a-l folosi conform indicațiilor Lui.

Aceasta este obligația fiecărui om și are de-a face cu întreaga sferă a activității umane. Că o recunoaștem sau nu, suntem administratorii Lui, deoarece Dumnezeu ne-a dat talente și capacități și ne-a așezat în această lume pentru a îndeplini lucrarea pe care ne-a dat-o.

Fiecărui om i s-a încredințat „datoria lui” (Marcu 13:34), lucrarea pentru care sunt adaptate calitățile lui, lucrarea care va avea ca rezultat cel mai mare bine pentru el și semenii săi și care Îi va aduce cea mai mare onoare lui Dumnezeu. – *Educație*, p. 137-138

Tăria de caracter constă în două lucruri: puterea voinței și puterea stăpânirii de sine. Mulți tineri confundă pasiunea puternică, necontrolată, cu tăria de caracter, dar adevărul este că acela care este stăpânit de pasiunile lui este un om slab. Adevărata măreție și noblețe a unui om este măsurată prin puterea cu care își stăpânește sentimentele, nu prin cea cu care îl stăpânesc sentimentele pe el. Cel mai puternic om este acela care, deși este supus insultelor și nedreptății, își va înfrâna pasiunea și își va ierta dușmanii. Astfel de oameni sunt adevărați eroi. ...

Dumnezeu ne-a dat puterile intelectuale și morale, dar, într-o foarte mare măsură, fiecare om este arhitectul propriului caracter. În fiecare zi, construcția se înalță. Cuvântul lui Dumnezeu ne avertizează să fim atenți cum construim, să avem grijă ca temelia clădirii noastre să fie Stânca cea veșnică. Vine timpul când lucrarea noastră se va descoperi așa cum este. Acum este timpul ca toți să cultive puterile pe care li le-a dat Dumnezeu, ca să-și poată forma un caracter folositor și aici, și în viața viitoare. – *Mărturii*, vol. 4, p. 656

„Fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul spre slava lui Dumnezeu.” Iată un principiu care stă la temelia fiecărei fapte, fiecărui gând și motivații: consacrarea întregii ființe, atât din punct de vedere fizic, cât și intelectual, punerea ei sub controlul Duhului lui Dumnezeu. Voința și pasiunile nesfințite trebuie răstignite. Acest lucru poate fi privit ca o lucrare grea și istovitoare. Totuși, ea trebuie îndeplinită sau veți auzi sentința îngrozitoare din gura lui Isus: „Depărtați-vă de la Mine”. Puteți face totul prin Hristos, care vă întărește. ...

Aveți nevoie să strigați cu sinceritate: „Doamne, schimbă Tu interiorul sufletului meu!” Puteți avea o influență bună asupra tinerilor sau o influență spre rău. Fie ca Dumnezeu să vă sfințească pe deplin, suflet, trup și spirit. – *Lift Him Up*, p. 262

Iosif umbla cu Dumnezeu. El nu putea fi determinat prin nicio ispită sau amenințare să se abată de la calea neprihănirii și să calce Legea lui Dumnezeu. Stăpânirea lui de sine și răbdarea lui în necaz, precum și loialitatea lui neclintită, au rămas înregistrate pentru binele tuturor celor care aveau să trăiască după el. Când frații lui și-au recunoscut păcatul înaintea

lui, Iosif i-a iertat cu mărinimie, iar prin faptele lui de bunăvoință și de iubire a arătat că nu nutrea resentimente din cauza cruzimii cu care se purtaseră față de el mai înainte. – *Spiritual Gifts*, vol. 3, p. 176

Joi, 23 februarie

Căutarea sfatului de la Dumnezeu

După cum consideră El potrivit, Domnul le împarte celor care țin calea Lui tăria care îi face capabili să exercite o puternică influență spre bine. Ei sunt dependenți de Dumnezeu și Lui urmează să-I dea socoteală pentru felul în care folosesc talanții pe care li i-a încredințat El. Ei trebuie să-și dea seama că sunt administratorii lui Dumnezeu și să caute să mărească Numele Lui.

Cei care sunt atașați de Dumnezeu vor reuși. Privind la Hristos, ei își vor pierde din vedere eul, iar atracțiile lumești nu vor avea putere să-i ademenească de la credințioșia lor. Ei își vor da seama că aspectul exterior nu dă putere. Nu lucrurile ostentative, nu etalarea exterioară dau o reprezentare corectă a lucrării pe care o avem de făcut ca popor ales al lui Dumnezeu. Aceia care sunt în legătură cu lucrarea sanatoriilor noastre ar trebui să fie împodobiți cu harul lui Hristos. Aceasta le va da cea mai mare influență spre bine. – *Mărturii*, vol. 7, p. 90

Oamenii cei mai înțelepți pot să învețe lecții folositoare din viața și din obiceiurile micilor creaturi ale pământului. Harnica albină le dă oamenilor inteligenți un exemplu pe care aceștia ar face bine să-l imite. Aceste insecte respectă o ordine perfectă, iar în stup nu este acceptat niciun leneș. Ele îndeplinesc lucrarea care le-a fost desemnată, cu o inteligență și o energie mai presus de înțelegerea noastră. În multe privințe, furnicile, pe care noi le considerăm doar niște dăunători pe care îi strivim cu piciorul, sunt superioare omului, deoarece acesta din urmă nu folosește la fel de înțelept darurile primite de la Dumnezeu. Înțeleptul ne atrage atenția către lucrurile mici de pe pământ: „Du-te la furnică, leneșule, uită-te cu băgare de seamă la căile ei și înțelepțește-te! Ea n-are nici căpetenie, nici priveghetor, nici stăpân, totuși își pregătește hrana vara și strânge de-ale mâncării în timpul secerișului.” „Furnicile... nu sunt un popor tare, dar își pregătesc hrana vara.” Putem învăța de la acești mici învățători lecția credințioșiei. Dacă ne-am dezvoltat cu aceeași stăruință facultățile cu care ne-a înzestrat un Creator atotînțelept, cât de mult ar crește capacitatea noastră de a fi folositori! Dacă atenția lui Dumnezeu este îndreptată asupra celor mai mici dintre creaturile Sale, oare să nu fie El interesat

de omul făcut după chipul Său și să nu aștepte de la el un răspuns corespunzător cu toate avantajele pe care i le-a dat? – *Mărturii*, vol. 4, p. 455

Veac după veac, Domnul Isus le-a oferit binecuvântări slujitorilor Săi. Generație după generație a primit această moștenire ereditară, talentele s-au dezvoltat prin folosire și au ajuns astfel până la noi. Noi suntem slujitorii Săi. El ne-a cumpărat, a plătit răscumpărarea noastră cu sângele Său ca să-și asigure o slujire de bunăvoie din partea noastră. ... Tot ce ne cere ... este să folosim talanții pe care ni i-a dat. Dacă tu crezi că Dumnezeu ți-a încredințat cinci talanți, fii sigur că El nu-ți va cere cât ai fi putut face cu zece. În Numele lui Isus din Nazaret, te rog stăruitor să privești în sus! Tronul Său este înconjurat de curcubeul făgăduinței. – *The Upward Look*, p. 343.

25 februarie – 3 martie

Atenție la lăcomie!

Sabat după-amiază, 25 februarie

Întreaga inimă trebuie să Îi fie predată lui Dumnezeu; altfel, schimbarea prin care suntem remodelați după asemănarea Lui nu se va putea produce niciodată în noi. Prin natura noastră, noi, oamenii, suntem înstrăinați de Dumnezeu. Spiritul Sfânt descrie condiția noastră în următoarele cuvinte: „morți în greșelile și în păcatele noastre”. „Tot capul este bolnav și toată inima suferă de moarte. Din tălpi până-n creștet, nimic nu-i sănătos, ci numai răni, vânătăi și carne vie, nestoarse, nelegate și nealinate cu untdelemn.” Oamenii, deci și noi, sunt strâns legați în cursa lui Satana, „de care au fost prinși ca să-i facă voia” (Efeseni 2:1; Isaia 1:5-6; 2 Timotei 2:26). Dumnezeu dorește să ne vindece și să ne elibereze, dar, întrucât aceasta cere o transformare completă, o reînnoire a întregii noastre naturi, este necesar să ne predăm cu totul lui Dumnezeu.

Lupta împotriva sinelui este cea mai mare și cea mai grea din câte s-au dus vreodată. Predarea sinelui și aducerea acestuia fără rezerve în armonie cu voința lui Dumnezeu, implică luptă, deoarece, înainte de a fi readus la sfințenie, sufletul trebuie să I se supună lui Dumnezeu. ...

... Tatăl ceresc ne pune înaintea apogeul fericirii, la care vrea să ne conducă prin harul Său. El ne invită să ne oferim cu totul Lui, pentru ca astfel să poată împlini voința Sa în noi. Partea care ne rămâne este alegerea, dacă vrem sau nu să fim eliberați din robia păcatului, pentru a făcuți părtași glorioasei libertăți a fiilor lui Dumnezeu. – *Calea către Hriustos*, p. 43

Dumnezeu să fie singurul de care să depinzi cu totul! Când lucrurile stau altfel, este timpul să te oprești. Oprește-te chiar acolo unde te afli și schimbă ordinea lucrurilor! Cu sinceritate și cu sufletul flămând strigă la Dumnezeu! Luptă-te cu forțele Cerului până când vei fi biruitor! Așază întreaga ta ființă – corp, suflet și spirit – în mâinile Domnului și hotărăște-te să fii instrumentul Său consacrat și plin de iubire, însuflețit de

voința Sa, controlat de mintea Sa și umplut de Duhul Sfânt. ... Atunci vei vedea în mod clar lucrurile cerești.

Dacă vom permite minții noastre să se ocupe mai mult de Domnul Hristos și de lumea cerului, vom găsi un stimul puternic și un sprijin în luptele Domnului. Mândria și iubirea de lume își vor pierde puterea când contemplăm slava acelei lumi mai bune, care va fi în curând căminul nostru. Pe lângă farmecul Domnului Hristos, toate atracțiile lumești vor părea neînsemnate. – *Fii și fice ale lui Dumnezeu*, p. 105 (8 aprilie)

Generozitatea constantă, manifestată prin renunțare la sine, este remediul oferit de Dumnezeu împotriva păcatelor distrugătoare ale egoismului și lăcomiei. Dumnezeu a stabilit dăruirea sistematică pentru a-și susține lucrarea și pentru a alina nevoile celor suferinzi și ale celor săraci. El a plănuit ca dăruirea să devină un obicei, astfel încât să poată contracara păcatul periculos și înșelător al lăcomiei. Dăruirea continuă slăbește lăcomia până când o anihilează cu totul. În ordinea lui Dumnezeu, dăruirea sistematică are menirea de a smulge bogățiile de la cei lacomi la fel de repede cum aceștia le-au câștigat și de a-I le consacra Domnului, căruia îi aparțin. ... Practicarea constantă a planului lui Dumnezeu de dăruire sistematică slăbește lăcomia și întărește generozitatea. Dacă bogățiile cresc, oamenii, chiar și cei care declară că sunt evlavioși, își leagă inima de ele și, cu cât au mai mult, cu atât oferă mai puțin pentru vistieria Domnului. Astfel, bogățiile îi fac pe oameni egoiști, acumularea lor hrănește lăcomia, și aceste rele sunt întărite prin practicare. Dumnezeu cunoaște pericolul în care ne aflăm și ne-a înconjurat cu posibilități și resurse pentru a ne feri să ajungem la ruină. – *Mărturii*, vol. 3, p. 548

Duminică, 26 februarie

Păcatul strămoșesc suprem?

Atâta vreme cât toate ființele create au recunoscut ascultarea iubirii, în tot universul lui Dumnezeu a existat o desăvârșită armonie. Era bucuria oștilor cerești să aducă la îndeplinire planurile Creatorului lor. Ele își găseau plăcerea în reflectarea slavei Sale și în a-I aduce laudă. Și, în timp ce iubirea față de Dumnezeu era supremă, iubirea unuia față de celălalt era plină de încredere și neegoistă. Nu exista nicio notă discordantă care să tulbure armonia cerească. Dar, în această fericită atmosferă s-a produs o schimbare. ...

Puțin câte puțin, Lucifer a început să se hrănească cu dorința înălțării de sine. Scriptura ne spune: „Ți s-a îngâmflat inima din pricina frumuseții

tale, ți-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta” (Ezechiel 28:17). „Tu ziceai în inima ta ... îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu ... voi fi ca Cel Preaînalt” (Isaia 14:13-14). Deși toată slava lui era de la Dumnezeu, acest înger puternic a ajuns s-o considere ca fiind a sa. Nemulțumit cu poziția pe care o avea, deși era onorat mai presus de oștile cerești, el s-a aventurat să poftască închinarea cuvenită numai Creatorului. În loc de a căuta să facă din Dumnezeu obiectul suprem al sentimentelor și ascultării tuturor ființelor create, strădania sa era aceea de a-și asigura pentru el slujirea și credincioșia lor. Și, poftind slava cu care Tatăl cel veșnic L-a investit pe Fiul Său, acest prinț al îngerilor aspira la puterea care constituia în exclusivitate una dintre prerogativele lui Hristos. – *Patriarhi și profeți*, p. 35

Mulți dintre cei care pretind a crede în Dumnezeu Îl tăgăduiesc prin faptele lor. Închinarea la bani, la case și terenuri ne indică faptul că ei sunt idolatri și apostatați. Orice fel de egoism este lăcomie și, prin urmare, idolatrie. Mulți dintre cei care au numele înscris în registrul bisericii, în calitate de credincioși în Dumnezeu și în Biblie, se închină lucrurilor pe care Domnul li le-a încredințat ca să facă milostenie. Poate că nu se închină efectiv înaintea comorii lor pământești, dar ea este idolul lor. Ei se închină lui Mamona. Le aduc lucrurilor de pe acest pământ elogiul care Îi aparține Creatorului. Cel ce vede și știe toate lucrurile consemnează falsitatea declarațiilor lor de credință.

Dumnezeu este exclus din templul sufletului creștinului lumesc pentru ca metodele lumești să poată avea suficient loc. Banii sunt dumnezeul unui astfel de creștin. Însă banii sunt ai lui Iehova, iar cel căruia i-au fost încredințați refuză să îi dăruiască prin acte de binefacere. Dacă i-ar folosi respectând planul lui Dumnezeu, tămâia faptelor lui bune s-ar înălța la cer și s-ar auzi mii de imnuri de laudă și de recunoștință din partea sufletelor convertite. – *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, p. 223

Adevărata religie aduce pace, fericire și mulțumire. Evlavia este benefică atât pentru viața aceasta, cât și pentru viața viitoare.

Neliniștea și nemulțumirea care duc la iritare și obiecțiuni sunt ceva păcătos. Însă nemulțumirea simțită față de sine, care îndeamnă la eforturi mai mari pentru progrese ale minții și pentru un câmp mai larg în care omul să fie de folos este vrednică de laudă. Această nemulțumire nu duce la descurajare, ci la câștigarea de forțe noi pentru a fi cât mai folositor în domenii cât mai largi. Fii întotdeauna echilibrat prin principii

religioase ferme și o conștiință sensibilă, având mereu înaintea ochilor temerea de Dumnezeu și vei prospera devenind tot mai pregătit pentru o viață cu folos. – *Our High Calling*, p. 242

Luni, 27 februarie

Un lucru blestemat în tabără

Pentru ca vinovăția lui să fie pe deplin demonstrată, să nu se lase loc pentru acuzația că ar fi fost condamnat pe nedrept, Iosua i-a cerut lui Acan să spună adevărul sub jurământ. Nenorocitul și-a mărturisit complet vinovăția: „Este adevărat că am păcătuit împotriva Domnului, Dumnezeului lui Israel. ... Am văzut în pradă o manta frumoasă de Șinear, două sute de sicli de argint și o placă de aur în greutate de cincizeci de sicli; le-am poftit și le-am luat; iată, sunt ascunse în pământ în mijlocul cortului meu.” ...

Între milioanele lui Israel s-a găsit un singur bărbat care s-a încumetat să calce porunca lui Dumnezeu în ceasul solemn al biruinței și al judecății. La vederea acelei haine babiloniene scumpe, lăcomia lui Acan s-a trezit; chiar în clipa când era față în față cu moartea, el o numea „o manta frumoasă de Șinear”. Un păcat a adus altul și Acan și-a mai însușit și aurul și argintul consacrate tezaurului Domnului – Îl jefuise pe Dumnezeu de primele roade ale pământului Canaanului. – *Patriarhi și profeți*, p. 495-496

Acela care privește la lucrurile pământești ca la cele mai importante bunuri, care își cheltuiește viața într-un efort de a câștiga bogății lumești, face într-adevăr o investiție jalnică. El va vedea prea târziu cum lucrurile în care și-a pus încrederea se fac praf. Bogățiile veșnice pot fi obținute numai prin tăgăduire de sine, prin sacrificarea bogățiilor lumești. Creștinul intră în Împărăția lui Dumnezeu prin multe necazuri. El trebuie să lupte continuu lupta cea bună, să nu lase armele jos până când Hristos nu îi va spune să se odihnească. Numai predându-I totul lui Hristos își poate asigura o moștenire care să dureze întreaga veșnicie. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 152 (23 mai)

Mii de oameni fac aceeași greșeală pe care au făcut-o fariseii pe care Hristos i-a muștrat la masa lui Matei. Decât să renunțe la vreo idee cultivată cu plăcere sau să părăsească vreun idol al părerilor proprii, mulți refuză adevărul care coboară de la Tatăl luminii. Ei se încred în propria persoană, se bazează pe înțelepciunea lor și nu-și dau seama de sărăcia

lor spirituală. Ei stăruie să fie salvați printr-un mijloc care să le dea ocazia să facă vreo lucrare însemnată. Când văd că nu este posibil să amestece eul în lucrare, ei renunță la mântuirea oferită.

O religie a formelor nu poate niciodată să conducă sufletele la Hristos, pentru că este o religie lipsită de iubire, lipsită de Hristos. Postul și rugăciunea care vin dintr-un spirit doritor de a se îndreptăți sunt o urăciune înaintea lui Dumnezeu. Adunarea solemnă pentru rugăciune, șirul ceremoniilor religioase, umilința exterioară, sacrificiile impunătoare arată că acela care face astfel de lucruri consideră că este neprihănit și că are drept la cer, dar totul este o amăgire. Faptele noastre nu pot să plătească niciodată mântuirea. ...

... Omul trebuie să fie golit de eul lui înainte de a putea fi, în înțeleșul deplin al cuvântului, un credincios în Isus. Când s-a renunțat la eu, Domnul poate face din om o făptură nouă. Vase noi pot să cuprindă vin nou. Iubirea lui Hristos îl va însufleși pe credincios cu o viață nouă. În acela care privește la Începătorul și Desăvârșitorul credinței noastre, se va manifesta caracterul lui Hristos. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 280

Marți, 28 februarie

Inima lui Iuda

Iuda avea trăsături de caracter valoroase, dar avea și câteva trăsături care ar fi trebuit eliminate înainte de a putea fi mântuit. El trebuia să se nască din nou, nu dintr-o sămânță pieritoare, ci dintr-una nepieritoare. Principala lui tendință negativă, pe care o moștenise și apoi o cultivase, era lăcomia. Prin practicare, ea a devenit un obicei care și-a pus amprenta asupra tuturor acțiunilor lui. ...

... I s-au pus la dispoziție toate ocaziile de a-L primi pe Hristos ca Mântuitor personal, dar a refuzat darul. Nu a vrut să-și predea calea și voința lui Hristos. Nu a practicat ceea ce se opunea înclinațiilor lui. Prin urmare, spiritul puternic al avariției nu a fost corectat. În vreme ce, formal, a continuat să se numere printre ucenici și se afla în prezența lui Hristos, Iuda își însușea mijloacele care aparțineau vistieriei Domnului.

Iuda ar fi putut să profite de aceste lecții dacă ar fi avut dorința de a-și păstra sufletul curat, însă dorința lui de înavuțire l-a biruit, iar iubirea de bani a devenit puterea dominantă. Prin îngăduire, această trăsătură de caracter a ajuns să se dezvolte și să prindă o rădăcină atât de adâncă, încât a alungat din inima lui sămânța bună a adevărului. – *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, p. 219-220

Acești bani puțini erau pentru Iuda o continuă ispită și, din timp în timp, când făcea vreun mic serviciu pentru Hristos sau dedica puțin din timpul lui vreunui scop religios, el se plătea singur din fondul acela sărac, strâns pentru a ajuta la răspândirea luminii Evangheliei. În cele din urmă, a devenit atât de avar, încât a deplâns cu amărăciune faptul că mirul vărsat pe capul lui Isus era prea scump. El s-a gândit atât de mult la lucrul acesta și l-a întors pe toate părțile în mintea lui, încât a calculat și banii care ar fi ajuns în mâna lui, dacă mirul acela ar fi fost vândut. Egoismul lui a crescut atât de mult, încât a ajuns să considere că rezerva lor de bani suferea o mare pierdere prin faptul că nu primise contravaloarea mirului. În cele din urmă, el s-a plâns în mod deschis pentru risipa acestui dar extravagant oferit lui Hristos. Mântuitorul l-a muștrat pentru lăcomia lui. Aceasta a crescut în inima lui Iuda până când, pentru o mică sumă de bani, a fost de acord să-L trădeze pe Domnul lui. Printre păzitorii Sabatului vor exista întotdeauna unii care nu sunt mai cinștiți în inima lor decât era Iuda... – *Mărturii*, vol. 4, p. 42

Dacă ne apropiem de Dumnezeu ne vom apropia mai mult și unii de alții. Nu ne putem apropia de aceeași cruce dacă nu există unitate în spirit. Hristos S-a rugat ca ucenicii Săi să fie una așa cum El și Tatăl sunt una. Noi trebuie să căutăm să fim una în spirit și înțelegere. Trebuie să căutăm să fim una pentru ca Dumnezeu să fie glorificat în noi așa cum a fost glorificat în Fiul și Dumnezeu ne va iubi așa cum Îl iubește pe Fiul Său.

Dumnezeu te iubește. El nu vrea să te atragă aproape de El ca să-ți facă rău, o, nu! Ci vrea să te mângâie, să reverse asupra ta un untdelemn de bucurie, să îți vindece rănilor făcute de păcat, să-ți lege vânățiile pe care ți le-a făcut Satana. El vrea să-ți dea o haină de laudă în locul unui duh mâhnit. – *That I May Know Him*, p. 246

Miercuri, 1 martie

Anania și Safira

Dumnezeu urăște fățărnicia și falsitatea. Anania și Safira s-au folosit de hoție în purtarea lor cu Dumnezeu; ei L-au mințit pe Duhul Sfânt și, pentru păcatul lor, au primit o pedeapsă imediată și groaznică. Când Anania a venit cu darul său, Petru i-a zis: „Anania, pentru ce ți-a umplut Satana inima ca să minți pe Duhul Sfânt și să ascunzi o parte din prețul moșioarei? Dacă n-o vindeai, nu rămânea ea a ta? Și, după ce ai vândut-o, nu puteai să faci ce vrei cu prețul ei? Cum s-a putut naște un astfel de gând în inima ta? N-ai mințit pe oameni, ci pe Dumnezeu.”

„Anania, când a auzit cuvintele acestea, a căzut jos și și-a dat sufletul. O mare frică a apucat pe toți cei ce ascultau aceste lucruri.” ...

Înțelepciunea infinită a văzut că această manifestare însemnată a mâniei lui Dumnezeu era necesară pentru a păzi tânăra biserică ca să nu ajungă să slăbească efectul principiilor morale. Numărul membrilor ei creștea foarte repede. Biserica ar fi fost în primejdie dacă, prin creșterea rapidă a numărului celor convertiți, ar fi fost adăugați bisericii bărbați și femei care, în timp ce mărturiseau că Îi slujesc lui Dumnezeu, se închinău lui Mamona. Pedepsa aceasta dă mărturie despre faptul că oamenii nu-L pot înșela pe Dumnezeu, că El dă la iveală păcatul ascuns al inimii și că nu Se lasă batjocorit. Ea avea ca scop să avertizeze biserica, să-i facă pe credincioși să se ferească de înșelăciune și fățarnicie și să ia seama să nu-L jefuiască pe Dumnezeu. – *Faptele apostolilor*, p. 72-73

Sunt unii care se fac vinovați de același păcat ca Anania și Safira, gândind că, dacă rețin o parte din ceea ce cere Dumnezeu prin sistemul zecimii, frații nu vor afla niciodată. Așa a gândit și vinovatul cuplu al cărui exemplu ne este dat ca avertizare. În acest caz, Dumnezeu ne dovedește că El este Cel care cercetează inima. Motivele și scopurile omului nu pot fi ascunse de El. Domnul le-a lăsat creștinilor din toate veacurile o avertizare perpetuă de a se feri de păcatul către care inima omului este mereu înclinată.

Chiar dacă acum nu mai vedem semne vizibile ale dezaprobării lui Dumnezeu față de repetarea păcatului lui Anania și al Safirei, totuși acesta este la fel de odios în ochii lui Dumnezeu, iar cel care îl comite va fi la fel de sigur pedepsit în ziua judecății, dar mulți vor simți blestemul lui Dumnezeu chiar în această viață. Când se ia un angajament față de lucrare, este un jurământ făcut față de Dumnezeu și trebuie respectat cu sfințenie. În ochii lui Dumnezeu, a-ți însuși spre proprie folosință ceea ce a fost consacrat odată înaintării sfintei Sale lucrări nu este cu nimic mai puțin decât a comite un sacrilegiu. – *Mărturii*, vol. 4, p. 469

Sacrificiul de sine este esența învățăturii lui Hristos. Deseori credincioșilor li se impune acest lucru pe un ton aparent poruncitor, întrucât nu există un alt mod de a-i salva pe oameni decât acela de a-i desprinde de viața lor egoistă. În viața Sa pe pământ, Hristos a arătat ce înseamnă cu adevărat puterea Evangheliei. ... Fiecărui om care va suferi împreună cu El, opunându-se păcatului, lucrând pentru cauza Sa, renunțând la sine pentru binele altora, El îi promite că va avea parte de răsplata veșnică a

celor neprihăniți. Prin manifestarea spiritului care a caracterizat viața Sa, trebuie să devenim părtași naturii Sale. Asumându-ne viața Sa de sacrificiu pentru alții, vom primi în viața viitoare „o greutate veșnică de slavă”. – „A Work of Preparation”, *Review and Herald*, September 28, 1911

Joi, 2 martie

Învingerea lăcomiei

Păcatul de moarte care a dus la nimicirea lui Acan își avea rădăcina în lăcomie, unul dintre păcatele cele mai obișnuite și privite cu cea mai mare ușurătate. În timp ce alte păcate sunt dezvăluite și pedepsite, foarte rar călcarea poruncii a zece atrage o muștrare și aceea ușoară! Urâciunea păcatului acestuia și urmările lui îngrozitoare sunt lecții extrase din istoria lui Acan.

Lăcomia este un rău care crește treptat. Acan cultivase pornirea spre lăcomie până când aceasta ajunsese un obicei care-l prinsese în lanțuri aproape cu neputință de sfărâmat. În timp ce hrănea răul acesta, ar fi putut cel puțin să fie umplut de groază la gândul că ar putea aduce nenorocire asupra întregului Israel, dar puterile conștiinței lui fuseseră amorțite prin păcat și, când ispita a venit, el i-a căzut ușor pradă.

Oare nu se săvârșesc și astăzi păcate asemănătoare față de avertismente tot atât de solemne și precise? Și nouă ni se interzice, la fel de hotărât, să ne lăsăm pradă lăcomiei, așa după cum nu i se dăduse voie lui Acan să-și însușească ceva din prada Ierihonului. Dumnezeu consideră lăcomia ca fiind la fel ca vrăjitoria. Ni se dă avertismentul: „Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona” (Coloseni 3:5; Matei 6:24). „Vedeți și păziți-vă de orice fel de lăcomie” (Luca 12:15). „Nici să nu fie pomenită între voi” (Efeseni 5:3). Avem în fața noastră soarta grozavă a lui Acan, Iuda, Anania și Safira. Cu mult mai înainte, avem exemplul lui Lucifer, acel „luceafăr strălucitor, fiu al zorilor” care, râvnind după o stare mai înaltă, a pierdut pentru totdeauna mărirea și fericirea cerului. Și, în ciuda tuturor acestor avertismente, pretutindeni domnește lăcomia. – *Patriarhi și profeți*, p. 496

Dumnezeu S-a îngrijit ca noi să nu fim ispitiți peste puterile noastre și, pentru fiecare ispită, El va pregăti un mijloc de scăpare. Dacă trăim cu totul pentru Dumnezeu, nu vom îngădui minții să zăbovească asupra unor închipuiri egoiste.

Dacă există vreo cale prin care Satana poate avea acces la minte, el își va semăna acolo buruienile sale și le va face să crească până când acestea

vor produce o recoltă bogată. În niciun caz Satana nu poate obține stăpânire asupra gândurilor, cuvintelor și acțiunilor noastre, decât dacă noi, în mod voit, deschidem ușa și îl invităm să intre. Atunci el va intra și, îndepărtând sămânța cea bună semănată în inimă, va face ca adevărul să nu aibă niciun efect.

Toți aceia care poartă Numele lui Hristos trebuie să vegheze, să se roage și să păzească bine căile de acces către suflet, deoarece Satana este la lucru pentru a pângări și distruge, dacă i se dă cea mai mică șansă. – *Căminul adventist*, 402

(1 Corinteni 10:12,13). Cuvintele acestea sunt date pentru oameni care, fiind în contact cu lumea, sunt supuși ispitelor și influențelor care înșală și amăgesc. Cât timp au gândul ațintit la Acela care este soarele și scutul lor, negura și întunericul care îi înconjoară nu vor lăsa nicio pată sau mânjitură pe hainele lor. Ei vor umbla cu Hristos. Ei se vor ruga, vor crede și vor lucra pentru a salva sufletele care sunt gata să piară. Ei încearcă să rupă legăturile pe care Satana le-a strâns în jurul lor și nu vor fi dați de rușine dacă, prin credință, Îl vor lua pe Hristos ca tovarăș de drum. Marele înșelător va pune continuu înaintea lor ispite și înșelătorii ca să distrugă lucrarea agentului omenesc, dar, dacă el se încrede în Dumnezeu, dacă este blând și smerit cu inima, rămânând pe calea Domnului, Cerul se va bucura, pentru că el va câștiga biruința. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 7, p. 960

Vineri, 3 martie

Studiu suplimentar

Asemenea lui Hristos, „Hristos, un exemplu desăvârșit pentru toți”, p. 37 (23 ianuarie).

Să oferim înapoi!

Sabat după-amiază, 4 martie

David s-a întristat mult când a văzut că unii, care cândva păreau că au înaintea lor temerea de Dumnezeu, acum, la bătrânețe, păreau părăsiți de Dumnezeu și se expuneau singuri batjocurii și reproșurilor dușmanilor Lui. ...

David a fost profund impresionat. Era întristat. Privea înainte, la timpul când el însuși avea să fie bătrân, și se temea că Dumnezeu avea să-l părăsească și că și el avea să fie la fel de nefericit ca alți bătrâni a căror viață o observase, că avea să fie lăsat de ocară în fața vrăjmașilor Domnului. Cu această povară pe suflet, el se roagă stăruitor [se citează Psalmii 71:9,17,19]. David simțea nevoia să fie păzit de relele care însoțesc vârsta bătrâneții. ...

Dacă [persoanele în vârstă] ar proceda așa cum le cere Dumnezeu, zilele lor de pe urmă ar putea fi cele mai bune și mai fericite. Cei care au copii în a căror cinste și chibzuință au motive să aibă încredere ar trebui să-i lase pe aceștia să se ocupe de fericirea lor. Dacă nu fac acest lucru, Satana va profita de declinul puterilor lor mintale și se va ocupa el de ei. Ei ar trebui să lase deoparte grijele și poverile și să-și petreacă timpul în modul cel mai fericit cu putință, adunând comori pentru cer. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 3, p. 1148

Sunt pe pământ oameni care au depășit vârsta de nouăzeci de ani. Rezultatul natural al înaintării în vârstă se vede în slăbiciunea lor. Dar ei cred în Dumnezeu, iar El îi iubește. Sigiliul lui Dumnezeu este asupra lor și ei vor fi printre cei despre care Domnul a zis: „Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul.” Ei pot spune împreună cu Pavel: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii pe care mi-o va da, în «ziua aceea», Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor

ce vor fi iubit venirea Lui.” Sunt mulți ai căror peri albi Îl onorează pe Dumnezeu pentru că ei au luptat lupta cea bună și au păzit credința. – *Letter 207*, 1899

Ce dimineată plină de slavă va fi dimineata învierii! Ce scenă minunată se va desfășura când Hristos va veni pentru a fi admirat de aceia care cred! Toți cei care au fost părtași cu Hristos la umilința și suferințele Sale vor fi părtași cu El la slava Sa. Prin învierea lui Hristos, fiecare sfânt credincios care adoarme în Isus va ieși triumfător din închisoarea mormântului. Sfinții cei înviați vor proclama: „Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?” (1 Corinteni 15:55).

Isus Hristos a triumfat asupra morții și a rupt lanțurile mormântului, iar toți cei ce dorm în mormânt se vor împărtăși de biruința Sa. Ei vor ieși din morminte așa cum a ieșit Biruitorul. – *Solii alese*, cartea 2, p. 271-272

Duminică, 5 martie

Bogatul neînțelept

Avertizarea solemnă adresată bogatului neînțelept ar trebui să fie suficientă pentru toți oamenii care trăiesc la încheierea timpului. Domnul ne-a dat lecție după lecție pentru ca fiecare să se lase de egoism și să stabilească relații strânse de prietenie și frățietate. El Și-a dorit ca inimile credincioșilor să fie strâns unite prin legături puternice de simpatie, ca să poată fi una în El. Ei trebuie să se bucure împreună în nădejdea slavei lui Dumnezeu, așteptând viața veșnică prin meritele lui Hristos. Dacă Hristos locuiește în inimă, iubirea Lui se va răspândi asupra altora prin cei ce o au și va lega inimă cu inimă. ...

... Isus ne dă Duhul Sfânt în măsură bogată pentru situații de urgență, pentru a ne ajuta în slăbiciunile noastre, pentru a ne încuraja, pentru a ne lumina mintea și a ne purifica și înnobila inima. Hristos devine pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare. – *Asemenea lui Hristos*, p. 130 (30 martie)

Țintele acestui om [bogatul neînțelept] nu erau mai înalte decât ale animalelor pieritoare. El trăia ca și când nu ar fi existat nici Dumnezeu, nici cer și nici viață viitoare, ca și când tot ce avea îi aparținea lui și nu datora nimic nimănui, nici lui Dumnezeu și nici oamenilor. Psalmistul îl descria pe acest bogat, spunând: „Nebunul zice în inima lui: «Nu este Dumnezeu»” (Psalmii 14:1).

Acest om trăia și plănuia pentru sine. El vedea că viitorul îi este asigurat cu îmbelșugare și că nu-i rămâne nimic de făcut decât să depoziteze

roadele muncii sale și să se bucure de ele. El se considera favorizat mai presus de alți oameni și își asuma meritele pentru administrarea lui înțeleaptă. El era onorat de concetățenii lui ca fiind un om cu judecată sănătoasă și un cetățean prosper. Pentru că „oamenii te vor lăuda când îți faci bine ție însuși” (Psalmii 49:18, KJV). Dar „înțelepciunea lumii acesteia este o nebunie înaintea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 3:19). În timp ce bogatul privea în viitor, la anii de desfătare, Domnul avea planuri cu totul diferite. ...

Bogatul nu își asigurase acel unic lucru care ar fi putut avea valoare pentru el. Trăind pentru sine, el respinsese iubirea divină care s-ar fi manifestat plină de milă față semenii lui. În felul acesta, respinsese însăși viața. Pentru că Dumnezeu este iubire, iar iubirea este viață. Acest om a ales mai degrabă lucrurile pământești decât lucrurile spirituale și trebuia să moară odată cu cele pământești. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 257-258

Dacă oamenii și-ar face datoria ca administratori credincioși ai bunurilor Domnului lor, nu ar fi nimeni care să strige după pâine, nimeni care să sufere de lipsuri, nimeni lipsit de îmbrăcămintă sau de cele necesare. Necedincioșia oamenilor face să existe această stare de suferință în care este cufundată lumea. Dacă aceia pe care Dumnezeu i-a făcut administratori ar folosi bunurile Sale în mod potrivit, pentru scopul pentru care li le-a dat, această suferință nu ar exista. Dumnezeu îi încercă pe oameni dându-le din abundență lucruri bune, așa cum l-a pus la încercare și pe omul din parabolă. Dacă ne dovedim necredincioși în folosirea bogățiilor nedrepte, cine ne va încredința adevăratele bogății? Cei care au trecut testul pe pământ, care au fost găsiți credincioși, care au ascultat cuvintele Domnului și au fost milostivi, folosindu-și mijloacele pentru înaintarea Împărăției Sale vor auzi de pe buzele Stăpânului: „Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri.” – „Parable of the Rich Man”, *Review and Herald*, June 26 1894

Luni, 6 martie

Nu poți lua nimic cu tine

Cartea Eclesiastul a fost scrisă de Solomon la bătrânețe, după ce se convinsese pe deplin că toate plăcerile pe care le poate oferi acest pământ sunt goale de conținut și nesatisfăcătoare. El arată aici cât de neîn stare este deșertăciunea acestei lumi să satisfacă nevoile sufletului. Și, în concluzie, el spune că este înțelept să ne bucurăm cu recunoștință de darurile

pe care ni le dă Dumnezeu și să facem ce este bine, pentru că toate faptele noastre vor fi aduse la judecată.

Autobiografia lui Solomon este ca o jelanie. El ne redă căutarea sa după fericire. S-a angajat în demersuri intelectuale, și-a satisfăcut dorința după plăceri, a făcut multe feluri de comerț. A fost înconjurat de splendoarea vieții de la curte. Tot ce putea să dorească inima sa senzuală era acolo, la porunca lui, însă, cu toate acestea, el își rezumă experiența în acest trist raport [se citează Eclesiastul 1:14 – 2:11]. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 3, p. 1164-1165

[F]iecare respirație și fiecare pulsație a inimii sunt o dovadă a grijii Aceluia în care „avem viața, mișcarea și ființa” (Faptele 17:28). Faptul că an de an pământul produce bunătățile lui și își continuă mișcarea în jurul soarelui nu se datorează unei puteri proprii. Mâna lui Dumnezeu este aceea care conduce planetele și le păstrează în poziția lor, în mersul lor ordonat prin spațiile siderale. El „a făcut să meargă după număr, în șir, oștirea lor. El le cheamă pe toate pe nume; așa de mari sunt puterea și tăria Lui, că una nu lipsește” (Isaia 40:26). Prin puterea Lui se dezvoltă vegetația, apar frunzele și înfloresc florile. El „face să răsară iarba pe munți” (Psalmii 147:8) și prin El văile sunt făcute să rodească. „Toate fiarele pădurilor ... își cer hrana de la Dumnezeu” și fiecare ființă vie, de la insecta cea mai mică și până la om, toate sunt zilnic dependente de grija Sa providențială.

În cuvinte deosebit de frumoase, psalmistul spune: „Toate... Te așteaptă, ca să le dai hrana la vreme. Le-o dai Tu, ele o primesc; Îți deschizi Tu mâna, ele se satură de bunătățile Tale” (Psalmii 104:27,28). Cuvântul Său controlează elementele naturii; El acoperă cerurile cu nori și pregătește ploaia pentru pământ. „El dă zăpada ca lâna, El presară bruma albă ca cenușa” (Psalmii 147:16). „La tunetul Lui, urlă apele în ceruri; El ridică norii de la marginile pământului, dă naștere fulgerelor și ploii și scoate vântul din cămarile Lui” (Ieremia 10:13). – *Patriarhi și profeți*, p. 115

Toți aceia care își vor avea numele scrise în cartea vieții trebuie ca acum, în cele câteva zile ale încercării lor care au mai rămas, să-și smerească sufletele înaintea lui Dumnezeu, regretând păcatele săvârșite și pocăindu-se cu adevărat. Trebuie să aibă loc o profundă și credincioasă cercetare a inimii. Spiritul ușuratic, nutrit de atât de mulți dintre cei care mărturisesc a fi creștini, trebuie părăsit. Îi așteaptă un război teribil pe

toți aceia care vor să supună tendințele rele ce se luptă pentru supremație. Lucrarea de pregătire este o lucrare personală. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 355 (14 decembrie)

Marți, 7 martie

Începe cu nevoile personale

Viața este prea solemnă pentru a fi absorbită de lucruri trecătoare și pământești, de rutina îngrijorărilor și a temerilor pentru lucruri care sunt doar un fir de praf în comparație cu lucrurile de interes veșnic. Totuși Dumnezeu ne-a chemat să-I slujim chiar când suntem prinși în ocupațiile trecătoare ale vieții. Sârguința în acestea este o parte a adevăratei religii tot atât de mult cum este închinarea. Biblia nu încurajează în niciun fel lenea. Lenea este cel mai mare blestem care afectează lumea noastră. Fiecare om care este cu adevărat convertit va fi un lucrător harnic. ...

Fiecare creștin are datoria de a deprinde obiceiul de a fi ordonat, conștiincios și prompt. Nu există nicio scuză pentru o lucrare superficială și insuficientă, indiferent de domeniul în care este făcută. Când cineva este întotdeauna la lucru și lucrarea nu este niciodată realizată, aceasta se datorează faptului că nu-și pune la contribuție mintea și inima. Cel care este încet la lucru și muncește fără spor trebuie să înțeleagă că acestea sunt greșeli care trebuie corectate. El trebuie să-și folosească mintea, plănuiind cum să-și administreze timpul în așa fel, încât să obțină rezultatele cele mai bune. Cu tact și aplicând o metodă corespunzătoare, unii vor realiza în cinci ore la fel de mult cât alții în zece ore. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 343-344

Iubirea lui Isus va fi observată și se va face simțită. Ea nu poate fi ascunsă. Ea exercită o putere care face minuni. Îl face curajos pe cel timid, harnic pe cel leneș și înțelept pe cel neștiutor. Ea transformă vorbirea greoaie în vorbire elocventă și trezește intelectul amorțit la o nouă viață și vigoare. Celui deznădăjduit îi dă speranță, iar celui întristat, bucurie. Iubirea pentru Isus îl face pe cel care o are să accepte răspunderi pentru El și să le poarte prin puterea Sa. Iubirea Lui nu va fi pusă în încurcătură de nenorocire, nici întoarsă de la îndeplinirea datoriei prin batjocuri. ...

Dumnezeu ține seamă mai degrabă de cât de multă iubire punem în lucrarea noastră decât de mărimea lucrului realizat. Inima firească nu poate genera această iubire. Această plantă de origine cerească înflorește numai atunci când Isus este Domnul suprem. Viața în care există iubire, are putere și adevăr. Iubirea face bine și numai bine. Cei care au iubire

poartă rodul sfințeniei și vor avea la sfârșit viața veșnică. – *That I May Know Him*, p. 167

Lucrarea publică a lui David era pe sfârșite. Știa că avea să moară în curând și nu a lăsat să rămână în urma sa nicio confuzie cu privire la treburile împărăției, ca inima fiului său să fie în încurcătură, ci, în vremea când avea încă suficientă putere fizică și mintală, a făcut ordine în treburile împărăției până în cele mai mici amănunte, fără să uite să-l avertizeze pe Solomon cu privire la cazul lui Șimei. Știa că acesta ar fi putut produce tulburare în împărăție. Era un om periculos, violent, iar temperamentul lui era ținut în frâu numai prin frică. În momentul în care ar fi îndrăznit, ar fi produs o răscoală sau, dacă s-ar fi ivit o ocazie favorabilă, nu ar fi ezitat să îi ia viața lui Solomon.

Punând totul în ordine, David dă un bun exemplu pentru cei care sunt înaintați în vârstă, ca ei să-și aranjeze totul când sunt în stare să facă acest lucru, pentru ca, atunci când se va apropia moartea, să nu mai existe nimic de natură pământească în stare să le abată atenția de la Dumnezeu. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 2, pp. 1024-1025

Miercuri, 8 martie

Binefacere de pe patul de moarte

„Să ... își pună nădejdea în Dumnezeu, care ne dă toate lucrurile din belșug ca să ne bucurăm de ele” (1 Timotei 6:17).

Am fi cu mult mai fericiți și mai de folos dacă viața de familie și relațiile cu oamenii ar fi guvernate de principiile religiei creștine și ilustrate de smerenia și de simplitatea lui Hristos. ... Oaspeții să vadă că încercăm să răspândim fericirea în jurul nostru prin voioșia, compasiunea și dragostea noastră.

... De aceea, să ne punem în rânduială inima și casa, să îi învățăm pe copiii noștri că frica de Dumnezeu este începutul înțelepciunii și, printr-o viață plăcută, fericită și bine ordonată, să ne exprimăm recunoștința și iubirea față de Acela „care ne dă toate lucrurile din belșug ca să ne bucurăm de ele”. Dar, mai presus de toate, să ne ancorăm gândurile și sentimentele inimii de scumpul nostru Salvator care a suferit pedeapsa pentru omul vinovat și astfel a deschis cerul pentru noi. – *Asemenea lui Hristos*, p. 183 (18 iunie)

Se spun multe cu privire la datoria noastră față de cei săraci neglijați; nu ar trebui acordată ceva mai multă atenție bogaților neglijați? Mulți

privesc această clasă ca fiind compusă din oameni fără speranță și fac puțin pentru a le deschide ochii acelor care, orbiți și amețiți de strălucirea slavei pământești, au pierdut veșnicia din calculele lor. Mii de oameni bogați au coborât în mormânt neavertizați. Dar, oricât de indiferenți ar părea, mulți dintre cei bogați au sufletele împovărate. „Cine iubește argintul nu se satură niciodată de argint și cine iubește bogăția multă nu trage folos din ea” (Eclesiastul 5:10). Cel care îi spune auru-lui curat „tu ești nădejdea mea” s-a „lepădat de Dumnezeu cel de sus” (Iov 31:24,28).

...Bogățiile și onorurile lumești nu pot satisface sufletul. Mulți dintre cei bogați tânjesc după o garanție divină, o nădejde spirituală. Mulți tânjesc după ceva care să pună capăt monotoniei vieților lor fără rost. Mulți simt în viața lor oficială nevoia unui „ceva” pe care nu-l au. Puțini dintre aceștia merg la biserică, pentru că simt că nu primesc acolo un ajutor substanțial. Învățătura pe care o aud nu le atinge inima. Să nu le facem oare o chemare personală? – *Divina vindecare*, p. 210

Am văzut că mulți nu dau pentru lucrarea lui Dumnezeu cât timp sunt în viață, liniștindu-și conștiința că vor fi generoși la moartea lor; nu îndrăznesc să-și exercite credința și încrederea în Dumnezeu dăruind ceva cât timp trăiesc. Dar această generozitate de pe patul morții nu este ceea ce cere Hristos de la urmașii Săi; ea nu poate constitui o scuză sau o compensație pentru egoismul din timpul vieții. Cei care țin cu dinții de averea lor până în ultima clipă o dau mai degrabă morții decât cauzei lui Dumnezeu. Tot timpul au loc pierderi. Băncile dau faliment și averea se poate pierde în foarte multe feluri. Mulți își propun să facă ceva, dar amână mereu, iar Satana acționează pentru ca, într-un fel sau altul, banii să nu mai intre în trezorerie. Ei sunt pierduți înainte de a se întoarce la Dumnezeu, iar Satana tresaltă de satisfacție că se întâmplă așa.

Dacă vreți să faceți bine cu banii voștri, faceți acum, ca nu cumva să încapă pe mâna lui Satana, împiedicând astfel lucrarea lui Dumnezeu. De multe ori, când Domnul a deschis o cale pentru ca frații să-și poată investi banii în înaintarea lucrării lui Dumnezeu, agenții lui Satana au venit și au prezentat un proiect sau o afacere prin care, spuneau ei convinși, frații respectivi și-ar fi putut dubla mijloacele. Aceștia au mușcat momeala; și-au investit acolo banii, iar cauza lui Dumnezeu și, adesea, chiar ei înșiși nu au primit niciodată niciun ban. – *Mărturii*, vol. 5, p. 154

Joi, 9 martie

Moștenirea spirituală

Nu ar trebui să lăsați ca darurile voastre caritabile să depindă de clauzele testamentare. Nu puteți calcula nici cu cel mai mic grad de certitudine că lucrarea lui Dumnezeu va putea beneficia vreodată de ele. Satana acționează cu mare pricepere pentru a stârni rudele și este adoptată orice poziție falsă ca să se câștige pentru lume ceea ce a fost dedicat în mod solemn pentru cauza lui Dumnezeu. Întotdeauna este primită o sumă cu mult mai mică decât cea care a fost lăsată prin testament. Satana chiar pune în inimile oamenilor gândul de a protesta împotriva intenției rudelor lor de a face ceea ce doresc în privința donării averii lor. Ei par să considere tot ce Îi este dat Domnului ca o jefuire a rudelor celui decedat.

Dacă vreți ca banii voștri și tot ce nu vă este cu adevărat necesar pentru a vă întreține să meargă în lucrarea lui Dumnezeu, dați-le voi pentru lucrare cât timp sunteți în viață. Unii dintre frați fac așa și se bucură de plăcerea de a fi propriii executori testamentari. Oare lăcomia oamenilor să facă să fie nevoie ca ei să fie privați de viață pentru ca bunurile pe care Dumnezeu li le-a dat cu împrumut să nu devină inutile pentru totdeauna? Niciunul dintre voi să nu atragă asupra sa condamnarea rostită asupra robului necredincios, care a ascuns în pământ banii Domnului lui. – *Mărturii*, vol. 5, p. 155

Prima biserică creștină nu a avut privilegiile și oportunitățile pe care le avem noi. Erau oameni săraci, dar simțeau puterea adevărului. Obiectivul pe care îl aveau înaintea lor era suficient ca să îi determine să investească în el tot. Simțeau că mântuirea sau pierderea lumii depindea de ei. Au dat tot ce aveau și ei înșiși erau gata să meargă sau să vină la porunca Domnului.

Noi declarăm că suntem conduși de aceleași principii, că suntem influențați de același spirit. Dar, în loc să dea totul pentru Hristos, mulți au luat o placă de aur și o manta babiloniană și le-au ascuns în tabără. Dacă prezența unui Acan a fost suficientă ca să slăbească întreaga tabără a lui Israel, oare să fim surprinși de puținul succes pe care îl au eforturile noastre, când există acani în fiecare biserică și aproape fiecare familie și-i are pe ai săi? Să începem fiecare să acționăm pentru a-i stimula și pe alții prin exemplul nostru de dăruire dezinteresată. Lucrarea ar fi putut să înainteze cu o putere mult mai mare dacă toți ar fi făcut tot ce le stătea în putere pentru a alimenta cu fonduri tezaurul lucrării lui Dumnezeu. – *Mărturii*, vol. 5, p. 156-157

Mulți fac o mare greșeală în ceea ce privește lucrurile acestei vieți. Ei economisesc, privându-se pe ei și pe alții de binele de care ar putea beneficia printr-o corectă folosire a mijloacelor pe care li le-a împrumutat Dumnezeu și devin egoiști și avari. Își neglijează interesele spirituale, rămân piperniciți în dezvoltarea lor religioasă, și toate acestea de dragul de a strânge bogății pe care nu le pot folosi. Ei le lasă copiilor lor averea și, în nouă cazuri din zece, aceasta este pentru moștenitori un blestem și mai mare decât a fost pentru ei înșiși. Bazându-se pe averea părinților, de cele mai multe ori copiii nu reușesc să obțină succesul în viața aceasta și, în general, dau greș și în a-și asigura viața viitoare. Cea mai bună moștenire pe care le-o pot lăsa părinții copiilor lor este cunoașterea unei ocupații folositoare și exemplul unei vieți caracterizate de o generozitate dezinteresată. Printr-o astfel de viață, ei le arată adevărata valoare a banilor, care trebuie să fie apreciată doar prin binele pe care îl pot realiza în ușurarea nevoilor altora și în înaintarea cauzei lui Dumnezeu. – *Mărturii*, vol. 3, p. 399

Administrarea banilor în perioade dificile

Sabat după-amiază, 11 martie

Nu este voia lui Dumnezeu ca poporul Său să fie doborât la pământ de griji. Dar Domnul nu ne amăgește. El nu ne spune: „Nu vă temeți, pe calea voastră nu sunt pericole.” El știe că sunt încercări și pericole și ne spune clar acest lucru. El nu intenționează să-i scoată pe copiii Săi dintr-o lume de păcat și rău, dar le arată un adăpost sigur. – *That I May Know Him*, p. 225

Dumnezeu cunoaște nevoile noastre și este pregătit să Se îngrijească de ele. Domnul are un tezaur de provizii pentru copiii Săi și le poate da ce au nevoie în orice situație. Atunci, de ce nu ne încredem în El? El le-a dat copiilor Săi făgăduințe prețioase cu condiția unei ascultări credincioase de învățăturile Sale. Nu este povară pe care El să nu o poată lua, nu este întuneric pe care să nu-l poată risipi, nu este slăbiciune pe care să nu o poată transforma în putere, nu este temere pe care să nu o poată liniști, nici năzuință valoroasă pe care să nu o poată călăuzi și împlini. – *That I May Know Him*, p. 224

Adesea, când ajungem într-o încercare, ne îndoim că Duhul Sfânt ne-a condus până acolo. Dar Duhul L-a condus pe Isus în pustie ca să fie ispitit de Satana. Când ne duce într-o încercare, Dumnezeu are un plan de îndeplinit pentru binele nostru. Isus nu S-a încrezut cu îngâmfare în făgăduințele lui Dumnezeu, mergând fără să fie nevoie în ispită, nici nu S-a lăsat pradă descurajării când a venit ispita asupra Lui. Nici noi să nu facem altfel. „Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre, ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul ca să ieșiți din ea ca s-o puteți răbda.” El zice: „Adu ca jertfă lui Dumnezeu

mulțumiri și împlinește-ți juruințele făcute Celui Preaînalt. Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi” (1 Corinteni 10:13; Psalmii 50:14,15). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 126

Când se ivesc încercări care par inexplicabile, nu ar trebui să îngăduim să ne fie tulburată pacea. Oricât de nedrept am fi tratați, să nu permitem să se nască în inima noastră un spirit pățimaș. Dacă ne îngăduim un spirit de răzbunare, ne facem rău nouă înșine. Ne distrugem încrederea în Dumnezeu și Îl întristăm pe Duhul Sfânt. Alături de noi se află un sol ceresc, un martor care va înălța pentru noi un steag împotriva vrăjmașului. El ne va învălui cu strălucirea razelor Soarelui Neprihănirii. Satana nu poate pătrunde dincolo de ele. El nu poate să treacă de acest scut de lumină sfântă.

Pentru că lumea devine din ce în ce mai nelegiuită, niciunul dintre noi nu trebuie să își închipuie că nu va întâmpina nicio greutate. Dar tocmai aceste greutăți ne conduc în sala de audiențe a Celui Preaînalt. Avem posibilitatea de a căuta sfatul Aceluia care este infinit în înțelepciune.

Domnul ne spune: „Cheamă-Mă în ziua necazului” (Psalmii 50:15). El ne invită să aducem înaintea Lui greutățile și nevoile noastre și dorința noastră după ajutor divin. El ne îndeamnă ca, îndată ce se ivesc dificultățile, să ne rugăm cu sinceritate și stăruință. Prin rugăciunile noastre insistente, noi ne dovedim încrederea puternică în Dumnezeu. Conștiența nevoii noastre ne determină să ne rugăm stăruitor, iar Tatăl nostru ceresc este mișcat de rugăciunile noastre fierbinți. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 171-172

Duminică, 12 martie

Dumnezeu, pe primul loc

Iosafat era un om curajos și viteaz. Timp de ani de zile își întărise armatele și cetățile fortificate. Era bine pregătit să facă față aproape oricărui vrăjmaș. Și totuși, în această criză, el nu și-a pus încrederea în brațul omenesc. Nu prin armate disciplinate și prin cetăți întărite, ci printr-o credință vie în Dumnezeul lui Iuda putea nădăjdui să câștige biruința asupra acestor păgâni, care se făleau cu puterea lor de a-l umili pe Iuda în ochii popoarelor. ...

Cu încredere, Iosafat putea să-I spună Domnului: „Ochii noștri sunt îndreptați spre Tine.” Ani de zile, el învățase poporul să se încreadă în Acela care intervenise deseori în veacurile trecute ca să-i scape pe cei aleși ai Săi de distrugere totală și acum, când regatul era în primejdie,

Iosafat nu stătea singur: „Tot Iuda stătea înaintea Domnului, cu pruncii, nevestele și fiii lor.” În unire, posteau și se rugau. În unire, ei se rugau stăruitor Domnului să-i pună pe vrăjmașii lor în încurcătură pentru ca Numele lui Iehova să fie proslăvit.

Dumnezeu a fost tăria lui Iuda în această criză și El este tăria poporului Său astăzi. Nu trebuie să ne încredem în căpetenii și nici să-i punem pe oameni în locul lui Dumnezeu. Să ne aducem aminte că ființele omenești sunt supuse căderii și greșelii și că Acela care are toată puterea este turnul nostru puternic de scăpare. În orice situație, trebuie să știm că lupta este a Sa. Rezervele Sale sunt nelimitate, iar imposibilitățile aparente vor face biruința cu atât mai mare. – *Conflict and Courage*, p. 217

[Când] ne legăm mintea de denaturările lui Satana, Îl dezonorăm pe Dumnezeu arătând neîncredere în El și murmurând împotriva Lui. Când ne purtăm ca niște acuzați condamnați la moarte, noi aducem o mărturie falsă împotriva lui Dumnezeu. Tatăl L-a dat pe singurul Său Fiu, pe Fiul Său preaiubit, să moară pentru noi și, prin aceasta, El i-a făcut o mare onoare omenirii, pentru că în Hristos legătura care fusese ruptă prin păcat a fost refăcută și astfel omul a fost din nou conectat cu cerul.

Tu, care te îndoiești de harul lui Dumnezeu, privește la Mielul lui Dumnezeu, privește la Omul durerii, care a purtat suferințele tale și a fost străpuns pentru păcatele tale! Este prietenul tău. El a murit pe cruce pentru că te-a iubit. El suferă pentru neputințele tale și te aduce înaintea tronului. Văzând iubirea Sa care nu poate fi exprimată în cuvinte, nu se umple inima ta de speranță, iubire și recunoștință? Nu va fi slujirea adusă Domnului plină de bucurie? – *That I May Know Him*, p. 224

Făgăduința în sine nu are nicio valoare dacă eu nu am convingerea că Acela care a făcut-o este cu totul în măsură să o împlinească și nemărginit în putere ca să facă tot ce a spus.

... Noi nu putem să Îl dezonorăm mai mult pe Dumnezeu decât neavând încredere în Cuvântul Său. Sentimentul nu este deloc vrednic de încredere. O religie păstrată vie și hrănită cu emoții este fără valoare. Cuvântul lui Dumnezeu este temelia pe care pot să se sprijine în mod sigur speranțele noastre și, prin încrederea pe care o avem în Cuvântul lui Dumnezeu, noi suntem statorniciți, întăriți, înrădăcinați, consolidați în Stâncă Veacurilor. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 156 (27 mai)

Luni, 13 martie

Încredere în Dumnezeu, nu în propriile resurse!

Când a ajuns la prosperitate, David nu a mai avut acea smerenie și nici încrederea în Dumnezeu care caracterizaseră prima parte a vieții sale. El a privit cu mândrie la înălțarea împărăției, punând în contrast situația prosperă a poporului în acel moment, cu starea de la începutul domniei sale, când israeliții erau puțini la număr și fără putere, și și-a asumat meritul pentru acest lucru. El și-a satisfăcut orgoliul, căzând astfel în ispita Diavolului care l-a îndemnat să facă numărătoarea lui Israel, ca să poată compara condiția de popor slab, de mai înainte, cu starea de prosperitate la care se ajunsese sub conducerea lui. Lucrul acesta era neplăcut înaintea Domnului și contrar poruncii Sale precise. Aceasta avea să-i facă pe israeliți să se bizuie pe puterea dată de numărul lor, în loc să se bizuie numai pe Dumnezeu.

Numărătoarea poporului nu este încă încheiată și David este convins că a făcut un mare păcat împotriva lui Dumnezeu. El își vede greșeala și se smerește înaintea Domnului, mărturisindu-și marele păcat de a face nebunește acea numărătoare a poporului. Dar pocăința lui vine prea târziu. Cuvântul Domnului fusese deja rostit către profetul Său credincios, cu o solie pentru David, oferindu-i posibilitatea de a alege pedeapsa pentru păcatul său. David dovedește că el încă se încrede în Domnul. Alege să cadă mai degrabă în mâna unui Dumnezeu îndurător, decât în mâinile oamenilor răi. – *Spiritual Gifts*, vol. 4a, p. 92

Prin propriul exemplu, Mântuitorul a arătat că urmașii Săi pot să fie în lume și totuși nu din lume. El a venit nu pentru a Se împărtăși de plăcerile ei amăgitoare, pentru a fi stăpânit de obiceiurile ei și a urma practicile ei, ci pentru a face voia Tatălui Său, a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut. Cu această țintă înaintea sa, creștinul poate rămâne nemo-lipsit în orice împrejurare. Oricare ar fi situația sau împrejurările, mai înalte sau mai umile, el va da pe față puterea adevăratei religii printr-o credincioasă îndeplinire a datoriei.

Nu scutit de încercare, ci chiar în încercare se dezvoltă caracterul creștin. Dând piept cu refuzul și împotrivirea, urmașul lui Hristos ajunge la o mai mare veghere și la o mai serioasă rugăciune către Ajutorul cel puternic. Îndurate prin harul lui Dumnezeu, încercările aspre dezvoltă răbdare, vigilență, putere morală, precum și o profundă și dăinuitoare încredere în Dumnezeu. Triumful credinței îl face în stare pe cel care o trăiește să sufere și să fie tare, să se supună și astfel să biruiască, să fie dat

morții toată ziua și totuși să trăiască, să poarte crucea și astfel să câștige cununa slavei. – *Faptele apostolilor*, p. 467

Dacă Îi cereți lui Dumnezeu ajutor și înțelepciune, El nu va dezamăgi niciodată credința voastră. ...

S-ar putea argumenta că Domnul le oferă o înțelepciune specială celor cărora le-a încredințat responsabilități importante. Într-adevăr, dacă vor umbla smeriți înaintea Sa, El le va da ajutor pentru lucrarea lor; dacă voi Îl căutați cu același spirit, El vă va da și vouă ajutor pentru lucrarea voastră. Dacă, în providența Sa, Domnul v-a încredințat responsabilități importante, El vă va face capabili să le aduceți la îndeplinire, cu condiția să-I cereți cu credință puterea de care aveți nevoie. Dacă vă încredeți în El și depindeți de El pentru a primi sfat, Domnul nu vă va lăsa în voia judecății voastre limitate, ca să alcătuiți planuri nedesăvârșite și să faceți greșeli grave. – *Slujitorii Evangheliei*, p. 417-418

Marti, 14 martie

E timpul să simplificăm lucrurile?

Oamenii consideră venirea Domnului îndepărtată. Ei râd de avertismentele. Cu îngâmfare se spune: „Toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii” ... (2 Petru 3:4) ...

Totul se agită în lume. Semnele timpului sunt de rău augur. Evenimentele gata să izbucnească își aruncă deja umbrele. Spiritul lui Dumnezeu Se retrage de pe pământ și nenorociri după nenorociri vin pe apă și pe uscat. Au loc furtuni mari, cutremure de pământ, incendii, inundații, crime de tot felul. Cine poate citi viitorul? Unde este siguranța? ...

Cu solemnitate, străbătând veacurile, vin până la noi cuvintele de avertizare ale Domnului, rostite pe Muntele Măslinilor: „Luați seama la voi înșivă ca nu cumva să vi se îngreuiuze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură și cu îngrijorările vieții acesteia și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră.” „Vegheați dar în tot timpul și rugați-vă ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea care se vor întâmpla și să stați în picioare înaintea Fiului omului.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 635-636

Răspunderile pe care le avem nu sunt mici. Simțământul nostru de dependență ne va atrage mai aproape de Dumnezeu, iar simțământul datoriei care trebuie să fie împlinită ne va solicita să facem eforturi și rugăciuni fierbinți – lucrare, credință și rugăciune continuă. Putere!

Putere! Strigătul nostru este pentru putere fără măsură. Ea ne așteaptă. Noi trebuie doar să o apucăm, să venim la Dumnezeu pe baza Cuvântului Lui, să punem la lucru credința, să rămânem prinși ferm de făgăduințe, să luptăm pentru înzestrarea cu harul lui Dumnezeu. Învățătura nu este esențială, geniul nu este necesar, elocvența poate lipsi, dar Dumnezeu ascultă rugăciunea inimii smerite și mâhnite și, când El ascultă, niciun obstacol de pe pământ nu poate pune piedici. Puterea lui Dumnezeu ne face eficienți. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 187 (27 iunie)

Creдем noi din toată inima că Hristos vine curând și că noi suntem în posesia ultimei solii de har care mai trebuie dată unei lumi vinovate? Este exemplul pe care-l dăm așa cum ar trebui să fie? Le arătăm noi celor din jur, prin viața noastră și printr-o vorbire sfântă, că așteptăm arătarea în glorie a Domnului și Mântuitorului nostru, Isus Hristos, care va transforma aceste trupuri degradate de păcat și le va face asemenea trupului Său slăvit? Mă tem că noi nu credem și nu ne dăm seama de aceste lucruri așa cum ar trebui. ...

Îngeri ne veghează și ne păzesc; noi le provocăm adesea suferință acestor îngeri, îngăduindu-ne discuții frivole, spunând glume și afundându-ne într-o stare de nepăsare și toropeală. Deși s-ar putea ca acum să depunem când și când câte un efort și chiar să obținem biruința, dacă nu o păstrăm, ci ne afundăm în aceeași stare de nepăsare și indiferență, incapabili de a suporta ispitele și de a ne împotrivi vrăjmașului, noi nu trecem testul încercării credinței noastre, care este mai prețioasă decât aurul. Nu suferim pentru Hristos și nu ne bucurăm în necazurile noastre.

Există o mare lipsă de rezistență creștină și slujire a lui Dumnezeu din principiu. Nu ar trebui să căutăm să-i facem pe plac eului și să-l mulțumim, ci să-L onorăm pe Dumnezeu și să-I dăm slavă și, în tot ce facem și spunem, să avem ochii ațintiți numai la slava Sa. – *Scrieri timpurii*, p. 111

Miercuri, 15 martie

Prioritățile

Chemarea lui Hristos la sacrificiu și predare de sine fără rezerve înseamnă crucificarea eului. Pentru a asculta de această chemare, trebuie să avem o credință totală în El ca exemplul nostru perfect și trebuie să înțelegem bine că avem datoria de a-L reprezenta pe El înaintea lumii. Cei care lucrează pentru Hristos trebuie să lucreze așa cum a lucrat El. Trebuie să trăiască o viață ca a Sa. Pentru ei, chemarea Lui la o predare fără rezerve

trebuie să fie cea mai importantă. Ei nu trebuie să permită ca vreo legătură sau vreun interes pământesc să îi împiedice să Îi aducă dovezile credinței, respectului și recunoștinței din inima lor și slujirea vieții lor. Ei trebuie să lucreze cu Dumnezeu plini de zel și în mod neobosit pentru a salva de sub puterea ispititorului sufletele care pier.

Cei care au o astfel de relație cu Hristos învață continuu de la El, trecând prin etapele succesive ale progresului în experiența creștină. Vor veni greutăți și încurcături ca ei să poată învăța mai bine voia și calea lui Hristos. Însă ei se roagă și cred și, prin exercitare, credința lor crește. – *The Upward Look*, p. 235

Viața creștinului nu este cu totul lină. El are de înfruntat conflicte aprige. Ispitele care îl asaltează sunt foarte severe. „Căci firea pământească pofteste împotriva Duhului și Duhul împotriva firii pământești.” Cu cât ne apropiem mai mult de încheierea istoriei acestui pământ, cu atât atacurile vrăjmașului vor fi mai amăgitoare și mai ademenitoare. Vor fi tot mai aprige și mai dese. Cei care se împotrivesc luminii și adevărului vor deveni tot mai împietriți și mai greu de impresionat și se vor împotrivi tot mai îndârjiți celor care Îl iubesc pe Dumnezeu și păzesc poruncile Lui.

Lucrarea Duhului Sfânt este viața lui Hristos adusă în inimă. Noi nu Îl vedem pe Hristos și nu putem vorbi cu El, dar Duhul Sfânt este chiar lângă noi într-un loc sau în altul. El lucrează în și prin aceia care Îl primesc pe Hristos. Aceia care experimentează locuirea Duhului Sfânt în ei, aduc roadele Duhului – dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credințioșia. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 6, p. 1111

„Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ. Căci voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Când Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă” (Coloseni 3:2-4).

Noi trebuie să avem o viziune mai largă despre Mântuitorul ca „Domn și Hristos”. Lui Îi este dată „toată puterea” ca să o dea acelor care spun că ei cred în Numele Lui. Noi nu recunoaștem doar pe jumătate dreptul Lui la închinare și la ascultarea noastră, precum și la creșterea noastră în credință prin El. ...

Stați sub disciplina lui Hristos! Lăsați-vă conduși de Cuvântul Său. Luați seama la îndemnul Său: „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre” (Matei 11:29).

Eu rog stăruitor bisericile din orice loc să facă o lucrare serioasă pentru veșnicie prin mărturisire și lepădare de păcate. „Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia” (2 Petru 1:3). Prin ce mijloace? „Prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui.” „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Corinteni 3:18). – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 290 (8 octombrie)

Joi, 16 martie

Când nimeni nu va putea cumpăra sau vinde

Se va ajunge foarte curând la punctul în care păcătoșii vor fi umplut măsura nelegiuirilor. Dumnezeu le dă națiunilor un anume timp de probă. El trimite lumină și dovezi clare, care, dacă sunt primite, le vor salva, dar, dacă sunt respinse, așa cum au respins lumina iudeii de pe vremuri, mânia și pedeapsa vor veni asupra lor. Dacă oamenii refuză să folosească aceste ocazii și aleg mai degrabă întunericul decât lumina, vor culege roadele alegerii lor. „Căci iată, Domnul iese din locuința Lui să pedepsească nelegiuirile locuitorilor pământului și pământul va da sângele pe față și nu va mai acoperi uciderile.”

Așa-zisa lume creștină înaintea, la fel cum a făcut poporul iudeu, tot mai mult în păcat, refuzând avertizare după avertizare și respingând un „așa zice Domnul”, în vreme ce dă crezare născocirilor oamenilor. Domnul Dumnezeu va veni curând în mânia Sa și va revărsa judecățile Sale asupra acelor care repetă păcatele locuitorilor lumii din vremea lui Noe. ... Faptul că Dumnezeu a avut îndelungă răbdare, îngăduință și milă și faptul că judecățile Sale au fost amânate mult timp nu vor face ca pedeapsa să fie mai puțin severă atunci când va veni. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 4, p. 1143

Deseori, urmașul lui Hristos este pus în situația de a nu putea să îi servească lui Dumnezeu și să-și continue, în același timp, lucrul său obișnuit. Se poate întâmpla ca ascultarea de unele cerințe lămurite ale lui Dumnezeu să pară că va opri mijloacele de trai. ... Când cunoaștem puterea Cuvântului Său, nu trebuie să urmăm sugestiile lui Satana când e vorba să ne câștigăm hrana sau să ne salvăm viața. Singurul lucru la care trebuie să ne gândim este acesta: Care e porunca lui Dumnezeu și care e făgăduința Lui? Dacă le cunoaștem, trebuie să ascultăm de prima și să ne încredem în cea de a doua.

În ultimul mare conflict al luptei cu Satana, aceia care vor rămâne credincioși lui Dumnezeu vor vedea cum li se ia orice mijloc de întreținere. Pentru că refuză să calce Legea Sa ca să asculte de puterile pământești, li se va interzice să cumpere și să vândă. În cele din urmă, se va da un decret ca toți să fie omorâți. Vezi Apocalipsa 13:11-17. Dar celui care ascultă de Dumnezeu i se dă făgăduința: „Acela va locui în locurile înalte; stânci întărite vor fi locul lui de scăpare; i se va da pâine și apa nu-i va lipsi” (Isaia 33:16). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 121

Curajul, tăria morală, credința și încrederea absolută în puterea lui Dumnezeu de a mântui nu vin într-o clipă. Aceste virtuți cerești se obțin prin experiența anilor. Printr-o viață de străduință sfântă și de aderare fermă la ceea ce este bine, copiii lui Dumnezeu își pecetluiesc destinul. Asaltați de ispite fără număr, ei știu că trebuie să reziste neclintiți sau să fie învinși. Ei simt că au o mare lucrare de făcut și că pot fi chemați oricând, în orice ceas, să-și dezbrace armura și, dacă ar ajunge la încheierea vieții cu lucrarea neterminată, ar fi o pierdere veșnică. Ei au primit cu nerăbdare lumina din cer, așa cum au primit-o primii ucenici de pe buzele lui Isus.

Când erau exilați prin munți și pustiuri, când erau aruncați în temniță și lăsați să moară de foame, de frig și din cauza torturii, când martirajul părea singura cale de a scăpa de chin, primii creștini se bucurau că erau considerați demni să sufere pentru Hristos, care a fost crucificat pentru ei. Exemplul lor valoros va fi o mângâiere și o încurajare pentru poporul lui Dumnezeu care va trece printr-un timp de strâmtorare cum nu a mai fost niciodată. – *Mărturii*, vol. 5, p. 213

Vineri, 17 martie

Studiu suplimentar

Astăzi cu Dumnezeu, „Despărțire de păcat”, p. 94 (26 martie).

Răsplata pentru credincioșie

Sabat după-amiază, 18 martie

Înțeleg toți membrii bisericii că tot ceea ce au li s-a oferit pentru a fi întrebuințat și valorificat spre slava lui Dumnezeu? Dumnezeu ține o socoteală strictă în dreptul fiecărui om din această lume. Iar când vine ziua încheierii socotelilor, ispravnicul credincios nu-și atribuie niciun merit. El nu spune „polul meu”, ci „polul Tău a mai adus” încă alți poli. El știe că, dacă nu i s-ar fi încredințat darul respectiv, nu ar fi putut obține un profit. El consideră că, împlinindu-și conștiincios atribuțiile de administrator, nu a făcut altceva decât să-și facă datoria. Capitalul era de la Domnul și, prin puterea Sa, a reușit să îl valorifice cu succes. Doar a Numelui Său să fie slava! Fără capitalul încredințat, el știe că ar fi putut ajunge la ruină veșnică.

Aprobarea din partea Domnului este primită aproape cu surprindere, este foarte neașteptată. Dar Hristos îi spune: „Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău.” – *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, p. 111-112

Prietene peregrin, noi suntem încă înconjuțați de umbre și de zarva frământărilor pământului, dar, în curând, Mântuitorul nostru trebuie să Se arate ca să aducă eliberare și odihnă. Să privim prin credință viitorul binecuvântat, așa cum a fost descris de mâna lui Dumnezeu. Acela care a murit pentru păcatele lumii deschide larg porțile Paradisului pentru toți cei care cred în El. În curând, lupta se va sfârși și biruința va fi câștigată. În curând, Îl vom vedea pe Acela în care sunt concentrate nădejtile noastre de viață veșnică. Și, în fața Sa, încercările și suferințele acestei vieți vor părea ca un nimic.

„Nimeni nu-și va mai aduce aminte de lucrurile trecute și nimănui nu-i vor mai veni în minte.” „Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o așteaptă o mare răsplătire! Căci aveți nevoie de răbdare ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit. «Încă puțină, foarte puțină vreme», și «Cel ce vine va veni și nu va zăbovi.»” „Israel va fi mântuit de Domnul cu o mântuire veșnică. Voi nu veți fi nici rușinați, nici înfrunțați în veci” (Isaia 65:17; Evrei 10:35-37; Isaia 45:17). – *Profeți și regi*, p. 731

Credința ta în Isus va da tărie fiecărui scop sau plan și consistență caracterului. Toată fericirea ta, pacea, bucuria și succesul tău din această viață depind de o credință reală și deplină în Dumnezeu. Această credință va inspira o adevărată ascultare de poruncile Sale. Cunoașterea de Dumnezeu și credința ta în El constituie cea mai puternică piedică în calea practicării oricărui rău, precum și motivarea oricărui bine. Crede în Isus ca în Cel care îți iartă păcatele, Cel care dorește să fii fericit în locașurile de sus, pe care S-a dus să le pregătească. El dorește ca tu să trăiești în prezența Lui, să ai viața veșnică și cununa slavei.

În păzirea poruncilor lui Dumnezeu este o mare răsplătire, chiar în această viață. Conștiința nu ne condamnă. Inimile noastre nu sunt în vrăjmășie cu Dumnezeu, ci sunt în pace cu El. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 45 (8 februarie)

Duminică, 19 martie

Răsplată pentru credincioșie

Nu există nicio încurajare pentru necredință. Domnul Își revarsă harul și puterea din nou și din nou, iar aceasta ar trebui să ne învețe că este întotdeauna de folos, indiferent de circumstanțe, să ne păstrăm credința, să vorbim cu și despre credință, să lucrăm cu credință. Nu trebuie să lăsam ca puterea mâinilor și a inimii noastre să slăbească, îngăduind ca sugestiile unor minți suspicioase să planteze în inima noastră semințele îndoielii și ale neîncrederii.

Domnul lucrează împreună cu voința și fapta omului. Este privilegiul, dar și datoria fiecărui om să creadă în Isus ca Mântuitor al Său personal și să răspundă cu înflăcărare și imediat invitațiilor pline de har pe care El ni le face. Omul trebuie să se străduiască să creadă și să asculte de instrucțiunile date de Dumnezeu în Scripturi. El trebuie să își întemeieze credința pe dovezi și pe Cuvântul lui Dumnezeu. – *Comentariile Ellen G. White în CBAZȘ*, vol. 7, p. 928

Priviți în sus, priviți în sus și lăsați credința voastră să crească meu! Faceți ca această credință să vă călăuzească pe calea cea îngustă, care duce prin porțile cetății în marele viitor fără seamăn, nemărginit, de o slavă nemăsurată, care este pregătit pentru cei răscumpărați! „Fiți dar îndelung răbdători, fraților, până la venirea Domnului. Iată că plugarul așteaptă roada scumpă a pământului și o așteaptă cu răbdare până ce primește ploaie timpurie și târzie. Fiți și voi îndelung răbdători, întăriți-vă inimile, căci venirea Domnului este aproape” (Iacov 5:7,8).

Popoarele celor mântuiți nu vor cunoaște altă lege decât Legea Cerului. Toți vor fi o familie fericită, unită, îmbrăcată cu veșminte de laudă și de mulțumire. Stelele dimineții vor cânta privind scena, iar fiii lui Dumnezeu vor striga de bucurie, în timp ce Dumnezeu Tatăl și Hristos Se vor uni în proclamația: „Nu va mai fi păcat și moarte nu va mai fi!” – *Profeți și regi*, p. 732

Isus vine curând și noi ar trebui să așteptăm veghind arătarea Sa în slavă. Nu ar trebui să îngăduim să se interpună nimic între noi și Hristos. Noi trebuie să învățăm să cântăm cântarea cerului, pentru ca atunci când lupta noastră se va fi sfârșit să ne putem uni cu corul îngerilor în cetatea lui Dumnezeu. Care este această cântare? Laudă, cinste și slavă aduse Celui care stă pe tron și Mielului în veci de veci. Noi vom avea de întâmpinat opoziție, din cauza lui Hristos vom fi urâți de toți oamenii și de Satana, deoarece el știe că, în urmașii lui Hristos există o putere divină care va submina lucrarea lui. Noi nu putem să evităm acuzațiile.

Nu ar trebui să îngăduim ca timpul nostru să fie ocupat cu lucruri de natură vremelnică și nici chiar cu unele care țin de cauza lui Dumnezeu și să lăsăm să treacă zi după zi fără să ne apropiem mai mult de coasta sângerândă a lui Hristos. Trebuie să vorbim cu El în fiecare zi. Suntem îndemnați să luptăm lupta cea bună a credinței. Va fi o luptă grea pentru a continua să avem o viață de credință plină de zel, însă, dacă ne predăm cu totul lui Hristos, cu hotărârea fermă de a ne ține strâns numai de El, vom putea să îl respingem pe vrăjmaș și să câștigăm o biruință glorioasă. – *Lift Him Up*, p. 372

Luni, 20 martie

Viața veșnică

Nimic să nu micșoreze forța adevărului pentru acest timp. Prima noastră preocupare să fie adevărul prezent. Mesajul îngerului al treilea trebuie să-și facă lucrarea de a separa din biserică un popor care să ia poziție pe temelia adevărului veșnic.

Mesajul nostru este unul de viață și de moarte și noi trebuie să-l prezentăm așa cum este, puterea cea mare a lui Dumnezeu. Trebuie să îl proclamăm în toată forța lui grăitoare. Atunci, Domnul îl va face să aibă efect. Este privilegiul nostru să așteptăm lucruri mari, manifestarea Duhului lui Dumnezeu. Aceasta este puterea care va convinge și va converti sufletul. – *Mărturii*, vol. 6, p. 61

Deoarece lucrarea Sa pământească se apropia de încheiere și El înțelegea că, în curând, trebuia să-i părăsească pe ucenici, lăsându-i să ducă mai departe lucrarea fără prezența și supravegherea Sa personală, Domnul Hristos a căutat să-i încurajeze și să-i pregătească pentru viitor. El nu i-a amăgit cu speranțe deșarte. Ca într-o carte deschisă, le-a citit ceea ce avea să se întâmple. El știa că era aproape timpul când avea să Se despartă de ei, lăsându-i ca pe niște oi în mijlocul lupilor. Știa că ei aveau să sufere prigoană, că aveau să fie alungați din sinagogi și că aveau să fie aruncați în închisoare. Știa, de asemenea, că, din pricină că aveau să mărturisească despre El ca fiind Mesia, unii dintre ei aveau să sufere moartea. Și le-a spus unele dintre aceste lucruri. Vorbind despre viitorul lor, El era deschis și precis, pentru ca, în încercările care aveau să vină peste ei, să-și poată aminti cuvintele Sale și să fie întăriți să creadă în El ca Mântuitor.

El le-a spus, de asemenea, cuvinte de nădejde și curaj. „Să nu vi se turbure inima”, a zis El, „aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și, după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi. Știți unde Mă duc și știți și calea într-acolo” (Ioan 14:1-4). Pentru voi am venit în lume, pentru voi am lucrat. Când voi pleca la Tatăl, Eu încă voi lucra cu toată râvna pentru voi. Am venit în lume pentru a Mă descoperi vouă ca să puteți crede. Eu merg la Tatăl Meu și Tatăl vostru pentru a conlucra cu El spre binele vostru. – *Faptele apostolilor*, p. 21

Conducătorii lui Israel susțineau că înțeleg profețiile, dar adoptaseră idei false referitoare la felul în care avea să vină Hristos. Satana îi înșelase și ei aplicau toată gloria celei de-a doua veniri a lui Hristos la prima Sa venire. Ei așteptau să vadă la prima venire toate evenimentele minunate legate de a doua Sa venire. De aceea, când a venit, ei nu au fost pregătiți să-L primească.

Se va vedea un contrast minunat între prima și a doua venire a lui Hristos. Nicio limbă omenească nu poate să descrie scenele celei de-a

doua venituri a Fiului omului pe norii cerului. El va veni cu slava Sa, cu slava Tatălui și a îngerilor sfinți. Va fi îmbrăcat în veșmântul de lumină pe care l-a purtat din zilele veșniciei. – *Lift Him Up*, p. 373

Marti, 21 martie

Noul Ierusalim

„Și eu am văzut coborându-se din cer, de la Dumnezeu, cetatea sfântă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei” (Apocalipsa 21:2).

Acolo este Noul Ierusalim, metropola noului pământ slăvit, „o cunună strălucitoare în mâna Domnului, o legătură împărătească în mâna Dumnezeului tău”. „Lumina ei era ca o piatră preascumpă, ca o piatră de iaspis, străvezie cum e cristalul.” ... „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeu lor.” (Isaia 62:3; Apocalipsa 21:11,3). ...

„Și nu vor mai avea trebuință nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina” (Apocalipsa 22:5). Lumina soarelui va fi înlocuită de o lumină care nu este supărătoare, cu toate că între lumina soarelui la amiază. Slava lui Dumnezeu și a Mielului inundă cetatea sfântă cu o lumină care nu scade în intensitate. Cei răscumparați umblă în slava fără soare a unei zile permanente. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 369 (27 decembrie)

Pentru urmașii Săi credincioși, Hristos a fost un tovarăș de drum zi de zi, un prieten apropiat. Ei au trăit într-o comuniune strânsă și constantă cu Dumnezeu. Asupra lor a răsărit slava Domnului. În ei era reflectată lumina cunoașterii slavei lui Dumnezeu de pe fața lui Isus. Acum ei se bucură de razele puternice ale strălucirii și slavei Împăratului în toată maiestatea Sa. Ei sunt gata pentru părtășia cu cerul, pentru că cerul este în inima lor. ...

Încă puțin și Îl vom vedea pe Împărat în toată frumusețea Sa. Încă puțin și El va șterge orice lacrimă din ochii noștri. Apoi, glasuri nenumărate vor intona imnul: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeu lor” (Apocalipsa 21:3). – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 358 (16 decembrie)

În timp ce viața este moștenirea celor neprihăniți, moartea este partea celor nelegiuți. Moise i-a spus lui Israel: „Ți-am pus înaintea viața și

binele, moartea și răul” (Deuteronomul 30:15). Moartea la care se referă aceste texte nu este aceea pronunțată asupra lui Adam, deoarece toată omenirea suferă pedeapsa pentru păcatul lui. Este „moartea a doua”, care este pusă în contrast cu viața veșnică.

Ca urmare a păcatului lui Adam, moartea a trecut asupra întregului neam omenesc. Toți, fără deosebire, merg în mormânt. Iar prin prevederile planului de mântuire toți vor fi scoși din mormintele lor. „Va fi o înviere a celor drepecți și a celor nedrepecți.” „Și, după cum toți mor în Adam, tot așa toți vor învia în Hristos” (Faptele 24:15; 1 Corinteni 15:22). Dar se face deosebire între cele două categorii de oameni care sunt înviați. „Toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele vor învia pentru viață, iar cei ce au făcut răul vor învia pentru judecată” (Ioan 5:28,29). Aceia care au fost „socotiți vrednici” de învierea spre viață sunt „fericiți și sfinți”. „Asupra lor a doua moarte n-are nicio putere” (Apocalipsa 20:6). – *Tragedia veacurilor*, p. 544

Miercuri, 22 martie

Încheierea socotelilor

Noi spunem că suntem creștini așteptători ai revenirii Domnului nostru pe norii cerului. Atunci ce vom face cu timpul nostru, cu toate cunoștințele noastre, cu averile noastre, care nu ne aparțin, ci ne-au fost încredințate pentru a ne pune la încercare onestitatea? Să le aducem la Isus. Să ne folosim comorile pentru înaintarea cauzei Sale. Astfel, vom da ascultare poruncii: „Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă moliile și rugina și unde le sapă și le fură hoții, ci strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură. Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră.”

S-a ajuns să se creadă că talanții sunt dăruiți numai unei anumite clase favorizate, din care sunt excluși alții care, bineînțeles, nu sunt chemați să ia parte la trudă sau la răsplată. Dar parabola nu ne spune acest lucru. Când și-a chemat robii, Stăpânul casei i-a dat fiecăruia ceva de făcut. Fiecare membru al familiei lui Dumnezeu are responsabilitatea de a întrebuința resursele Domnului său. – *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, p. 116-117

Toți, atât cel de sus, cât și cel de jos, bogat sau sărac, au primit de la Stăpân talente – unii mai multe, alții, mai puține, potrivit cu capacitatea fiecăruia. Binecuvântarea lui Dumnezeu va fi peste lucrătorii

zeloși, iubitori și harnici. Investiția lor va avea succes și va câștiga suflete pentru Împărăția lui Dumnezeu, iar pentru ei, o comoară nemuritoare. Toți sunt ființe morale și tuturor li se încredințează bunurile cerului. Numărul de talente este acordat proporțional cu capacitățile pe care le are fiecare.

Dumnezeu i-a dat fiecărui om o lucrare anume de făcut și așteaptă să Îi fie înapoiat ce I se cuvine, potrivit cu ceea ce a fost încredințat. El nu cere câștigul care se obține din zece talanți de la cel căruia i-a dat numai unul. El nu așteaptă ca un sărac să dea milostenie ca acela care are multe bogății. El nu așteaptă de la cel slab și suferind să facă lucrarea pe care o face un om sănătos și să aibă puterea acestuia. Dumnezeu va primi cu plăcere ce se obține din cea mai bună întrebuințare a unui singur talant, „având în vedere ce are cineva, nu ce n-are”. – „What Shall We Answer?”, *Review and Herald*, February 23, 1886

Dumnezeu ... ne-a împrumutat un capital care trebuie investit. Nu este al nostru, așa că, dacă adunăm pentru noi sau dacă risipim după bunul nostru plac resursele Sale, Îl întristăm pe Dumnezeu. Suntem responsabili pentru utilizarea corectă sau incorectă a ceea ce ne-a încredințat Dumnezeu. Dacă acest capital rămâne nefolosit sau dacă îl îngropăm în pământ, fie el și un singur talant, ni se va cere să-I dăm socoteală Stăpânului. El pretinde să Îi dăm cu dobândă nu ceva ce este al nostru, ci ceea ce Îi aparține Lui.

Fiecare talant restituit Stăpânului va fi cercetat cu atenție. Faptele și îndatoririle slujitorilor lui Dumnezeu nu vor fi considerate de mică importanță. Fiecare om va fi abordat personal și i se va cere să dea socoteală de talanții care i-au fost încredințați, dacă i-a fructificat sau dacă i-a folosit incorect. Răsplata va fi în funcție de talanții valorificați. Pedepsa va fi în funcție de talanții folosiți incorect. – *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, p. 119

Joi, 23 martie

Cu ochii la premiu

Fiul lui Dumnezeu este moștenitorul tuturor lucrurilor și stăpânirea și slava acestei lumi I-au fost promise Lui. Cu toate acestea, El a venit în această lume fără bogăție sau splendoare. Lumea nu a înțeles unitatea care exista între El și Tatăl; desăvârșirea și slava caracterului Său divin au fost ascunse de ea. De aceea, El a fost „disprețuit și părăsit de oameni” și „noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit”.

Așa cum a fost Hristos în lume, la fel sunt și urmașii Lui. Ei sunt fii ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos, iar împărăția și stăpânirea le aparțin. Lumea nu le înțelege caracterul și chemarea sfântă, nu pricepe faptul că ei au fost adoptați în familia lui Dumnezeu. Unirea și părtașia lor cu Tatăl și cu Fiul nu se văd și, în timp ce privește la umilința lor și la ocară aruncată asupra lor, lumea nu vede ce sunt ei în realitate sau ce vor fi. Ei sunt aici niște străini. Lumea nu-i cunoaște și nu apreciază motivele care îi animă. – *Mărturii*, vol. 1, p. 286-287

Cel care și-a predat viața lui Dumnezeu, în servire pentru copiii Săi, este legat de Acela care are toate resursele universului la porunca Sa. Viața sa este legată de viața lui Dumnezeu prin lanțul de aur al făgăduințelor neschimbătoare. Domnul nu-l va lăsa în ceasul suferinței și al strâmtorării. „Dumnezeul meu va avea grijă de toate trebuințele voastre, după bogăția Sa, în slavă, în Isus Hristos” (Filipeni 4:19 KJV). Și, în ceasul strâmtorării finale, cel milostiv va afla scăpare în harul Mântuitorului plin de îndurare și va fi primit în locașurile veșnice. – *Cugetări de pe Muntele Ferișilor*, p. 24

Răscumpărat prin sacrificiul lui Hristos, spălat de păcat prin sângele Său și îmbrăcat în neprihănirea Sa, Pavel are în sine mărturia faptului că sufletul lui este prețios înaintea Mântuitorului. Viața sa este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu și el este convins că Acela care a învins moartea este în stare să păzească ce I s-a încredințat. Minteia lui se prinde cu putere de făgăduința Mântuitorului: „Eu îl voi învia în ziua de apoi” (Ioan 6:40). Gândurile și speranțele lui sunt concentrate asupra celei de a doua veniri a Domnului său. Și atunci când sabia călăului coboară și umbrele morții se adună asupra martirului, ultimul gând care îi străfulgeră mintea, gând care va fi și cel dintâi în marea dimineată a redeșteptării, a fost de se întâlni cu Dătătorul Vieții, care îi va ura bun-venit în bucuria celor binecuvântați.

Multe secole au trecut de când bătrânul Pavel și-a dat sângele ca martor pentru Cuvântul lui Dumnezeu și mărturia lui Isus Hristos. Nicio mână credincioasă nu consemnat pentru generațiile următoare ultimele scene din viața acestui bărbat, însă Inspirația a păstrat pentru noi mărturia sa dinainte de a muri. Asemenea sunetului de trâmbiță, glasul său a răsunat de atunci prin toate veacurile, stimulând prin curajul lui mii de martori ai lui Hristos și trezind în mii de inimi coplesite de întristare ecoul bucuriei lui triumfătoare. „Eu sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de

băătură și clipa plecării mele este aproape. M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănitii pe care mi-o va da, în «ziua aceea» Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui” (2 Timotei 4:6-8). – *Faptele apostolilor*, p. 512-513

Vineri, 24 martie

Studiu suplimentar

Harul uimitor al lui Dumnezeu, „Pentru nevoile fiecărei zile”, p. 117.